

Hans Olsson

Vad är din hemlighet?

Vad är din hemlighet?

Hans Olsson

Boken kan beställas från:

Books-on-Demand

tel: 0498-21 33 60

fax: 0498-21 33 29

© Hans Olsson 2010

Sättning: Anders Engström (gäller den tryckta boken)

Distribution: Books on Demand

Tryck: Books on Demand, Visby

ISBN 978-91-7465-132-4

www.hansolsson.net

<http://www.facebook.com/pages/Hans-Olsson/140072749399336>

Till Johan Olsson och Therese Karlsson

Innehållsförteckning

Pollen

Fungor Vitae

Fröet

Kod 29

Avskilda världar

Törst

Optimering

Speldosan

Vad är din hemlighet?

Kyla i paradiset

Att vandra med döden

Efterord

Pollen

”Vänligen placera tummen på avläsaren.”

Niklas log vänligt mot den stora vakten, men gjorde som han blev tillsagd.

”Samma procedur varje morgon, eller hur Lundberg? Tröttnar du aldrig?”

”Det är mitt jobb”, sa vakten med sitt stenansikte.

Niklas log igen, Lundberg hade helt rätt. Jobbet skulle göras och med en sådan vakt så kändes det faktiskt tryggare här. Inte för att de någonsin hade haft inbrott, men man visste inte med alla aktivister. Om de bara kunde förstå vad de försökte skapa här inne.

Ett svagt surrande åtföljt av ett skarpt klickande hördes när magnetlåset till ståldörren släppte och den svängde upp utan ett ljud. Fascinerande vad tekniken kan göra ändå.

”Välkommen in”, sa Lundberg entonigt.

Niklas svarade inte, han var alltför upphetsad för det. Idag hade det gått exakt en månad sedan han hade fått klartecken för sitt experiment och redan samma dag hade han satt igång med det. Hittills hade allt gått precis som planerat och om han kunde visa upp bra resultat även idag så skulle ledningen granska hans idéer noggrant. Om han väl kom så långt, ja då fanns det nästan inga gränser kvar längre. Nobelpris? Det var ingen tvekan om saken, men det var inte heller det viktiga. Hans skapelse var så unik att den skulle revolutionera hela världen. Det var han absolut övertygad om. Inte det minsta tvivel. Men än var han inte i hamn, han behövde dagens resultat först och var bara ett par minuter från att kunna avläsa dem.

Niklas ivriga steg ekade i de vita sterila korridorerna. Han nickade vänligt mot de kollegor han mötte, men han hade varken tid eller lust att stanna för att prata. Han skulle inte ens kunna det nu, så mycket som hjärtat pulserade och slog i hans kropp.

Han gick fram till en grå dörr som var belägen mitt i korridoren. På en smal skylt kunde han läsa:

Omklädningsrum.

Iakta yttersta renlighet.

Mycket längre än så här skulle han inte komma utan att byta om först. Det var mycket strikta regler för hur man skulle vara klädd och bete sig i labbet. Det fanns protokoll för allting. Om man spillde kaffe på golvet, eller om man råkade nysa utan ansiktsmask. Vid ett tillfälle hade

de stängt av en hel avdelning en hel förmiddag för att en forskare glömt ett gem nära ett cellprov. Men Niklas klagade inte, det var bra att det inte fanns något som störde alla de experiment som pågick här. Inte minst hans eget.

Han klev in och gick mellan raderna av skåp tills han kom fram till sitt eget. Han öppnade skåpet och tog fram sin vita labbrock. I ögonvrån såg han hur en kamera sakta panorerade genom rummet åtföljd av ett mycket svagt surrande. Han log för sig själv medan han krängde av sig sin tröja och knäppte på sig rocken. Säkerheten var enorm. Bara det var häftigt med tanke på var han befann sig. Om folk bara visste... Journalisterna skulle få så många orgasmer att de inte skulle kunna sitta still om de fick nys om det här stället. Men så hade han också skrivit på många och långa säkerhetsavtal. Laboratoriet fanns helt enkelt inte på kartan.

När han var klar gick han ut i korridoren igen. Han vek runt ett hörn och kom fram till en rund glasdörr. Utanför den satt ytterligare en vakt bakom ett litet skrivbord. Han tittade på en liten skärm framför sig och såg inte ens upp när Niklas kom.

”God morgon Nilsson, allt bra?” försökte Niklas, men Nilsson bara grymtade till svar.

”Det tar jag som ett ja.” Ingenting kunde rubba Niklas humör nu. Absolut ingenting.

Han gick fram till glasdörren och lade handflatan mot en liten panel på sidan. Ett svagt grönt ljus lyste genom hans hand när fingeravtrycken lästes av. Kort därpå flimrade en liten skärm till och en digital nummerplatta dök upp. När han knappade in sin sexsiffriga kod gled glasdörren upp med ett svagt väsande. Han tog ett djupt andetag i ett fåfängt försök att lugna ner sin puls, sedan klev han in i kammaren innanför dörren. Snart framme.

En svag omisskännlig doft spred sig i det lilla rummet när han täcktes av ett tunt lager desinfektionsmedel. Fantastiskt. Det var allt som behövdes, sedan var han ren som ett nyfött spädbarn. Nåväl, själsligt ren i alla fall. Det är få processer som faktiskt är slemmigare än en födsel. Trots tanken flinade han stort. Han var verkligen på väg att skapa sig ett eget underverk. Ett barn av nutiden. En liten bit historia. Så nära nu, bara den sista dörren kunde gå upp...

Strax därefter fräste innerdörren till och gled upp. Han var äntligen tillbaka på jobbet igen. Snabbt vinkade han till Irene, en mycket snygg och attraktiv kollega som han varit intresserad av sedan hon började här för två år sedan. Men idag hade han knappt tankar över för henne ens. Han skyndade iväg genom en lång smal vit korridor och stannade framför en glasdörr med en genomskinlig glasbricka där hans namn stod.

Niklas G.

Dr. Bio.

Det här var väl kanske enda nackdelen han kunde komma på med den här anläggningen, att han inte ens hade ett privat rum i den meningen. Kamerorna som snurrade runt på väggarna brydde han sig inte om, men ibland kunde det vara skönt att bara lägga upp benen på skrivbordet utan att någon såg honom genom glasdörren. Ja ja, det är dumt att klaga. Det var få förunnat att få se det här över huvud taget.

Pulsens bultade så hårt i kroppen att han fick svårt att andas. Han kunde se skärmen blinka. Resultaten var klara och om de var lika bra som de hade varit under veckorna som gått så skulle saken vara klar. Det fanns ingen anledning att de inte skulle stämma nu. Allting hade gått precis så väl som han hade hoppats. Flyktigt undrade han om det var så här Einstein hade känt sig när relativitetsteorin plötsligt dykt upp i hans medvetande. Ett kort ögonblick i historien då man är alldeles säker på någonting. Ett litet sandkorn som skulle få så oanade konsekvenser att man inte ens kunde föreställa sig dem. Fast, påminde han sig, relativitetsteorin hade sina fel den med. Åtminstone så som den var utformad från början. Men hans eget experiment var felfritt.

Nu kunde han inte vänta längre. Han slet upp dörren och snubblade nästan på de två trappsteg som ledde ner till hans rum. Väggarna var gråa och det lyste matt från de små lamporna som var ingjutna i taket. Men allt som fanns i hans huvud var arbetsbänken med datorn och hans experiment. Han fick tvinga sig själv att lugna ner sig så att han inte skulle välta något när han rundade bänken och sjönk ner på sin stol framför datorskärmen.

Det tog honom inte lång tid att läsa av de diagram och rader med data som fanns på skärmen. Hjärtats bultande steg till ett crescendo som nära på sprängde hans trumhinnor när han såg hur diagrammen och siffrorna såg ut. Allting stämde perfekt. Han kunde inte längre kontrollera sig utan vrålade av lycka och hoppade upp ur stolen så hastigt att den välte omkull på golvet. Han skuttade runt som ett litet barn i full färd med att utöva en uråldrig krigsdans. Det stämde! Nu var det fråga om minuter innan han gick till världshistorien som mannen som räddat världen. Allt han behövde göra var att skriva ut resultaten och ta dem till ledningen. De väntade honom inte förrän om två timmar, men med lite tur kanske han kunde få träffa dem tidigare. Skit samma förresten, vad gör två timmar hit eller dit när man är på väg att bli odödlig?

Niklas händer darrade när han började skriva ut resultaten. Skrivarens malande ljud var lugnande när den pressade ut ark efter ark av papper, fulla med värdefull data. Två timmar, det var allt som var kvar.

Niklas stod nervöst i mitten av cirkeln. Runt omkring honom satt sju personer. Ansiktena låg i skugga från lamporna på deras skrivbord. Han kände sig som om han befann sig i en dålig deckare från 70-talet där han var personen i förhørsstolen med en stark lampa upptryckt i ansiktet. Men det bekom honom inte det minsta. Det var de sju kanske mäktigaste personerna i Sverige han hade framför sig, åtminstone för den sortens aktiviteter de bedrev här på anläggningen. Men just nu var Niklas huvudpersonen, det var han som höll i trådarna och han som hade resultaten. Han stod där, stolt som en staty i mitten av torget och väntade på att männen skulle läsa igenom hans rapport. Det svaga prasslandet av papper som vändes fyllde honom av en känsla av triumf. Århundradets, nej, årtusendets, nej inte ens det. Det här var historiens kanske viktigaste resultat och han skulle bli hyllad som den hjälte han var när de väl var klara.

Det tog männen nästan tjugo minuter att läsa klart hans rapport och Niklas började bli stel i benen och kinderna värkte av att le stolt under hela väntetiden. Men nu var de äntligen klara. En man till höger harklade sig och hans skrovliga röst fyllde plötsligt hela rummet.

”Det är intressant forskning du har bedrivit Niklas, men jag är inte säker på att det är det här vi vill ha.”

Niklas kunde inte tro sina öron. Vadå inte säkra? Det stod ju i svart på vitt i rapporten. Allting var solklart, världen behövde hans uppfinning. För första gången under dagen så vacklade hans goda humör.

"Vad menar du?"

"Jag menar att det är intressant forskning och särdeles intressanta resultat, men det är inte vad vi behöver. Det är inte vad världen behöver." Mannen stängde demonstrativt rapporten, knöt händerna och placerade dem ovanpå pappersarken. Niklas kunde känna hur mannens blick borrhade sig in i hans.

"Men jag förstår inte, om vi kunde genomföra det här så skulle luftföroreningarna minska med nästan hundra procent över en period av fem år. Varför..."

Någon av männen till vänster avbröt honom.

"Niklas, du måste förstå att vi ser till den större bilden här. Din forskning skulle mycket riktigt kunna minska alla luftföroreningar, men är det verkligen vad som behövs just nu? Jag anser också att din forskning är viktig, men den ligger inte rätt i tiden."

"Vadå inte rätt i tiden?" utbrast Niklas stött. "När är en bättre tidpunkt än nu? Vi lever ju i en tid då avgaser och utsläpp är vår vardag. Varje dag andas vi in gift som sprids i luften och..."

En tredje av männen i ledningen harklade sig, den här gången var det han som satt rakt framför Niklas.

"Vi ska ha en omröstning Niklas, men jag vill inte att du hoppas på för mycket. Du måste se det ur vår synvinkel också. Det finns ingen ekonomisk vinning i din uppfinning. Bara fördelar som är gratis och det kan vi inte gå ut med just nu."

"Men alla skulle vara intresserade", försökte han, men det började kännas hopplöst och axlarna sjönk ihop mer och mer för varje sekund.

"Vem ska köpa din uppfinning? Den är självförsörjande. När den väl är ute", en darrig hand viftade avvärjande under en av skrivbordslamporna, "finns det inget mer att tjäna på den. Ingen av stormakterna skulle vara intresserade eftersom de förr eller senare skulle få tillgång till den gratis. Och enligt dina siffror skulle det inte ta lång tid alls. Det går inte att använda din uppfinning militärt. Civila bryr sig inte om luftföroreningarna så länge de inte behöver det. Vem skulle betala för din forskning?"

"Men det är ju det som är poängen. Det är harmlöst och hjälper alla. Hela världen skulle må bättre av mindre luftföroreningar. Alla skulle må bättre", hans röst darrade märkbart av besvikelsen. "Jag har ju till och med designat den så att den inte gör någon skada. Det kanske är så som ni säger att den ekonomiska vinningen inte är stor, men det finns ju heller ingen ekonomisk förlust på det! Asfalten kommer inte ta skada eftersom rötterna är så trådsmla att de knappt är synliga för blotta ögat. Dessutom ligger de så ytligt att det inte finns någon möjlighet för oförutsedda händelser. Jag har gjort hundratals tester och alla mätningar visar på att mina resultat stämmer. Jag har till och med injicerat vatten och fryst plantorna. Rötterna utvidgar sig knappt något alls utan det tas istället hand om av bladen. De är designade så, ingenting kommer att förstöras."

"Det handlar inte om vad som kommer att förstöras eller inte", sa mannen framför honom lugnt. "Det handlar om ekonomi. Om det finns möjlighet att programmera om dem så att de släpper ut nervgifter eller något annat som vi kan ha nytta av, då finns det mer värde i din forskning. Skulle det vara möjligt?"

Niklas var tyst under vad som kändes som en evighet. Han blickade surt ut i mörkret där han visste att männens ögon fanns. Granskande och känslökalla. Till slut slog han ner blicken.

"Ja, det skulle vara möjligt, men det är ju inte det som är meningen med..."

"Du vet vad vi gör här Niklas. Eller du kan åtminstone ana det. Det vet vi också att du vet. Även om protokollen förbjuder prat om det så förekommer det i fikarummet, i omklädningsrummet och i korridorerna. Vi är medvetna om detta men förhåller oss relativt passiva till den sortens konversation. Så våra invändningar kan knappast komma som en total

övertäckning för dig, inte sant? Jag föreslår att du återvänder till ritbordet och designar om ditt experiment till något vi kan använda."

"Men jag tycker ändå..." försökte Niklas. "Vägnätet bara här i Sverige är ju enormt. På ett par veckor skulle allting kunna vara annorlunda. Om ni bara ger mig chansen att pröva..." rösten darrade av besvikelsen och Niklas var tvungen att uppbåda all viljekraft för att inte snörvla högt framför männen i ledningen. Det var knäpptyst i rummet.

"Nåväl. Vi ska rösta om din begäran, men om utfallet inte är vad du önskar dig Niklas, så återgår du till ritbordet igen. Du har en mycket givande och kraftfull idé, men som den ser ut nu så har vi ingen nytta av den. Om du designar om den till något mer konkret som vi kan använda så är vi betydligt mer intresserade. Tänk på alla konfliktzoner som skulle kunna dra nytta av det här. Visst är det en intressant tanke?"

"Jo", muttrade Niklas, föga övertygad av mannens tunna argument.

"Bra. Då är vi överens. Då röstar vi mina herrar", mannen framför honom gjorde en gest mot den som satt längst bak till höger. Niklas vände blicken ditåt och såg besviken hur mannen där sköt fram handen i ljuset från skrivbordslampan och vände tummen nedåt. Niklas blick vandrade till nästa person, som också han vände tummen nedåt. Två av sju som sa nej. Han behövde majoriteten av männen för att de skulle godta hans uppfinning, men när den tredje också vände ner tummen så kände han hur hoppet rann ur honom. Den fjärde mannen vände också ner tummen. Det var över och Niklas slöt ögonen och kramade ihop händerna så hårt att naglarna åt sig in i hans handflator. Han såg inte hur resten röstade, men han kunde utan svårigheter gissa sig till det.

"Vi är enhälligt överens", mässade mannen framför honom. "Du får godta vårt beslut Niklas, även om det känns tungt nu. Vi är övertygade om att du kommer producera mer önskvärda resultat till nästa gång. Men din forskning är viktig. Försök leda in dina experiment åt de mer... användbara hållen. Prata med professor W. om du behöver vägledning. Det var allt. Du kan gå."

"Tack", mumlade Niklas. Sedan vände han sig om och gick ut ur rummet. Han blinkade ilsket och besviket tårarna ur ögonen. Satans jävla skitgubbar. De tänkte bara på pengar och inget annat. Varför bry sig om att göra något nu när man kan strunta i det och vara rik, död och lyckligt ovetande om tjugo, trettio år?

Han gick med tunga steg mot sitt rum. Huvudet hängde och axlarna slokade. Han kände sig plötsligt inte alls på humör för någonting längre. All energi han lagt ner på sitt experiment var bortkastad. Men det var egentligen ingenting att bekymra sig över. Det som sved mest var att han verkligen trodde på det här. Han kunde revolutionera världen över en natt, men nu

skulle han inte få chansen till det. Gamla inskränkta svin som bestämde över sådant de inte förstod. Alternativt förstod de alldeles för väl vad det var frågan om, men drog nytta av situationen. Det fanns inte lika mycket pengar i människors välbefinnande som i deras misär och desperation. Och det var precis så byråkratins skoningslösa kuggjul malde på. Niklas var knappt medveten om att han återigen befann sig på kontoret förrän han mekaniskt sjönk ner i sin kontorsstol.

Han sneglade in i hörnet där lådan med hans experiment stod. Han rullade långsamt bort till den och tittade dyster ner på sin skapelse.

"Så det är så här det kommer bli", sa han till den lilla växten nere i lådan. "Efter allt vi har gått igenom så slutar det här. Jag kommer ta med dig till avfallsavdelningen och lämna dig till någon där. De kommer förstöra dig och så är det med det."

Den lilla växten med den röda blomman svarade inte. Niklas hade en svag misstanke om att den sket fullständigt i vad som skulle hända. Det var trots allt bara en växt. Men det kändes ändå tungt att bara kasta bort allting. Men så hejdade han sig. Varför skulle han egentligen göra gubbtjyvarna till lags? Var han rädd för konsekvenserna av att bryta mot alla de avtal han skrivit under? Ja, det var han faktiskt. Men spelade det någon roll? Hade Schindler varit orolig för konsekvenserna när han hjälpte judarna att undkomma förintelsen? Ibland måste man helt enkelt bryta mot reglerna. Han tänkte mycket snabbt nu. Skulle idén som formades i hans huvud vara görlig över huvud taget? Efter en kort stund visste han att det skulle gå. Allt han behövde var att hålla huvudet kallt på väg hem från jobbet. Hur lång tid hade han på sig innan han var tvungen att ta växten till avfallsavdelningen? En halvtimme kanske. Det var tillräckligt med tid för att få ur den några färska frön. Enda problemet var bevakningskameran som surrade bakom honom, men den kunde omöjligt se i detalj vad han höll på med. Dessutom hade han den senaste månaden suttit böjd över den lilla växten dagarna i ända. Det skulle inte vara något konstigt om han gjorde det nu. Plötsligt bultade hjärtat igen, hårdare än förut till och med. Han kunde fortfarande gå till historien om han bara tog det lugnt och skötte sina kort rätt. Allting var inte förlorat. Än.

"Hallå Lundberg. Skönt att sluta för dagen, va?"

Så långt allt väl, bara sista kontrollen och sedan skulle han vara ute ur anläggningen. Lundberg muttrade till svar och Niklas kom plötsligt ihåg att vakterna jobbade veckovis på grund av säkerhetsskäl. Lundberg hade många timmar kvar innan han slutade.

"Äh, jag menade inte..." försökte Niklas men kom av sig. Han sket väl i vakterna egentligen. De skulle sköta sitt jobb så fick Niklas sköta sitt. Fast just nu skötte han inte

jobbet direkt. I fickan låg en liten hermetiskt försluten plastask med fröna från hans växt. Om Lundberg mot all förmodan skulle utfärda en stickkontroll nu skulle Niklas ligga jävligt dåligt till. Han var mycket medveten om detta faktum vilket gjorde honom nervös och torr i munnen. Lundberg borde egentligen inte kunna missa det, men idag verkade han faktiskt ha tankarna på annat håll.

"Det är bra labbis, vi ses i morron", sa han istället och viftade med handen när Niklas fingeravtryck gick igenom läsaren. En lampa pep till och följdes av det karakteristiska surrandet när magnetlåset släppte. Ett par steg till bara så skulle han vara ute i det fria, och då var det värsta gjort.

"Ses i morgon", mumlade han och vinkade hastigt till Lundberg som längtande tittade ut genom dörren. Niklas smet iväg utan att se sig om. Han var tvungen att kväva ett skratt i triumf. Det fick vänta tills han kom hem. I fjärran kunde han höra klockan i domkyrkan slå. Klockan var redan sex på kvällen. Han blev alltid lika förvånad över att anläggningen låg så nära centrum. Men ingen anade att den höga kontorsbyggnaden dolde ett underjordiskt laboratorium så fantastiskt att det ibland kändes som att kliva ombord på ett rymdskepp när han kom till jobbet på morgnarna. Men så var det å andra sidan få förunnat att kunna tänka ut det Niklas kunde också.

Han satte sig på cykeln och hade så bråttom iväg att han nästan körde in i en lyktstolpe. Han svor och muttrade för sig själv men fick fart på cykeln och sedan var han iväg. Egentligen borde han känna sig nervös och rädd för vad han hade gjort, men han kände sig bara trött. Blicken var fäst på den klibbiga asfalten på cykelbanan. Det skulle bli bra att börja här. Kanske lite väl uppenbart, men skit samma. Ibland var man tvungen att göra sådant man egentligen inte får. Vad skulle de göra åt saken liksom? Ställa honom inför rätta? Kasta honom i fängelse? Inget av det skrämde honom. Inte när han tänkte på vad han skulle kunna åstadkomma. Risker var väl värd priset. Fast innan han satte sin plan i verket var han tvungen att testa så att allting verkligen fungerade som det skulle. Allt annat skulle vara idiotiskt och strida mot alla principer han hade som forskare. Det är ett långt steg från labbet ut i verkligheten, och det av en god anledning.

Han förlorade sig i tankar kring dagens händelser. Strax därpå var han hemma. Han parkerade cykeln i cykelstället utanför det gamla 20-talshuset och tog trapporna upp till sin lägenhet, trots att han bodde högst upp. Han började känna hur paranoian grep tag i honom. Inte för att han egentligen oroade sig, men man visste ju aldrig. Hade något sett att han smusslat ner den lilla asken av plast i fickan? Hade Lundberg verkligen undgått att se hur han svettades som en gris och var blek som ett lakan när han gick för dagen? Han ruskade på

huvudet medan han fumlade efter nycklarna. Det var för sent att oroa sig för det. Om någon hade märkt att han tagit med sig organiskt material ut från anläggningen så skulle han få ett helvete imorgon, men det var då. Nu hade han bråttom att fortsätta sitt experiment.

Tanken var uppiggande. Han hade testat alla tänkbara scenarier han hade kunnat komma på i labbet, men det var trots allt ett labb. Ingen visste hur saker och ting skulle interagera med verkligheten. De tester han gjort var dock så heltäckande att han inte hade några tvivel om att det var absolut säkert.

Han krängde av sig ytterkläderna och skorna och lät dem ligga i en hög innanför dörren. Sedan sprang han genast ut på balkongen som vette ut mot en liten bakgård. När han tänkte efter blev det inte mycket bättre än så här. Eftersom han bodde högst upp fanns det inga grannar med insyn till hans, numera, fästning.

Med darrande händer lyfte han upp plastasken och betraktade de små fröna i solljuset. Tre stycken, det var allt han hade. Tänk vad små mirakel kan vara ibland. Han vred med darrande händer på locket och ett litet plopp hördes när den lufttäta asken bröts upp. Det var verkligen dags att skapa historia nu. Han tog försiktigt upp ett av de små fröna. Det var inte större än ett sesamfrö och en aning ludet och klubbigt. Precis som han hade designat dem så att de skulle få fäste i asfalten. Hans balkong bestod av betong, men det var egentligen inget problem. Asfalt och betong består till största delen av sten ändå, och det var det som var så fint med fröna. De skulle slå rot. För säkerhets skull tog han ett gammalt askfat i metall som stod på ett solblekt plastbord och ristade försiktigt i betongen. Försiktigt lade han ner fröet i skåran som knappt syntes. Nu gällde det bara att vänta. I labbet hade det tagit tre dagar lite drygt innan han kunde se växten. Kanske skulle han sjukskriva sig i morgon? Fast det kunde verka misstänksamt. Särskilt på ett sådant ställe där säkerheten sätts över allt annat. Fan vet om de inte hade installerat kameror i hans lägenhet också.

Niklas var mycket medveten om att det var ett högst reellt alternativ, men hittills hade han inte brytt sig om de eventuella osynliga ögonen. Fast nu var det förstås annorlunda eftersom han brutit mot flera av de förordningar som företaget hade. Kanske allihop när han tänkte efter. Nåväl, om de kom efter honom så gjorde de. Inget att bekymra sig över nu när det ändå var för sent. Trots det torkade han nervöst svett ur pannan med handens baksida. Kvällssolen låg dessutom på, så det var stekhet på balkongen.

Han gick in och tog fram en öl ur kylan, sedan satte han sig vid köksbordet och blickade ut genom fönstret. Tänk om allting hade varit annorlunda. Om hans idé mottagits med glädje istället för den dova likgiltighet som gamlingarna bemött honom med. Eller om ledningen för företaget inte var så inriktade på biologiska vapen eller knepiga mediciner mot sjukdomar

som de själva skapat. Allt för att tjäna pengar och utan en tanke på framtiden. Nå, det kanske inte var sant. Nog tänkte de på framtiden alltid, men det var en dyster och mörk version som Niklas gärna hade sluppit vara en del av.

Tankarna vandrade till hans uppfinning, hur han fått idén när han en vår sett en maskros bryta sig igenom asfalten utmed en vägren. Så enkelt egentligen, en ren naturkraft med så stark vilja att överleva att den kunde ta sig igenom hinder som människan inte klarade av med sina bara händer. I alla fall inte i proportion till sin storlek. Han hade kopplat ihop det med den heta debatten om miljöhot och skadliga partiklar i luften. Visst fanns det redan filter som plockade upp skadliga partiklar, men de var fabriksstillverkade de med. Och dessutom hade de inte tillgång till det labb som Niklas hade. När han väl fått idén klar för sig hade han genast börja manipulera med blommornas gener. Efter många slitsamma timmar var hans första hybrid redo att testas.

På labbet hade han en dryg kvadratmeter med asfalt stående i en låda. Där hade han lagt sitt frö och bara dagar senare hade en liten knopp spirat. Succén hade varit ett faktum. Fram tills idag förstås.

Han hade spenderat otaliga timmar med att designa blomman med kirurgisk precision, precis som han ville ha den. Rötterna var så fina att de knappt gick att se med blotta ögat och de letade sig ner i de mikroskopiska håligheter som fanns i asfalten. Om det inte fanns några håligheter, ja då fanns där istället viljan att överleva. Rötterna spred sig som ett finmaskigt rutnät bara några millimeter under asfalten och de växte fort. Exakt var tjugonde meter skulle en ny liten växt spira upp, men aldrig utanför asfalten. Niklas var medveten om att hans skapelse kunde ställa till med bekymmer för den riktiga naturen, så han hade byggt in skydd mot det. Utan asfalt, eller i vissa fall betong, så spred sig inte rötterna längre.

Den mest unika förmågan, och den han var mest stolt över, var växtens enastående förmåga att ta upp skadliga partiklar ur luften och omsätta dem till vatten och syre. Faktum var att växten behövde kolmonoxid och gummipartiklar för att överleva. En rysning genomför honom när han tänkte på vilken fantastisk revolution det skulle bli. Han hade gjort de små bladen platta så att ingen skulle lägga märke till dem. De var dessutom mycket stryktåliga för den händelse att trafiken var tung. Växten skulle överleva alla prövningar och sprida ut sig längs med vägarna. En enda enorm organism som växte för varje dag. Niklas drömde om att de drygt 420000 milen med asfalt bara i Sverige var ett levande väsen efter ett par år. Ett levande väsen som gjorde livet bättre för de ovetande människorna som gjorde sitt bästa för att förstöra allt de kom i kontakt med. Och när Sveriges vägar hade små blad överallt så fanns

det ju fler vägar. Ut i Europa, ända bort till Asien. Ett enormt nätverk av asfalterade vägar där hans skapelse kunde frodas. Världen skulle äntligen få andas igen.

Han satt där med en drömsk blick och bara njöt. Skit i gubbarna, skit i företaget. Det här är vad som egentligen räknas. Att göra skillnad. Han satt där med ölen i handen och tittade ut över gatan nedanför tills det började bli skumt ute. Först då insåg han hur trött han var och reste sig för att göra sig i ordning för att sova. Men först skulle han titta till växten, se om den hade fått fäste i betongen. Han tog med sig den halvdruckna ölen och gick ut på balkongen. Ölburken gled ur hans fingrar och slog ner med en duns på det kalla betonggolvet.

”Vad i helvete...” mumlade han medan han stirrade ner på växten vid sina fötter.

Framför honom i det halvskumma ljuset fanns en blomma, med kronblad stora som näckrosor och med en vackert röd knopp längst upp.

”Vad i helvete”, upprepade han gång på gång. Niklas kunde inte tro sina ögon. Det skulle inte vara möjligt för hans skapelse att växa så här fort och än mindre till den storleken. Känslorna inom honom rusade, från vild panik över att företaget nu skulle komma och plocka honom vilken sekund som helst, till obeskrivlig lycka. Han hade skapat någonting helt unikt som han inte ens själv var medveten om. Men hur kunde den ha växt så fort? Vad hade han inte testat i labbet? Han hade återskapat alla väderfenomen han kunde komma på, från ökenvärme till bitande kyla och tropiska stormar. Nåväl, i väldigt liten skala förstås. Sedan slog det honom. Solljuset. Så måste det vara. I labbet fanns inget riktigt solljus, bara artificiella motsvarigheter. Den verkliga varan måste ha startat en reaktion i hans växt som han omöjligt kunnat förutse i labbet. Bambu kunde växa sextio centimeter på en dag under gynnsamma förhållanden, kanske var det här något liknande? Solljuset måste fungera som en raketmotor för den lilla växten som hungrigt tog vad den fick. Fantastiskt.

Niklas stod där helt perplex tills det började bli mörkt på riktigt. Gatljusen tändes ett efter ett tills deras matta ljus skimrade över staden. Han visste inte vad han skulle göra med växten, men den kunde åtminstone inte sprida sig längre än hans balkong, så även om den växte ett par centimeter till under natten så var den fast här uppe. Det var en av de säkerhetsåtgärder han programmerat in i dess arvs massa. Vertikala väggar fungerade helt enkelt inte för rötterna. De var tvungna att hålla sig till de horisontella vägarna.

”Det var som fan”, mumlade han.

Han gick inte in förrän han började huttra av köld och när han väl kommit i säng låg han och tittade upp i taket i flera timmar innan han slutligen somnade.

Niklas vaknade med ett ryck. Det var morgon och solen strilade in genom persiennerna. Klockan hade inte ringt än, den var bara 05:47. Han hade nästan en kvart på sig att titta till växten innan klockradion skulle sätta igång. Han skulle kunna dölja växten genom att hänga upp ett badlakan på balkongräcket. Sedan skulle den vara säker tills han kom hem igen. En någorlunda plan var det i alla fall. Han hoppade ur sängen och rusade ut till balkongen. Väl vid balkongdörren stannade han så häftigt att det gjorde ont i fötterna.

”Det är inte sant”, flämtade han, fullständigt mållös över vad som fanns på balkongen.

Växten hade på något sätt blivit ett litet träd över natten. Den var så hög att den räckte honom till bröstkorgen. De näckrosliknande bladen täckte nästan hela golvet och den röda lilla knoppen hade svällt upp och var stor som en rugbyboll. Niklas kunde inte annat än gapa. Han tog ett försiktigt steg ut på balkongen, noga med att inte sätta fötterna på de stora klubbiga bladen. Nu såg han att stjälken var full med små bruna taggar. Längst ut på varje tagg dallrade en liten droppe vätska. Var det vatten? Hade hans skapelse faktiskt omvandlat så mycket avgaser under natten att den bokstavligen talat spottade ur sig vatten? Eller var det något annat? Han blev plötsligt orolig över vad det var han hade gjort. Tänk om växten var giftig? Alla hans tester i labbet hade visat negativa resultat på just den punkten, men då hade han bara testat på ett fragment av den fullvuxna blomman han hade framför sig.

Han sträckte försiktigt ut handen för att röra vid den stora röda knoppen. Skalet var hårt och läderaktigt, men när han rörde vid blommans skinn så riste den till, nästan som om den var levande. Han drog långsamt åt sig handen.

”Vad i helvete...”

Knoppen började pulsera. Först långsamt, men sedan allt snabbare. Den rörde sig likt en larv som drar sina segment över en trädstock. Snabbare och snabbare. Niklas gapade häpet. Och ljudet, det lät som blomman sjöng. En lång utdragen ton som steg och sjönk i takt med pulserandet. Det lät vackert.

Så exploderade knoppen likt en ballong och spred miljontals små sporer runt omkring sig. Niklas, som gapade av förvåning och fascination, fick hela ansiktet fullt av sporerna. De letade sig in i ögonen, i näsan och i munnen. Han spottade och förde instinktivt upp händerna till ögonen för att gnugga bort sporerna. Sedan kände han en stickande känsla över hela kroppen där sporerna hade landat. Till en början inte mer än en kittling, men snart så brände det likt eld över hela hans kropp. Han försökte skrika, men sporerna borrade sig in i hans inre och tycktes bränna upp honom levande. Han tuggade fradga och föll ihop på balkongen med händerna om strupen. Små röda prickar dök upp överallt på hans kropp tills blodet rann i strida strömmar från de tusentals små sår som bildades. Han gurglade och drog ett sista

desperat andetag efter luft. Sedan föll han ihop åt sidan. Död och med ett fasansfullt uttryck av smärta i ansiktet.

Klockradion gick igång punktligt klockan 06:00. Bara någon minut efter att Niklas hade förlorat kampen mot döden.

”God morgon Sverige! Jag hoppas ni har sovit gott”, skralade radioprataren glatt.

”Vi kommer få en strålande dag. Upp till tjugoåtta grader över hela landet och inte ett moln så långt ögat kan nå. Jag ser redan nu hur solen stiger över hustaken och jag kan tala om att det är en vacker syn. Jag önskar er alla en riktigt god och varm morgon så återkommer jag efter den här låten.”

Radioprataren försvann och låten började strömma ur högtalarna. Tonerna av Duran Durans låt Ordinary World spred sig i lägenheten samtidigt som miljoner små sporer spred sig för vinden utanför Niklas balkong. De seglade långsamt och majestätiskt fram över staden likt en svag dimma. De damp ner överallt och slog genast rot i den svala fuktiga asfalten. Solen skulle snart börja värma upp deras små kroppar och få dem att stolt skjuta i höjden. I den utlovade värmen skulle de hinna gro och sprida sina sporer flera gånger om dagen. De hade en hel värld av asfalt och betong att breda ut sig på.

Fungor Vitae

Hon visste inte vilket som väckte henne, huvudvärken eller lukten. När hon slog upp ögonen bländades hon av de vita kala väggarna som reflekterade ljuset från en skarp lampa någonstans ovanför henne. Hon var tvungen att knipa ihop ögonen igen och istället öppna dem mycket långsamt så att de kunde anpassa sig. Huvudet pulserade av smärta och alla andra tankar blockerades. Hon kunde bara vänta och hoppas att den skulle lindras snart.

Någonstans i närheten kunde hon höra röster, men hon var alltför koncentrerad på huvudvärken för att höra vad de sa. Hon låg så en stund, på rygg i det vita rummet tills hon slutligen bestämde sig för att det fick vara nog. Hennes ögon var halvöppna och med en kraftansträngning spärrade hon upp dem. Det kändes som om huvudet exploderade och för ett ögonblick var hon förblindad av smärtan, men så dämpades den när ögonen anpassades till ljuset. Hon blev inte klok på synen. Det här var inte hennes sovrum. Långsamt vred hon huvudet till vänster. Det satt en stor rund klocka mitt på väggen och hon kom genast att tänka på en skolklocka.

Är jag i skolan?

Nej, det kunde inte stämma. Hon hade ju slutat skolan flera år tidigare och jobbade nu istället på Konsum. Varför var hennes minne så rörigt? Hon försökte komma ihåg hur det såg ut i affären där hon jobbade, men misslyckades. Istället försökte hon få fram bilderna av sina kollegor för sitt inre, men de blev bara suddiga konturer innan de smetades ut och försvann.

Varför kommer jag inte ihåg mina vänner?

Paniken höll på att gripa tag i henne och hon fick blunda igen för att lugna ner sig. Efter en kort stund kände hon sig mindre orolig. Nu ville hon veta vad som stod på. Enkel logik sa henne att något var fel. Hon hade vaknat. Hon borde vara i sitt sovrum. Hon hade ont i huvudet. Kanske hade hon druckit kvällen innan? Men det var något som inte stämde. Det var lukten. Den distinkta lukten hon kände igen men inte kunde placera. Det luktade... som när man hade nageltrång? Fotsvett? Nej, det luktade läkemedel. Hon slog upp ögonen igen och vred huvudet till höger. Det stod en brits bredvid henne och längre bort i rummet fanns en bänk med saker på. En spruta, ett stetoskop, tops. Då förstod hon äntligen. Hon var på sjukhuset.

Varför är jag på sjukhuset?

Rädslan slog in i henne som ett hammarslag. Hade något hänt henne? Hade något hänt någon hon kände? Varför var allting så suddigt? Desperat försökte hon komma ihåg det sista

som hade hänt innan hon vaknade upp här. Hon hade... jobbat. Sedan hade hon gått hem till lägenheten. Ja. Hon mindes hur lägenheten såg ut och hon tycktes med ens befinna sig där igen. De välbekanta minnena tröstade och värmden henne inombords. Den slitna fåtöljen hon fått någon gång stod i ett hörn. De gulbleka tapeterna gav värme åt lägenheten. TV:n visade ett program som hon inte visste vilket det var. Sängen var bäddad och kuddarna låg prydligt under täcket. Det stod någon i dörren till hennes lägenhet, inte mycket mer än en svart nedböjd silhuett. Den sa något till henne, men hon förstod inte orden. Minnena rasade plötsligt ihop som ett korthus och sedan var de borta.

Vem var det vid dörren?

Skepnaden hon sett för sitt inre var bekant på något sätt. Men vem var det? Hon blev kallsvettig när insikten borrade sig in i hennes kropp.

Det är på grund av skepnaden som jag är här!

Hade hon blivit våldtagen? Rånad? Misshandlad så att hon hade tappat minnet? Hon visste inte. Tankarna virvlade runt i hennes huvud så att hon inte kunde få grepp om en enda. Desperat försökte hon resa på sig när ångesten över ovissheten mullrade genom henne som ett åskväder. Hon kände sig illamående. Måste kräkas. Det var hennes enda tanke, allt annat suddades ut och försvann. Hon försökte stödja sig upp på armbågarna men något hindrade henne. Händerna ville inte lyda henne. Hon ansträngde sig hårdare för att få sina händer att göra som hjärnan sa åt dem.

Upp och hoppa händerna. Ni måste göra som jag säger så jag kan resa på mig!

Något var fruktansvärt fel. Hon lyckades lyfta upp huvudet så pass mycket att hon kunde se varför hennes händer och armar inte fungerade som de skulle.

Skepnaden i dörren. Han tog mina händer.

När hon svepte med blicken över sin kropp blev hon stel av rädsla. Hon förlorade kontrollen över blåsan och hennes ögon tårades samtidigt som hon kissade på sig. Sedan skrek hon rakt ut medan hon slet i läderremmarna som höll fast henne vid britsen. Hon skrek och slet flera minuter innan orken tog slut. Innan livslusten tog slut.

Jag kommer dö här... Jag vill inte dö! Villintevillintevillinte!

Då såg hon honom. Han tornade upp sig över henne som en bödel. Det skäggiga ansiktet blockerade lampan i taket vilket fick det att se ut som han hade en gloria runt huvudet. Det var ett vänligt ungt ansikte. Skägget såg malplacerat ut, som om en ung pojke glömt raka sig på två veckor.

”Schh. Lugn nu, du är säker här.”

Mannen rynkade bekymrat på pannan medan hans blå ögon tittade ner i hennes. Hon visste inte om hon skulle tro på honom. Hon var säker på att hon skulle dö här... om hon bara kunde komma ihåg vad som hänt henne.

”Vet du var du är?”

Hon svarade inte, tittade sig nervöst om från sida till sida.

”Du är på Universitetssjukhuset i Uppsala. Vet du varför du är här?”

Universitetssjukhuset. Det var där hon var. Något hade alltså hänt henne, men vad? Hon knep ihop ögonen medan hon försökte komma ihåg. Det enda hon såg var ett stort mörker och långt bort, som en liten prick, stod läkaren och rynkade på pannan. Varför kunde hon inte komma ihåg något? Hon måste få veta. Hon öppnade munnen för att fråga läkaren varför hon inte kunde minnas.

”Vaaadhrig?”

Hon tystnade omedelbart när hon hörde den främmande rösten. Det var hon som gjort ljudet, men det var inte hennes röst. Det var en ny, skrovligare, äldre, sjukare röst som kom från djupet av hennes hals. Skräckslagen tittade hon på läkaren ovanför sig. Sökte tröst i hans ögon. Ville att han skulle lägga handen på hennes panna och tala om att allting skulle bli bra igen. Hon ville ha en kram. Tårar började strömma nedför hennes kinder och hon snyftade förtvivlat. Läkaren tittade på henne med ett svårtolkat uttryck i ansiktet. Han såg suddig ut genom tårarna.

”Förstår du vad jag säger? Nicka om du gör det.”

Hon nickade lydigt. Varför skulle hon inte förstå vad han sa?

”Det är bra att du förstår. De andra...”

Läkaren strök bort svett från sin panna, som om han var pressad över något.

”De andra förstår inte vad man säger till dem. Men det gör du. Det innebär att vi lättare ska kunna hitta en lösning på det här problemet. Förstår du?”

Hon låg stilla en stund, stirrande upp i taket förbi läkaren. Vad för problem? Hon förstod inte vad han pratade om. Hon försökte fråga igen.

”Vaaarggjär?”

Tårarna steg återigen upp i hennes ögon. Tankarna var så tydliga, så varför kunde hon inte säga orden? Hon vred försiktigt på huvudet. Läkaren hade sin arm alldeles nära hennes fjättrade arm. Hon lyfte handen så långt hon kunde och grep försiktigt tag i läkarens arm. Hennes beröring kanske skulle få honom att berätta varför hon var här.

Läkaren ryckte åt sig armen som om hennes fingrar var gjorda av eld från helvetet. När hon återigen såg upp i hans ögon var de fyllda av skräck och han tittade varsamt på sin arm där den stack fram ur den vita rocken. Till slut lugnade han ner sig något.

”Du får inte göra så. Inte förrän vi vet hur...”

En dörr öppnades någonstans bakom henne och hon kunde höra en kvinna.

”Doktor Olofsson? Det har kommit in tre till. De kom för fem minuter sedan. Alla andra läkare är upptagna och vi har inte plats för de nya.”

Hon kunde inte se kvinnan som pratade med läkaren men det fanns något desperat och vädjande i hennes röst. Den skälvde lite när orden tumlade ut ur hennes mun. Doktor Olofsson som fortfarande stod över henne där hon låg på britsen tittade upp i taket. Han stod så under vad som verkade vara en evighet medan han frånvarande drog fingrarna genom håret. Till slut vände han uppmärksamheten mot kvinnan som fortfarande bara var en röst.

”Jag ska se vad jag kan göra. Se till att vår patient här får vara ifred. Det är av yttersta vikt att hon inte råkar ut för något. Du förstår vad jag säger?”

”Ja, jag förstår. Det är bara så...”

”Jag vet. Men vi ska lösa det här. Ta det lugnt bara. Nu hämtar du en kopp kaffe och sedan sätter du dig här och väntar på att jag kommer tillbaka. Förstått?”

”Ja, men...”

”Inga men. Kvinnan här är unik hitintills. Vi vet inte hur det ser ut om ett par timmar och tills vidare måste hon hållas under uppsikt.”

Kvinnan var tyst och hon kunde höra hur doktor Olofsson försvann ut genom dörren. Tankarna virvlade runt i hennes huvud. Vad var det som hände egentligen? Hon försökte vrida på huvudet för att få syn på sin nya fångvaktare men hon lyckades inte. Allt hon såg var de vita väggarna och den skarpa lampan i taket. Hon försökte på nytt att kommunicera, någon måste kunna berätta vad som hände.

”Vaaaöfhr?”

Nej, det gick inte. Av någon anledning kändes tungan tjock i hennes mun. Som om den blockerade de signaler hjärnan sände ner till den för att kunna utföra sin livsuppgift. Det var tyst i rummet och hon drog slutsatsen att sjuksystemen helt enkelt inte ville tala med henne. Hon undrade hur hon själv såg ut. Hade hon råkat ut för en bilolycka? Eller en brand? Plötsliga bilder från filmer fladdrade förbi där hon såg brännskadade människor flaxa förbi som vingklippta fåglar. Deras brända hud såg ut som eldat papper. Hon ryste till av de obehagliga bilderna som for igenom henne utan hennes tillåtelse. Om hon var brännskadad så skulle det kunna förklara varför sjuksystemen inte ville prata med henne. Hon kanske såg vidrig ut... Men

å andra sidan var det ju läkare hon hade runt omkring sig. De måste ju vara härdade mot synen av skador. I alla fall borde de kunna stå ut medan de lappade ihop henne. Varför ville systemen i rummet inte tala med henne? Hon saknade plötsligt doktor Olofssons skäggiga ansikte.

En tanke slog henne. När hon hade tänkt på branden hade bilder från filmer kommit smygande in i hennes huvud utan att hon ens medvetet kom ihåg de där filmerna. Hon kanske skulle kunna lista ut vad som hänt henne. Vad hade hon gjort innan hon hamnat här? Jobbat, ja. Kommit hem, ja. Skepnaden... vem var skepnaden hon sett? Hon försökte återigen analysera de svaga minnesfragment hon hade men den här gången gav det inget resultat. Ju mer hon försökte desto mer löstes skepnaden i hennes huvud upp till en mörk dimma. Dimman svävade vid hennes ytterdörr en stund innan den tycktes sugas ner i golvet och försvinna. Det var märkligt att hon kunde komma ihåg sin tambur så väl men inte vad det var för skepnad. Hon kanske hade blivit utsatt för en våldtäkt trots allt? Det kanske förklarade varför systemen i rummet inte ville prata med henne. Hon själv var för äcklig efter våldtäkten för att någon skulle vilja prata med henne. Skändad.

Hon fick ingen ordning på tankarna. Hon blundade och försökte sova tills doktor Olofsson kom tillbaka. Han pratade i alla fall med henne. Hon gled långsamt in i en orolig dvala. Hon drömde att hon befann sig på en restaurang. Överallt fanns mat. På borden, på stolarna, på golvet. Det fanns till och med mat på toaletten. Hon vaknade med ett ryck då hon kände hur magen kurrade. Hon låg absolut stilla tills magen lugnade ner sig. Trots att det sved lite av den plötsliga hungern så lugnade tanken henne.

Om magen fungerar så är jag kanske inte allvarligt skadad. Det finns hopp!

Med ens kände hon sig helt lugn. Bara hon fick äta något så skulle det ordna sig. Hon skulle bli bra igen. De skulle laga henne. Med den trygga vissheten pumpande runt i kroppen somnade hon om. Hon visste inte hur länge hon sovit när hon slutligen väcktes igen. Doktor Olofsson stod återigen över henne. Klumpen i magen växte på henne när hon såg att han bar en ansiktsmask.

Det var bara ett spel, nu kommer de döda mig.

”Hej igen. Kommer du ihåg mig?”

”Oloofon”

Doktorn tittade på henne och för första gången skymtade ett leende förbi i hans ansikte.

”Sa du Olofsson? Ja det stämmer, det är jag. Vad bra att du kommer ihåg. Kommer du ihåg något annat? Vet du vad du heter?”

Hon stirrade oförstående på honom. Hon kunde faktiskt inte komma ihåg vad hon hette. Hon skakade på huvudet till svar. Nu var hennes chans att få reda på varför hon var här. Om hon bara var duktig kanske doktorn kunde berätta det för henne.

”Du heter Maria Stenåker, låter det bekant?”

Minnena rusade genom henne. Maria. Ja, nu kom hon ihåg. Mia, det var så hon hette. Varför hade det hållits dolt för henne? Kunskapen om hennes namn gav henne styrka. En våg av beslutsamhet sköljde genom henne och hon tittade upp på Olofsson med förnyade krafter. Han kunde verkligen hjälpa henne.

”Bra, bra. Men du vet inte varför du är här. Stämmer det?”

Hon nickade ivrigt.

”Okej. Du har varit på sjukhuset två dagar nu...”

Det kunde inte stämma, hon hade ju vaknat upp för bara någon timme sedan. Hon sneglade på den stora runda klockan för att bekräfta sin misstanke. Ja det stämde. Det var inte mer än en timme sedan som hon sett Olofsson för första gången. Hon kunde inte avgöra om det var bra eller dåligt. Det enda hon kände nu var magen som vred sig som en orm inuti henne. Ett levande väsen som snabbt blev hungrigare och hungrigare. Olofsson måste ha sett hennes förvånade blick för han fortsatte lugnt och förklarande.

”Lugn, det är ingen fara. Du har drabbats av ett virus. Det är därför jag har den här masken. Vi har än så länge inte sett några tecken på att viruset skulle vara luftburet, men vi kan inte ta risken. Det förstår du säkert?”

Olofsson svalde ett par gånger och torkade sig i pannan innan han fortsatte.

”Det är ett väldigt aggressivt virus. Vi har aldrig sett någonting liknande. Hittills har vi fått in etthundratjugotre smittade på bara två dagar. De allra flesta hamnar till en början i ett komalikhnande tillstånd. Men det varar i genomsnitt bara två timmar av vad vi sett hittills. Du är den enda som ’sovit’ längre än så. När personerna sedan vaknar upp är de djupt förvirrade och aggressiva. Du är också den enda som har kvar förmågan att kommunicera med oss. Det är därför du är så viktig, Mia. Vi måste få reda på var det här viruset kommer ifrån och vi hoppas att du kan hjälpa oss så att vi kan skapa ett antivirus och hjälpa de här människorna.”

Hjälpa andra? Ja, gärna. Men hur? Jag kommer ju inte ihåg hur jag hamnade här!

”Huuhmhr?”

Olofsson stirrade på henne.

”Jag önskar jag förstod vad du sa Mia. Kan du försöka tala långsammare så kanske det går lättare? Men innan du börjar ska jag berätta för dig hur viruset fungerar, men jag gör det bara så att du ska förstå varför du har svårt att prata. Och du måste också förstå att vi gör allt vi kan

för att du ska bli frisk igen. En virusinfektion kan man bota, vi måste bara veta vad som orsakar den. Virusnet angriper hjärnan. Det angriper hela nervsystemet. Därefter slår det så att säga nästan av alla väsentliga funktioner. Det är därför du har svårt att tala, men det är också därför du är så viktig. Så unik. Virusnet har svårt att slå ut ditt nervsystem. Ditt immunförsvar motarbetar det, men vi måste ändå veta var ifrån det kommer från början för att kunna bekämpa det. För att göra dig frisk igen.

De andra som är drabbade är inte ens medvetna om vilket tillstånd de befinner sig i. Virusnet verkar slå ut delar av cortex, hjärnbarken, samt delar av cerebellum, lillhjärnan. Däremot verkar den så kallade reptilhjärnan vara relativt intakt på de insjuknade vilket är ytterst märkligt. Patienterna har därför väldigt starka drifter och vi tror att om de inte får hjälp med det snaraste så finns det risk att de skadar sig själva eller andra i sin närhet.”

Olofsson pausade medan han lät orden sjunka in. Mia låg lugn och stilla och väntade på fortsättningen. Hon önskade att hon kunde prata. Om hon kunde det skulle hon överösa honom med frågor.

VARFÖR ÄR MINNET SÅ SUDDIGT? SVARA MIG!

”Vi tror att virusnet kommer från huset där du bor. Förstår du nu varför du är så viktig? De andra patienterna som kommit in under de senaste två dagarna har alla blivit smittade i samma område. Men smittan sprider sig fort. Om vi inte får stopp på den står vi snart inför en epidemi utan dess like. Kanske en pandemi eftersom sjukdomsförloppet är så aggressivt. Du måste hjälpa oss. Snälla Mia, försök berätta för mig.”

Olofssons röst var plötsligt mer än bara en vädjan, det fanns ett stråk av desperation och panik i den. Mia fick känslan av att han inte berättade allting för henne. Men när hon tittade upp i hans vänliga blå ögon blev hon lugn igen. Det spelade ingen roll om han inte berättade allt. Bara hon blev frisk igen så skulle allting bli bra. Hon ansträngde sig till det yttersta för att försöka komma ihåg. Det hade med skepnaden att göra. Han var svaret på Olofssons fråga, men vem var han?

Hon försökte minnas. Varför var han i hennes lägenhet? Varför var han inte mer än en skepnad, borde han inte ha en fastare form om han bar skulden till att hon var här? Ju mer hon ansträngde sig desto mer gled minnet undan. Hon pep frustrerat när hon inte kunde komma ihåg.

”Såja, det är bra. Försök komma ihåg. Det kanske var någon du kände som smittade dig? Tänk på det sista du kommer ihåg.”

Rösten värmdde henne, tröstade henne. Hon försökte tänka på sin lägenhet igen. Hon saknade den mer än något annat just nu. Sina krukväxter i fönstren. De gulbleka tapeterna.

Till och med ytterdörren i tamburen kändes tröstande. Det var hennes hem, hennes borg och hennes tillflyktsort mot fara. Men någon hade trängt in genom hennes försvar och det var så hon hade hamnat här. Hon stelnade till, det kanske var svaret. Hennes ytterdörr. Varför var skepnaden ens i hennes lägenhet? Hon måste ha släppt in den för hon skulle aldrig släppa in en främling, hon var lite för rädd av sig för det. Enkel logik: Det var någon hon kände. Men vem? Någon från jobbet som kom på besök? Nej det stämde inte. Kanske det var...

Hon avbröts då dörren till rummet slogs upp med ett brak. Olofsson for upp från hennes sida.

”Vad i hel...”

Olofsson lämnade hennes sida och Mia hörde flera röster som skrek åt varandra. Meningarna flöt ihop, men helhetsbilden som växte fram skrämde henne när orden strömmade in genom hennes öron.

”Det är kaos där ute! Det har kommit in fyrtio nya den senaste halvtimmen. Hela staden verkar smittad. Vi har inte plats för dem. Vad ska vi göra? Vi måste hålla dem under kontroll här inne. Bind dem med vad vi har. Lås in de längst gångna på avdelning D, vi kan ingenting göra för dem nu. Likadant i andra städer redan? Säkert hundratals smittade genom bett, som inte sökt upp sjukvården. Hur kan det sprida sig så fort på två dagar? Nationell katastrof.”

Mia lyssnade skräckslaget på de hetsiga, gälla rösterna medan hon försökte förstå. Vad var det för smitta? Var hon smittad? Ja det var hon antagligen, men det verkade bättre med henne. Enligt doktor Olofsson i alla fall. Hon knep ihop ögonen och hoppades innerligt att han hade rätt.

Plötsligt hördes ett större tumult utanför rummet. Hon kunde inte se något eftersom hon fortfarande låg fastspänd på britsen, men hon hörde. Ett gutturalt vrål kom snabbt närmare. Det ekade mellan väggarna där ute någonstans. Oväsendet stegrades tills det var outhärdligt och det utdragna vrålet tycktes aldrig ta slut. Det fanns ingenting mänskligt i det.

”Ta in honom här... se till att han är ordentligt fastspänd... vi kan inte ta in fler nu. Vi får inte plats.”

Rösterna lät avlägsna men Mia hörde dem ändå. Hon skruvade på sig, försökte ta sig loss. Vad det än var som skulle in i rummet så ville hon inte se det. Hon var rädd för att hon äntligen skulle få reda på vad som hänt henne. Ingen besvarade hennes tysta böner och strax därefter rullades en bår in. Den andra britsen bredvid henne knuffades omilt bort och den nya ställdes bara ett par decimeter från hennes. Hon stirrade rakt upp i lampan och försökte stänga ute ljuden. Hon kände snarare än såg att läkarna kämpade med mannen, försökte hålla honom

lugn, hålla honom nere. Till slut tystnade han. Det var ett tvärt slut, ett tjut klipptes av som om en giljotins bila hade fallit. Hon undrade en kort sekund om de dödat honom.

Hon låg stilla och lyssnade på deras flämtande innan hon tog mod till sig och vred på huvudet mot den nya ”patienten”. Det var en man i fyrtioårsåldern. Han såg inte så hemsk ut som Mia först trott att han skulle göra, men han var långt ifrån angenäm att titta på. Hans ögon var gulaktiga under de halvslutna ögonlocken och han hade ett stort sår på kinden. Levrat blod hade runnit nästan ända ner till halsen, men han tycktes inte blöda längre. Från mungipan rann en sträng saliv. Mia tyckte det såg ovanligt tjockt ut. Det som skrämde henne mest var mannens tunga som hon kunde skymta mellan de gula tänderna. Den tycktes fylla upp hela munnen och den var tydligt blåaktig, som om den höll på att ruttna. Mia tyckte hon kunde känna den unkna doften från hans mun, men hon lyckades övertala sig själv att det bara var inbillning.

Runt omkring mannen stod fem män och två kvinnor. Det måste vara läkare. Eller vänta. Två av dem hade gröna kläder. Hon hade inte sett det tidigare. Militärkläder. Vad gjorde militären här? Var mannen en soldat som blivit skadad? Hon ruskade på huvudet för att få ordning på tankarna igen. Nej, det var smittan som hade orsakat det här. Militären måste ha blivit inkallad för att hålla den i schack. Det var alltså så allvarligt. För första gången sedan hon vaknade upp på sjukhuset blev hon fullt medveten om allvaret i situationen. Om hon kunde hjälpa till så var det dags att göra det nu. Men hur skulle det gå till när hon låg här, fjättrad och hjälplös?

Patienten bredvid henne stönade plötsligt till och alla runt omkring honom ryckte till, som om de fruktade att han skulle slita sig loss och attackera dem. Men mannen rullade bara med huvudet från sida till sida. Han slutade när blicken fastnade på lampan i taket. Samma lampa som Mia hade stirrat på bara några minuter innan. Han gnydde plötsligt så ynkligt att Mia tyckte synd om honom, men sedan stelnade hon till och spärrade upp ögonen. Mannen sög in sin underläpp i munnen så långt han kunde och sedan bet han till med all kraft. Underläppen gick av och lämnade en ojämn, köttig sårkant efter sig. Mannen sög in den del av läppen som han bitit av i munnen och började tugga. Mia kunde se hur tänderna i käken malde upp och ner eftersom det nu inte fanns någon skyddande hud där. Hon kände sig illamående. Det var det vidrigaste hon någonsin hade sett och läkarna gjorde ingen ansats till att hindra honom. Hon kunde höra hur en kräktes på golvet när hon vände bort huvudet.

Det var bara en sak som fick henne att må mer illa än hon gjort tidigare. Hon hatade sig själv för att hon ens tänkte tanken, men hon kunde inte hindra det, hur vämjeligt det än var. Hon tyckte nästan att mannen hade gjort rätt. Hon var så hungrig... en köttbit... det var allt

hon ville ha. En köttbit skulle stilla monstret i hennes mage som röt för att den inte fick näring. Hennes underläpp, den kanske skulle stilla hungern. Hon undrade hur den skulle smaka, hur konsistensen var... seg... köttig... svampig... Svamp!

Hon kom plötsligt ihåg. Minnena som rasat likt ett korthus tidigare återformade sig. Nu var det som en kaskad av dominobrickor som föll på plats. De fallna brickorna bildade ett landskap av klarhet i hennes huvud. Skepnaden i hennes dörr. Det var hennes granne Sverker. Han hade kommit in för två dagar sedan och varit sjuk. Hon hade öppnat dörren för honom och han hade segnat ihop i hennes tambur. Han såg ut som mannen bredvid henne, gula ögon, blåaktig tunga. Han hade spytt blod på hennes matta och på henne när hon desperat försökte hålla honom uppe. Det var det sista hon kom ihåg innan hon vaknade upp här. Men hon kom också ihåg vad som hänt tre dagar innan det. Sverker hade knackat på för att berätta om ”historiens största upptäckt”, som han hade kallat den.

Hon kom så tydligt ihåg hans upphetsade röst, hans röda ansikte och hans darrande händer när han förklarar vad han hade hittat. Sverker var en mykolog, en person som höll på med svampar av olika slag. Mia hade inte förstått hälften av de termer och ord han hade slängt ur sig, men hon förstod sammanhanget. Dessutom kom hon ihåg namnen. Gisselsvampar. Sverker hade varit så uppspelt att han knappt kunde sitta still när han berättat om sitt fynd. Han hade varit ute på fältet som han sade, när han hittat en mycket gammal grotta. Han trodde inte att någon hade varit i grottan på århundraden eftersom den varit dold av ett stort klippblock. Dessutom var grottan mycket stor. Han hade med glödande entusiasm metodiskt letat igenom grottan under flera dagar när han slutligen hittade en avspärrad kammare långt in i mörkret. Där inne fanns en liten underjordisk damm med kolsvart stillastående vatten där svamparna hade vuxit. Mia kom ihåg hur hon log åt honom när han berättade om sitt fynd. Det verkade så ointressant med svampar men Sverkers energi smittade av sig.

Gisselsvampar var en sorts encelliga svampar hade Sverker berättat. Dessa var dessutom uråldriga och helt unika. Helt orörda av tidens tand och naturens nycker. De hade frodats i den mörka grottan. De hade överlevt. Sverker var säker på sin sak redan från första stund, att svamparna var ett naturens unikum. Det hade något med antalet sporer att göra hade han förklarat. Mia kunde inte komma ihåg exakt vad Sverker hade berättat. Han hade tagit med sig ett par exemplar för att artbestämma och katalogisera dem. När han kom hem upptäckte han också att de innehöll ett ämne som han trodde skulle kunna bota sjukdomar om man använde det på rätt sätt. Kanske cancer, kanske Alzheimer. Vad det än var skulle det få ett stort genombrott inom medicinen, det var han övertygad om. Han hade kallat dem *Fungor Vitae* vilket enligt honom skulle betyda ungefär ”Livets svamp”.

Mia såg redan sambandet klart för sig. Svamparna hade fört med sig det virus som hade smittat först Sverker och sedan henne. Dessutom verkade det som att smittan spred sig snabbt. Hon undrade hur många fler Sverker hade smittat innan hon vaknat upp här. Om hon bara kunde få Olofsson att förstå så skulle allting bli bättre. Han skulle kunna rädda henne, göra henne frisk igen. Hon koncentrerade sig till det yttersta för att tvinga fram orden som tungan hindrade hjärnan från att formulera.

”Aamp! Amp! Saamp”, skrek hon så högt hon kunde. Hon såg i ögonvrån hur människorna runt omkring henne stelnade till. Hon sökte desperat efter Olofssons trygga ögon och fann dem.

”S...v...a...m...p”, sa hon lyckligt.

En av militärerna klev runt britsen med mannen som fortfarande tuggade på sin underläpp.

”Sa hon ’svamp’?”

”Ja...” Olofsson klev runt och böjde sig ner över Mia. ”Svamp? Vad menar du med det? Kommer du ihåg något?”

Mia nickade ivrigt.

”Kan hon prata?” Militären såg skeptisk ut där han stod på tryggt avstånd från henne.

”Nja, men hon är annorlunda. Viruset har inte helt slagit ut hennes hjärna, bara bedövat den till viss del, vilket gör att vi tror att hon kan hjälpa oss. Antingen vet hon var smittan kommer ifrån vilket gör att vi kan ge oss efter källan och alltså skapa ett anti-virus. Eller så kanske hennes blod innehåller lösningen på den här skiten.”

Mia ryckte till när hon hörde Olofssons tonfall. Han var allt annat än vänlig nu och plötsligt insåg hon att doktorn kanske inte alls skulle hjälpa henne. Hon kanske skulle vara fastspänd på britsen som en försökskanin tills hon dog.

”Vad menar hon då? Svamp? Det betyder ju ingenting.”

Olofsson torkade sig i pannan med rockärmen, svetten bröt tydligt fram nu och han gjorde ingen större ansats att försöka dölja det. Han var pressad. Det var de allihop i rummet. Olofsson hade ställt sig mellan Mia och den andra ”patienten” och stödde sig med händerna på britsarna.

”Jag vet inte, men det här är det första vettiga jag hört henne säga. Det kanske betyder något? Har ni något annat att gå på så fram med det nu. Det här är fan inget skämt längre. Folk smittas ju till höger och...” Olofsson vrålade plötsligt av smärta. Hans vänsterhand hade legat i jämnhöjd med den smittade mannens huvud. Ingen hade sett hur mannen långsamt lutat huvudet nedåt åt sidan och bitit tag i Olofssons finger. Doktorn vrålade av smärta medan han

höll upp sin hand. Pekfingret var avbitet vid knogen och blodet pulserade fram från den ojämna sårkanten.

Mia trodde knappt sina ögon när hon fick se vad som hände efter det. Hennes första tanke var att Olofsson skulle få hjälp av sina kollegor, men militären sparkade honom i skrevet så att han ramlade framstupa mellan britsarna.

”Han är smittad! Rör honom inte!” vrålade han medan han drog en pistol och riktade den mot doktorn som låg på golvet. Olofsson försökte resa sig upp. Han kom upp på knä och höll händerna framför sig som skydd. Blodet skvätte från hans finger mot militären som då, utan att tveka, avlossade två skott i bröstet på doktorn. Olofsson spärrade upp ögonen av förvåning och föll sedan baklänges med benen vikta under sig. Mia blundade hårt. Det måste vara en mardröm. En ond dröm som hon snart skulle vakna ur. Det här hände inte, det kunde inte vara verkligt. Hon hörde bara rösterna avlägset nu. Människor som skrek åt varandra. Fler skott avlossades. Rummet tömdes snabbt på människor och hon var ensam kvar med den andra patienten och den döde Olofsson.

Mia gled in och ut ur en mardrömslik dvala under de närmaste timmarna. Bredvid sig hade hon mannen som bitit av sig underläppen. Hon kunde höra hans omänskliga stönanden med jämna mellanrum. Någonstans på golvet låg också Olofsson. Hon kunde känna lukten av blodet från honom. Det stack i näsan de gånger hon vaknade och då skrek hon högt men tystnade snabbt av rädsla... hon visste inte riktigt varför, men någon primitiv instinkt sa åt henne att vara tyst. Att inte dra uppmärksamhet till sig. Så hon höll ögonen stängda och försökte tänka på sin lägenhet, på värmen den gav henne. Tryggheten.

Hon visste inte hur länge hon legat så när hon väcktes av ett nytt ljud. Ett skrapande ljud hon inte kunde placera. Det lät som någon krafsade på golvet. Fanns det råttor på sjukhuset? Vad äter råttor? Hon kände sig illamående igen när hon förstod svaret. Råttor äter kött. Mannen bredvid mig består av kött. Jag består av... Hon tvingade sig att tänka på något annat. Vad som helst men inte det. Det krafsande ljudet fortsatte en stund tills hon kände en stöt i britsen. Stötarna fortplantade sig genom metallen tills hennes tänder skallrade.

Jordbävning, det måste vara jordbävning.

Men sedan insåg hon med fasa att det inte var jordbävning. Hon lyfte huvudet så pass högt att hon kunde se en hand treva sig fram på kanten av britsen, alldeles nära hennes fastspända arm. Den trevande handen fastnade vid hennes rem och drog krampaktigt i den. Mia visste inte om hon ville komma loss eller inte då hon insåg att det var den döde Olofsson som trevade efter henne.

Men han är ju död. Du är död Olofsson, sluta treva!

Hon bet sig i tungan tills ögonen tårades för att inte skrika rakt ut. Sedan slungades britsen omkull när Olofssons kropp reste på sig. Mia hörde hur det krasade om hennes handled när hon fick hela tyngden av britsen och sin kropp på armen. Märkligt nog kände hon ingen smärta. Rädslan var för stor och bedövade alla hennes fungerande sinnen. Hon vände långsamt på huvudet och kunde se Olofsson stå och svaja där hon nyss legat. Hans blick var så tom att det brände i hennes hjärta. Det fanns inget mänskligt kvar i hans blå ögon.

Hon såg Olofsson stirra en kort stund på den andra patienten, sedan vände han sin tomma blick mot dörren och hasade mot den. Hon hörde hur han dunsade mot den ett par gånger innan han slutligen fick upp den och tog sig ut i korridoren. Sedan var det tyst igen.

Nästan utan att veta vad hon gjorde började hon återigen rycka i remmarna som höll fast henne vid britsen. Den som låg närmast golvet kändes slapp och efter en stunds lirkade fick hon till slut loss armen. Hon kände hur en del av armen föll åt sidan i en onaturlig vinkel. Hon tittade inte på den utan försökte istället lossa de andra spännbanden som höll fast henne. Det var svårare eftersom hon knappt kunde använda den brutna armen som var löst från sina bojor. Konstigt nog kände hon ingen smärta alls. Istället började hungern återigen göra sig påmind. Någonstans i hennes kropp vrålade magen efter föda och den slog bort alla andra känslor. Åtminstone intalade hon sig det. Hon vägrade tänka på vad det annars skulle innebära.

Till slut fick hon loss sin andra arm och kunde resa på sig. Britsen som legat över henne föll ner på golvet med ett slamrande. Hon var fri. Med stapplande steg gick hon bort mot dörren och öppnade den. Utanför låg en tom korridor. Hon hade ingen aning om var på sjukhuset hon befann sig. Hon kunde vara i källaren lika gärna som på femtonde våningen. Hon gick till höger på måfå.

Bara jag hittar ut så blir allt bra. Allt blir bra.

Mia irrade runt i korridorerna i vad som kändes en evighet. Hon förstod inte varför det var så tomt på folk. Hon såg inte till en enda människa. Eller... sådana som Olofsson. De tycktes ha gått upp i rök. Till slut hittade hon trapphuset. Det fanns bara en väg och det var uppåt. När hon kommit upp för trappan såg hon ett stort svart B på en skylt högt upp på väggen. Då var det här vägen ut. Mia fortsatte målmedvetet att kämpa sig fram. Benen kändes stela och tunga men hungern drev henne vidare. Den ständiga fasansfulla hungern som hotade att förgöra henne.

När hon långt senare vek runt ytterligare ett hörn kunde hon äntligen se entrédörrarna. Det skarpa vita solljuset bländade henne, men det kändes ändå underbart att äntligen vara ute. I ögonvrån såg hon någon röra sig. När hon tittade dit såg hon en läkare sitta i ett hörn. När

deras ögon möttes blev hon stillastående. Mer förundrad än rädd. Hans ögon lyste som strålkastare av skräck. Läkaren var helt paralyserad där han satt. Hans ögon flackade fram och tillbaka och fastnade sedan på någonting bakom Mia. Hon vände snabbt blicken dit och fick se Olofsson komma gående. Han kom emot henne med ryckiga rörelser och ena benet släpande efter sig. Hans läkarrock var röd av blod från skotthålen han fått tidigare, men han gick. Han rörde på sig. Han... levde. Nej, intalade Mia sig. Olofsson var inte längre levande. Hon kände bara ett slags lugn när han långsamt kom emot henne med utsträckta armar och öppen mun. Det skulle ta slut nu. Olofsson skulle äntligen befria henne.

Ja, låt det ta slut. Jag vill inte veta mer.

Istället hasade Olofsson förbi henne och föll eller kastade sig över den paralyserade läkaren i hörnet. Olofssons omänskliga frustande blandades med läkarens smärtfyllda skrik när Olofssons tänder borrar sig in i hans kind och slet loss en stor bit kött. Mia vände sig om och sprang mot entrén. Hon ville inte se mer. Mest av allt fruktade hon sanningen som låg och bubblade i henne alldeles innanför huden.

Nej, det får inte vara så. Nej nej nej.

När hon kom ut gick hon utan att vara medveten om det. Benen levde sina egna liv. Solen bländade henne och hon var tacksam över det. Hon behövde inte se vad som försiggick runt omkring henne. Människor som Olofsson hade raglat ut från sjukhuset mycket tidigare än hon och förmodligen gått samma väg som hon gick nu. Ner mot stadskärnan. Ner mot vattenhållet. Där födan fanns. Ibland trängde smärtsamma och skräckfyllda skrik igenom försvarsskölden hon arbetat med att sätta upp sedan hon lämnade sjukhuset. Hon ville slita av sig öronen för att slippa höra.

Hon vaknade upp ur sitt transliktande tillstånd när hon befann sig på gågatan mitt i Uppsala centrum. Runt omkring henne såg hon människor springa i vild panik. Och de som liknade Olofsson som långsamt och hungrigt hasade efter. Ingen av de levande döda rörde henne. Hon var en av dem och skulle inte bli attackerad.

Levande kött måste smaka bättre än jag...

Men hon var ändå inte en av dem. Hennes immunförsvar hade skyddat henne mot den slutliga transformeringen. Hennes hjärna fungerade så pass bra att hon inte skulle förvandlas till en av de zombies som nu sökte efter mat. Det var hennes räddning. Hennes förbannelse. Benen bar henne inte längre. Hon föll ner på knä och höjde ansiktet mot himlen. Ett omänskligt och olyckligt tjut trängde ut ur hennes strupe när hon såg världen falla i ruiner framför sig. Och endast hon var medveten om att det skedde.

Fungor vitae, Livets svamp. På ett sätt hade Sverker haft rätt. Svampen hade gett henne liv. Liv i en värld av levande döda.

Fröet

En rysning for genom hennes kropp när hon höll upp spegeln mot taket och såg ljuset reflekteras mot den släta ytan. Hon hade hela sitt liv samlat på speglar, såsom andra samlade på frimärken och den här var perfekt. Hon visste inte exakt hur gammal den var, men hon visste att den lilla spegeln med sin utsirade träram och tjocka fot av ek var värd betydligt mer än vad som stod på prislappen. Den var inte större än att hon kunde hålla den upprätt i ena handflatan, men den kändes precis rätt. När hon lämnade den lilla loppmarknaden hade hon lyckats pruta ner priset ytterligare och hon strålade av glädje över sitt fynd.

När hon till slut kom hem till sin lägenhet satte hon spegeln på skänken bredvid ytterdörren och vände sig hastigt om för att stänga igen dörren. Innan hon hann märka det hade hon petat till spegeln med armbågen när hon vände sig om. Hon såg i ögonvrån att den vickade till innan den föll ner mot golvet.

Instinktivt knep hon ihop ögonen i väntan på det fasanfulla ljudet av krossat glas mot det hårda golvet. Istället hördes bara en dov duns när spegeln slog i golvet. Hon märkte att hon höll andan men nu pustade hon ut av lättnad och böjde sig ner för att ta upp spegeln. Det var ett mirakel att den inte hade gått sönder, om den gjort det skulle hon aldrig kunnat förlåta sig själv.

När hon skulle plocka upp spegeln såg hon till sin besvikelse att den tjocka foten hade spruckit. Hon böjde sig ner, men stelnade till mitt i rörelsen. Något som låg inbäddat i foten hade nu ramlat ut halvvägs.

Hon plockade upp spegeln och vred försiktigt loss den lösa träbiten för att se vad som fanns där inne. Ut ramlade en liten bok som inte såg ut som mer än en almanacka. Nyfiken lät hon fingrarna glida över omslaget och hon insåg att det var skinn. Med stigande upphetsning slog hon upp den lilla boken och såg att sidorna var gulbleka av ålder. Den måste vara mycket äldre än hon först trott och nu var hon så nyfiken att hon knappt kunde stå still.

Hon tog med sig boken till vardagsrummet och när hon gick kände hon att något skramlade i den. Förbryllat öppnade hon boken och bläddrade snabbt igenom den. Ungefär en fjärdedel av sidorna i slutet av boken var tomma och det var ett litet hål utskuret i mitten av dem.

Hon stirrade fascinerat på de två små sakerna som låg där. De såg ut som små grå taggiga vattendroppar, ungefär som kastanjer fast mindre. Hon försökte försiktigt skaka ut dem men bara en ramlade ur, den andra satt fastkilad i bokens pärm. Den taggiga lilla saken var tung, mycket tyngre än en så liten sak borde vara.

Med andan i halsen satte hon sig i soffan och började med darrande händer läsa i boken. Det var något som inte stämde, något hon inte kunde sätta fingret på och hon var fast besluten att ta reda på vad det var.

Boken var skriven på gammalsvenska och när hon ögnade igenom den första sidan vidgades hennes ögon. Hon kunde inte tro det hon läste. Det kunde helt enkelt inte vara sant. Utan att märka att timmarna rann iväg hade hon snart läst igenom hela boken och först då tittade hon upp med tom blick. Det kunde inte vara sant.

Hon kände den taggiga sakens tyngd i handen och hon insåg att hon hela tiden hållit den i ett så hårt grepp att taggarna nu skar in i hennes handflata. Tänk om det ändå var sant? Hon var tvungen att följa bokens instruktioner för att få reda på sanningen.

Nästa dag hade hon skaffat allt det som behövdes enligt instruktionerna och satte genast igång. Efter två timmars noggrant arbete sträckte hon på sig med händerna på korsryggen och tittade fascinerat på blomkrukan som stod på mitt på bordet.

Enligt boken var de taggiga små sakerna frön och nu återstod det bara att vänta och se om resten var sant. Fröet hon planterat växte fort och redan nästa dag kunde hon se en liten växt spira i krukan. Hon var helt upprymd och nästan i extas när hon betraktade den grå blomman.

Dagen efter slutade blomman växa och nu kunde hon se hur vacker den var. Skräckinjagande, men ändå vacker. Runt stjälken slingrade sig ett enda kronblad med vassa taggar spretande utåt. Blomman såg nu ut som en stor upp- och nedvänd vattendroppe, men den här var grå- och rödspräcklig till skillnad från en vattendroppes klara färg.

Hon hade svårt att stå still av spänning men till slut hände äntligen det hon väntat på. Blomman öppnade sig långsamt, likt en fjäril som för första gången slår upp sina vingar. Hon höll andan när hon kikade ner i dess inre.

Varelsen som låg där inne kastade genast en intelligent och vaksam blick på henne med sina gröna ögon. Det kunde inte vara sant! Försiktigt tog hon upp det lilla djuret som inte var större än en mus och höll det i sina kupade händer. Nu förstod hon äntligen att det var sant.

Boken beskrev hur en trollkarl för fyra tusen år sedan hade lyckats rädda de sista äggen undan katastrofen och med hjälp av magi lyckats förvandla dem till de två frön hon hade hittat. Med bultande hjärta satte hon sig försiktigt ner i soffan med det lilla djuret i händerna. Det slog henne att hon inte köpt något att äta åt det lilla livet.

När hon tre dagar senare klev över tröskeln till lägenheten bultade hennes hjärta av upphetsning. Hon visste att varelsen fanns någonstans i lägenheten men hon visste inte var.

Den var nu stor som en schäfer och hon blev lika överraskad varje gång över hur tyst den kunde smyga. Hon drog igen ytterdörren och grävde genast fram ett stort köttstycke ur matkassen. Hon lade den råa köttbiten på golvet och smög sedan in i vardagsrummet för att vänta. Det dröjde inte länge innan hon hörde honom äta.

Hon hade så fort hon fått syn på den älskat den som sitt eget barn och när hon nu tittade på när han satte sina sylvassa tänder i steken hon köpt, fylldes hennes hjärta med stolthet. Draken skakade på det trekantiga huvudet och bredde ut sina vingor så att de sträckte över hela hallen när den åt. När han var klar höjde han på huvudet och tittade uppfordrande på henne. Hon skrattade förtjust och klappade i händerna. Han var visst fortfarande hungrig.

När hon vänligt föste honom åt sidan för att gräva fram ytterligare en köttbit ur matkassen kände hon hur hon plötsligt tappade balansen. Hon famlade förvånat i luften efter något att ta stöd mot medan en plötslig smärta sköt upp i hennes kropp. Hon föll ihop i en hög på golvet och stirrade med stora oförstående ögon på sitt ben. Det fanns inget under knäet.

Hon kände paniken välla upp i vågor när draken långsamt gick upp i höjd med hennes huvud. De gröna intelligenta ögonen var kalla och den taggiga svansen vispade stridslust fram och tillbaka när han slöt sina käftar om hennes hals.

Skräckslaget insåg hon plötsligt att hon inte följt alla instruktioner och hon viftade matt med händerna i luften. *Om du inte visar draken vem som är hans herre kommer han vända sig mot dig.* Det sista hon hörde innan det svartnade för ögonen var ett ben som knäcktes mellan hans käkar och det krasande ljudet när han började tugga på henne.

Kod 29

Blicken rörde sig fram och tillbaka över de flimrande skärmarna. Ibland hejdade sig ögonen på vissa grafer som hoppade upp och ner som frekvensen på ett oscilloskop, ibland stannade blicken vid små fönster för att läsa av informationen som ständigt uppdaterade sig. Men den gled snabbt vidare till nya punkter på skärmarna. Till nya jaktmarker. Händerna rörde sig blixtnsnabbt över tangentbordet, utan att han släppte det han med blicken hade fokus på, medan han matade in nya kommandon i datorn. Han älskade känslan av makt han hade, hans offer hade inte en chans och de levde i total ovisshet till det ögonblick då han bestämde sig för att slå till.

Med ett par enkla knapptryckningar kunde han ödelägga deras liv. Han genomförs av en rysning som han så väl kände igen. Välbehag. Han tittade på den digitala klockan på sidan av de tre skärmarna. De röda siffrorna visade 21:35. Det började bli dags att vittja dagens nät. Så här dags använde så gott som varenda svensk datorn så nu var bästa tiden på dygnet att jaga.

Hackern hade skrivit ett litet program som han hade släppt lös på Internet. Det hade fått större utdelning än han kunnat drömma om. Folk var verkligen idioter. Programmet var väldigt simpelt, nästan det enda det gjorde var att spara knapptryckningarna i en loggfil, samt IP-adressen så han visste vems knapptryckningar det var. Programmet sparade lite annan information också, men knapptryckningarna var allt han behövde. Det fanns redan liknande program där ute, men han hade skrivit ett eget och modifierat det så att det passade honom perfekt. Nu kunde han sätta vilka parametrar han än ville och på så sätt avläsa enskilda fält som personerna fyllde i. Eller kartlägga precis allting de skrev. Eller följa deras musrörelser och vilka länkar de klickade på. På det sättet hade han fått reda på tusentals lösenord, kontouppgifter, politiska hemligheter och annat matnyttigt.

Han sträckte sig efter en kopp med gammalt kaffe och tog en klunk. Det var kallt, trögflytande och smakade beskt som gammal tjära. Grimaserande svalde han ner det sista innan han satte tillbaka muggen på sin plats.

Han klickade sig fram till mappen som var döpt till "Loggar". Han kollade igenom regionerna och valde sedan ut den där det stod "Stockholm - Söder". Han letade upp mappen med dagens datum och såg roat hur loggfilerna uppdaterade sig framför hans ögon. Folk arbetade för fullt i hemmen. Det var hans jaktmarker nu. Han valde ut en fil på måfå och ögnade snabbt igenom loggen. En person som kallade sig Alfa32 med lösenord "sockerkaka" hade loggat in på ett Internetforum och försökte ragga flickor i tonåren. Han klickade runt och

fick snart upp några bilder på Alfa32. Såg ut som vilken Stureplansbrat som helst. Ett blivande svin som utnyttjade sina pengar och sitt backslick för att få tonårsflickorna på fall. Motbjudande. Han sparade undan filen för framtida bruk.

Nästa fil han öppnade tillhörde en politiker, Håkan Edenschöld. Det var en av de personer han följde regelbundet. Denne politiker skrev på sin fritid och i största hemlighet, sexnoveller med gayinnehåll under pseudonymen "Putalatrix". Munnen formade sig till ett hånleende. Det här var definitivt sådan information som skulle sparas. Inte för att han hade något emot just den här mannen, men man visste aldrig vad som kunde dyka upp och vilka idiotiska politiska förslag som han kunde stjäla ur sig. Om Putalatrix identitet blev känd skulle det vara förkrossande för Edenschöld. Alldeles fantasiskt bra.

Han lämnade politikern och hans skrivande när två män i novellen möttes på herrtoan på en sunkig bar. Han behövde inte läsa det.

Han drog på munnen i ett varggrin. Om FRA hade tillgång till hans program skulle de kråla runt hans fötter av lycka. Men nu var det inte så, utan han var istället den ensamma storebrodern. Han ensam satt inne med all värdefull information som någon någonsin skulle vilja ha. Om han någon gång bestämde sig för att ge dem en ledtråd om att hans program fanns så skulle de få suga av honom duktigt först. Han skulle dia guld från deras feta slappa bröst. De stoppades av lagen. Det gjorde inte han. Han var en gud där de bara var nybörjare. Det var nästan poetiskt vackert. Och risken att han skulle åka fast var så gott som obefintlig. Kod 29 var mycket diskret. Det laddades ner när folk tittade på en skämtbild som han lagt ut på nätet för flera månader sedan. Bilden föreställde en hund som grinade lyckligt när den jagade en man på cykel. Sedan låg Kod 29 i deras datorer och grodde, likt en larv som växer till sig och blir en hungrig spyfluga som bara väntar på att få sätta tänderna i den digitala informationen.

I'm so glad that you can't read my mind, sjöng Frank Spinath, ackompanjerad av de melankoliska tonerna från Martin Vorbrodt i bandet Seabound. Musiken strömmade ut från hans högtalare och fyllde honom med än mer välbehag. Han log om möjligt ännu större. *Jag kan läsa era tankar.* Han älskade det här. Han var en spion i mitten av deras hem. De anade ingenting och för datorn hade de inga hemligheter. Alltså hade de inga hemligheter för honom. Han öppnade nästa loggfil och lutade sig fram mot skärmen. Det här var intressant.

En annan Stureplansprofil var på väg att skriva ett mail. Hackern visste detta eftersom han kunde se exakt vilka knappar och ikoner som denne hade interagerat med. Alltså visste han att han nu tittade på ett e-mail, redo att skickas iväg. Kod 29 lagrade allting. Mannen hette Thomas, var trettiofem år och på väg uppåt i världen. Hackern läste av resten av

informationen i loggfilen. Thomas hade en månadslön på 42000 och var stor inom företaget där han jobbade. Men han hade, liksom alla andra, mörka hemligheter.

Jag vet inte vem jag är längre. Jag känner mig vilsen och rådlös. På jobbet sätter jag alltid upp murar omkring mig som ingen kan riva. Jag är oövervinnlig och hänsynslös. Idag fick jag hem ett kontrakt åt företaget värt 3,4 miljoner kronor. Affären kostade 11 människor jobbet och ett annat företag gick i graven. Jag skrattade tillsammans med cheferna och de dunkade mig i ryggen. Murarna höll. De måste hålla. Annars riskerar jag att störta ner i avgrunden när jag tänker på vad det är jag egentligen gör.

Jag känner något växa inom mig, en ilska jag är rädd för att släppa lös. Jag kan ärligt talat inte säga vad den beror på. Men cheferna skrattar och då skrattar jag också. Världen är rutten. Jag vet inte vad jag ska ta mig till. Kan du hjälpa mig?

E-målet var adresserat till en M. Lindtblad, legitimerad psykoterapeut.

Hackern drog återigen på munnen så att tänderna blottades. Det här var också information värd att spara. Beroende på vem Thomas egentligen var så skulle han kunna sänka honom också. Men just nu räckte det med att spara informationen. Thomas medgav trots allt för sig själv att han hade problem. Alltid något.

I nästa sekund såg han hur Thomas febrilt tryckte på delete-knappen tills mailet var utplånat. Sedan surfade han snabbt in på en porrsida där han frenetiskt började klicka runt bland bilderna. Patetiskt.

Han hade även tillgång till ett antal författares datorer. På det sättet kunde han se deras arbeten skrivas framför honom och han fick därmed tillgång till det allra första exemplaret av nya böcker. Det var något visst med att se ett arbete växa fram. Från de första stapplande bokstäverna som tycktes darra av nervositet på skärmen, tills det slutligen lossnade och orden rasslade ner på hans skärm. Han satt på första parkett och ingen visste om att han iakttog. Det var underbart.

Hackern lutade sig tillbaka i skrivbordsstolen. Lädret knarrade lätt under hans tyngd.

Han visste att han skulle kunna utpressa nästan vem som helst. Det var väldigt få som använde sina datorer utan Internet och utan att skriva in åtminstone något personligt. En simpel sökning på Google avslöjade mycket om de personer han spionerade på. Han visste till exempel att hans granne ofta sökte på gamla bilar till salu. Harmlöst kunde somliga tro, men hackern råkade veta att killen alltid sökte på bilar när hans tjej inte var hemma och att han fick bråttom att stänga ner datorn när hon väl kom hem. Han visste inte säkert motivet till att

grannen inte ville visa sin tjej att han sökte på bilar. Kanske var han rädd för henne. Kanske var hon en miljöaktivist som vägrade ha en bil. Troligast var dock det simpla alternativet att han ville överraska henne en dag. Hur det än stod till så var resultatet detsamma. Hackern kunde förstöra, om det behövdes. Ringa på en dag när bara hon var hemma. Säga något om hennes sambos bilintresse i förbigående och sedan lämna henne där med huvudet fyllt av frågetecken. Men han såg ingen anledning till det. Det fanns större fiskar i hans nät.

Han böjde sig återigen framåt så att hans bleka ansikte hamnade precis framför skärmen. En ny loggfil hade skapats och en ikon nere till höger på skärmen blinkade ilsket. En ny fisk att obducera. Det var inte ovanligt att det trillade in nya människor i hans burar. Internet var stort och Kod 29 var tålmodigt. Hackern var tålmodig. Det gällde att vänta på rätt fisk innan han slog till. Han tyckte om att arbeta diskret och i bakgrunden. Hans offer visste aldrig att han var där, förrän det var för sent. Men oftast nöjde han sig med att iaktta. Han hade inget direkt behov av att sänka någon. Om de inte skulle visa sig vara svin. Som Alfa32. Men begäret att känna makten fanns där, sugande likt en igel.

Han förde med darrande händer muspekaren till den nya loggfilen. Det var alltid spännande att se vad det var för människa han skulle spionera på. Kanske en snygg tjej med webbkamera. Kanske kom han in i kärnan av ett företag. Han visste inte och spänningen gav honom näring.

När han öppnade loggfilen stelnade han till. Det här var märkligt. På skärmen stod en enda mening, som nyss var skriven: *Det är gjort, hon är borta.*

Det som gjorde den kryptiska meningen extra intressant var att den var skriven i ett lösenordsfält. Normalt sett krypterades alltid den informationen med små asterisker så att ingen skulle kunna läsa andras lösenord, men Kod 29 hade inga problem att läsa av dem. Det registrerade ju trots allt bara knapptryckningar och bokstäverna under tangenterna kunde inte gömma sig.

Raden suddades plötsligt bort och nya ord tog form på hans skärm: *Vem kommer sakna henne? Kommer någon sakna henne?*

Hackern var plötsligt mycket uppmärksam. Det här hörde sannerligen inte till vanligheterna. Vem pratade den okände skribenten om? Hackerns ögon var fixerade vid markören som dansade på en och samma punkt på skärmen. Ingenting hände och sekunderna blev till minuter. Hackern tappade till slut intresset och klickade bort filen. Kanske bara en idiot som tyckte om att slå på tangentbordet och skriva slumpmässiga meddelanden.

Han gled vidare genom sina jaktmarker. En loggfil han ofta brukade besöka dök upp framför honom. Loggfilen tillhörde en kvinna, men det var också allt han visste. Han hade

åtminstone fått känslan att det var en kvinna, men han kunde omöjligt veta säkert. Han hade spårat hennes IP-nummer men bara fått fram en lägenhet som tillhörde ett kollektiv. Så hackern hade ingen aning om hur gammal hon var eller vad hon hette. Det var en försiktig kvinna som inte använde Facebook eller andra sociala medier på nätet. Åtminstone inte från den datorn där hon skrev ner sina tankar. Han kallade henne för Vandragama. Namnet var från någon bok han läst som han inte mindes titeln på. Hackern tyckte om att följa henne, hon hade en del innanför pannbenet. En gång funderade hon bland annat på vad det moraliskt korrekta var när en människa var i nöd. Hackern mindes nästan ordagrant vad hon skrivit:

En dag hjälpte jag en kvinna som föll ihop i en affär. Hon slog i pannan i en monter och blödde tydligen ymnigt. Jag märkte detta efteråt då jag såg att jag fått blod på händerna. Kvinnan verkade i övrigt inte vara skadad. Men jag blev skadad. Blodet på mina händer störde mig. Tänk om kvinnan hade en blodsjukdom? Hon såg ovanligt blek ut och haltade på ett konstigt sätt. Trots att hon försäkrade mig om att hon inte slagit i höften. Jag var därför tvungen att gå till läkaren för att ta blodprov, hela tiden med en klump av ångest i magen. Resultatet kom först tre veckor senare, det var negativt. Var det värt att hjälpa kvinnan när hon lika gärna kunde klarat sig själv? Måste man alltid vara den barmhärtiga samariten? Gör det mig ond om jag medvetet låter bli nästa gång? Hon tackade inte ens för hjälpen. Det är inte värt besväret, nästa gång låter jag bli... kanske.

Tänkvärt. Det fick hackern att fundera på sina egna motiv. Informationen han besatt kunde vara förödande om han släppte lös den på rätt sätt. Om media fick reda på hur många pedofiler eller hur många skattefuskare det fanns där ute skulle de slå knut på sig själva av upphetsning. Alltså fick han fundera noggrant på när han skulle slå till, eller om han skulle sänka någon över huvud taget. Ibland skrev Vandragama bara små meningar, men som alla fick hackern att rynka pannan och tänka efter:

Är mänskligheten så mörkrädd att vi måste förstöra allting för att kunna jaga undan skuggorna?

Eller:

Är människans sökande efter evigt liv egentligen en väg till vår undergång? Om vi kan bota alla sjukdomar en dag så faller ju aldrig de svaga bort. Odlar vi svagheter? Om vi utrotar

alla sjukdomar, kommer inte då de sämre generna ta över? Survival of the fittest gäller inte i dagens samhälle.

Han tittade noggrant på skärmen där kvinnan skrev. Även om hon aldrig skulle få veta om hackerns existens så fick han energi och liv genom hennes ord. Kod 29 var fantastiskt. Hon skrev något nu, kanske en låttext eller en dikt. Han visste inte, men det var som att lyssna på musik när han följde den darrande markörens rörelse över skärmen:

I need to move on. I need to breathe. I need to Hon är borta sleep in the arms of a valkyria.

Vad i helvete? Hackern blev för en sekund stel och ögonen var klistrade på meningen på skärmen. Han hade inte sett fel och Vandragama hade inte heller skrivit fel. "Hon är borta." Ögonen gled vidare till källan. Meningen var skrivet i ett lösenordsfönster i ett fönster som Vandragama inte använde. Vad var det frågan om?

"Jag vet att du är där", dök plötsligt upp på skärmen. Från lösenordsfältet. Vandragama skrev vidare på sin text utan att vara medveten om vad som skedde på ett annat ställe i hennes dator. Hackern satt tyst och stel som en stenstod med ögonen fixerade på skärmen. Vad fan var det frågan om? Tankarna virvlade runt i hans huvud och han kände sig plötsligt mycket torr i munnen.

"Du kan sluta låtsas. Jag vet."

Markören blinkade, nästan utmanande, framför honom. Var någon honom på spåret? Hade någon upptäckt Kod 29? Men det var inte möjligt. Programmet var så diskret att det var näst intill omöjligt att upptäcka. Bara en likvärdig hacker skulle kunna upptäcka det, och då måste han dessutom ha en stor portion tur. Det här var bara inte möjligt.

"Jag ser dig, lika tydligt som en öppen vårbok."

Hackern spärrade upp ögonen tills det började värka i huvudet. En vårbok? Vad fan är en vårbok? Han dubbelkollade att det inte var Vandragama som skrev något kryptiskt, men hon var inte i den delen av datorn. Det här var något annat.

"Jag behöver din hjälp, din expertis."

Hackern kunde inte tro sina ögon. Det måste vara ett dåligt skämt. Ingen kunde komma honom på spåren. Plötsligt kände han sig olustig. Han hade en spion i sitt eget hem. En inkräktare som på något sätt hade tagit sig in. Han visste att det inte fanns en väg in. Men ändå var inkräktaren här.

"Jag vet att du finns, drick ditt te och svara mig."

Hackern svalde nervöst. Han förde de darrande händerna över tangentbordet. Skulle han våga svara? Han hejdade sig, det kanske var bättre att bara rycka ur sladden. Då skulle allting vara över. Kanske. Frågan var vem som fanns där på andra sidan skärmen. Nyfikenheten blev honom övermäktig. Med darrande fingrar tryckte han ner tangenterna.

”Vem är du?”

Svaret kom så gott som omedelbart.

”Jag är du.”

Det var verkligen någon där ute. En inkräktare som hade tagit sig in i hans hem. Det gick en rysning utmed hans rygg, men märkligt nog var det inte av obehag utan av spänning. Han hade kanske väntat på det här tillfället, medvetet eller inte.

”Vad menar du?”

”Vi borde träffas. Sjöarna är höga.”

Han rynkade pannan av förvåning. Var inkräktaren full?

”Varför ska vi träffas?”

Tangenterna smattrade under hans fingrar när han skrev. Nu dröjde svaret och han började bli otålig. Flera minuter gick innan markören på skärmen till slut började röra sig i sidled.

”Morgonsolen har förjagat den förskräckliga natten. Vi är en du och jag och vi borde träffas.”

”Varför ska vi träffas?”

”Jag hittade dig. Tillsammans kan vi uträtta allting som du drömt om. Jag är du.”

”Uträtta vad?” skrev hackern. Paranoian började hamra sig in i hans medvetande. Det kändes inte troligt, men om det var någon myndighet på andra sidan så kunde han råka illa ut om han sa fel saker. Om någon upptäckt Kod 29 var det illa, men om det bara var en annan hacker så var det inte lika illa. Kanske.

”Vi kan göra allt du drömt om”, upprepade inkräktaren. ”Vi kan sänka företag. Sjösätta ramar. Flyga högre än duvorna.”

”När ska vi träffas hade du tänkt dig?” Han försökte få ordning på de kryptiska meddelanden han fick, men misslyckades med att se något som helst samband. Kanske var det en galning på andra sidan.

”Idag. Ju snabbare desto bättre.”

”Var ska vi träffas?”

”I parken två kilometer söder om din boning.”

Hackern funderade mycket snabbt. Det fanns verkligen en park där. På somrarna var träden lummiga och buskarna var planterade så att de formade en stor romb vilken inhägnade

parken och gjorde den till en oas i staden. Han undrade hur inkräftaren kunde veta så mycket om honom på kort tid. Hade han själv ett virus på sin dator som avslöjade hans vanor? Han fick ta tag i det senare. Nu var han faktiskt mycket nyfiken på att träffa den okända personen. Kanske kunde de verkligen starta något som han själv var oförmögen att göra. En digital rebellgrupp som slog till mot företagen, mot infrastrukturen och mot bankerna. De skulle kunna göra allting han någonsin drömt om men aldrig vågat. Och om de inte lyckades dölja sina spår hade hackern nu en syndabock. Det var värt risken att träffa inkräftaren. I värsta fall kunde han springa därifrån. Det var inte mer än så.

Han var tvungen att dra ett djupt andetag för att lugna ner sina darrande händer tillräckligt för att svara.

”Jag kan tänka mig att träffas. När?”

”I parken om en timme. Duvorna väntar där.”

Duvan. Så skulle han kalla inkräftaren. Ett passande namn på den okände.

”Jag kommer dit. Vi ses. Antar jag.”

”Vi ses. Vågorna bryts mot stormen.”

Det var som att vakna upp. Markören blinkade stilla på skärmen. Vandragama hade skrivit mer, men hackern orkade inte ta in texten nu. Hjärnan var upptagen med att bearbeta det som just hänt. En inkräftare i min dator, som vill träffas och genomföra storverk. *Vi kan bli de största genierna världen någonsin har skådat.*

Tanken var berusande. Och om något skulle gå fel kunde han alltid dra sig ur och lämna inkräftaren åt sitt eget öde. Det var inte mer än så. Det skulle han se till.

Han sneglade på klockan. Det var dags att ge sig iväg. Han reste sig så fort att stolen nästan välte. Sedan klädde han snabbt på sig, kastade en hastig blick på skärmarna där loggfilerna flimrade i takt med att de uppdaterades. Inget nytt av värde.

Hackern försvann ut genom dörren och ut i natten. Han var spänd och förväntansfull inför mötet med den okände. Det här hade han aldrig kunnat förutse.

När han lämnat lägenheten hoppade markören plötsligt till igen.

”Jag är du”, skrev den på skärmen.

”Jag bränner marken du går på. Duvorna flyger fort. Cirklarna talar...”

Texten blev allt längre och diffusare, som om den som skrev inte längre kunde hålla isär orden och meningarna. Den kunde inte det. Hackern skulle kanske förstå sambandet en dag och med djup besvikelse inse att han blivit lurad. Att ingen väntade i parken. Kod 29 brydde sig inte, det var trots allt bara ett program utan medvetande som bara lagrade och återgav knapptryckningar.

Avskilda världar

Det vita huset uppe på höjden var som taget ur ett vykort. Mikael och Sofia hade älskat huset redan när de såg det på långt håll från vägen. Det såg ut precis som på bilden i katalogen de tittat i när de letade efter ett sommarställe. Det lugna kuperade östgötska landskapet böljade omkring dem. Bakom huset fanns tät granskog och tomten sluttade ner mot en spegelblank sjö. Marie hade nästan hoppat ur barnstolen av spänning när hon såg hur vackert det såg ut på håll. Den sjuåriga flickan hade svårt att sitta still efter deras långa resa från Stockholm när Mikael äntligen svängde av från landsvägen och in på grusvägen som ledde upp till huset.

Till vänster om grusvägen låg den ovala sjön. Mikael uppskattade att den var drygt tvåhundra meter lång och kanske hundra meter bred. Runt hela sjön växte höga sjok av vass som skymde sikten, men på det hela taget var det en vacker syn. Landsvägen som löpte längs med långsidan av sjön skulle inte synas lika bra från huset tack vare vassen. Inte störa lika mycket. Till höger fanns en igenvuxen åker innan granskogen tog vid och förvandlade den ljusa grönskan till ett mörkt hav av träd. De passerade en gammal ladugård på väg upp till huset. Vägen svängde nittio grader runt hörnet på byggnaden och Mikael fick växla ner till tvåan för att ta sig upp för den korta men branta backen upp till parkeringen. Han slog av motorn och familjen Johansson klev ur. Den friska luften slog emot dem och Mikael tog ett djupt andetag. Det här var skillnad mot Stockholms luft och bullriga miljö. I fjärran kunde han höra en fågel med ett ensligt ihåligt läte. Mikael kände en rysning utmed kroppen, det var så perfekt. Och de hade inte ens sett insidan av själva huset än. Så fort Marie kommit utanför bilen sprang hon med ett glatt pip ut på gräsmattan som sluttade svagt uppåt mot skogskanten. Sofia ropade efter henne att hon skulle hålla sig i närheten och vara lugn, men deras flicka var redan på väg för att undersöka ett stenröse.

”Håll dig så jag och pappa kan se dig”, ropade Sofia oroligt efter henne. Hon fick en snabb vinkning till svar och då slappnade hon av något. Mikael log mot henne. Ett svagt skrapande hördes från huset.

”Hejsan, där är ni ju.”

De vände sig om mot huset när mäklaren klev ut genom dörren.

”Välkommen till Stellavik. Gick resan bra?”

De skakade hand med Bengt, som mannen i kostym och slips hette. Mikael tyckte det såg komiskt ut. Bengt skar sig mot bakgrunden av det vita tvåvåningshuset med bruna husknutar som en fisk på torra land. Mäklaren befann sig i en främmande värld vilket var uppenbart för

han verkade nervös och obekväm av att vara ute på landet. Han harklade sig ideligen och torkade omedvetet av sina svettiga händer på byxorna så att pressveckan långsamt började utplånas. Mikael sneglade på Sofia som log till svar, de tänkte samma sak.

De stod och småpratade en kort stund som situationen bjöd innan Bengt slutligen slog ut med handen för att visa dem runt.

”Nej men vi kanske ska titta på objektet?”

Sofia ropade på Marie som glatt tittade upp bakom en vinbärsbuske som växte i ett litet trädgårdsland i utkanten av gräsmattan.

”Vi går in och tittar i huset. Håll dig i närheten så vi kan se dig från fönstren.” Marie vinkade glatt och försvann sedan bakom busken. Sedan följde de Bengt in i huset.

Han berättade att det bott ett äldre par i huset. Mannen hade gått bort av ålder ett år tidigare och kvinnan hade inte orkat sköta allting själv. Hon hade flyttat till ett äldreboende och nu såg ett av parets vuxna barn till huset någon gång ibland. Mikael tänkte att det nog inte var så ofta eftersom gräsmattan inte såg ut att ha blivit klippt på ett bra tag, men han förstod det samtidigt. Om ens föräldrar blir så gamla att de inte kan ta hand om sig själva så vill man kanske inte vara i barndomshemmet så ofta. Det kan vara svårt att se åldern ta ut sin rätt, det visste han av egen erfarenhet. Hans far hade blivit dement för ett par år sedan och varit tvungen att flytta från sin lägenhet som han haft i trettio år. Nåväl, tiden har sin gilla gång med allting.

Bengt visade dem in genom farstun. Det fanns knappt några möbler kvar, men det gjorde inget. Både Mikael och Sofia ville pyssla med huset, göra det till sitt eget. Om det funnits möbler från det gamla paret hade de förmodligen slängt dem. Det skulle bli deras drömställe och ingen annans. På bottenvåningen fanns ett stort kök, ett vardagsrum och en toalett. I farstun fanns en smal trappa som ledde upp till övervåningen där det fanns tre omöblerade rum. Ett kunde vara TV-rum, ett annat till Marie och det tredje kunde bli deras sovrum.

Det var ett fullt modernt hus med rinnande vatten, el och bredband. Mikael tyckte nästan det var komiskt att det fanns bredband här ute på vischan. På ett sätt skulle det varit skönt att inte ha det, då behövde han inte bekymra sig om jobb eller e-mail de gånger han och familjen var här. Men å andra sidan kanske det var skönt att inte vara totalt bortkopplad från verkligheten.

När Bengt var klar lämnade han dem ensamma på övervåningen så att de skulle kunna diskutera hur de ville göra. Trappan knarrade när Bengt stånkande tog sig ner. Sedan hörde de hur ytterdörren slog igen. Sofia vände sig mot Mikael. Det glittrade i hennes ögon.

”Kan vi inte köpa det här? Det är så vackert.” Hon vände sig om och gick fram till fönstret som vette mot trädgården mot skogen till. Hon kunde se Marie springa fram och tillbaka på gräsmattan. Deras lilla flicka såg överlycklig ut och håret slängde runt hennes huvud när hon gjorde kullerbyttor och små skutt.

”Ja, vi behöver väl inte ens fundera?” sa Mikael samtidigt som han smög upp bakom Sofia. Han omfamnade henne och lät händerna glida upp mot hennes bröst. Han kramade dem mjukt samtidigt som han tryckte sig mot henne. Hon stönade svagt när han lät tungan glida in i hennes öra.

”Men Bengt dör nog inte av att vänta ett par minuter på vårt besked”, flåsade han samtidigt som han drog upp hennes kjol över höfterna och förde hennes trossor åt sidan. Han lyckades öppna gylfen med ena handen och hon tryckte sig mot hans erektion. De stönade båda av lycka.

Tio minuter senare gick de ut på gårdsplanen igen där Bengt väntade otåligt. Han visade dem resten av gården. Ladugården var nedgången, men om de ville rusta upp den behövdes inte så mycket jobb. Huset var i gott skick och skulle inte behöva så mycket underhåll. Dessutom skulle de få drygt två hektar skog. Mikael hade aldrig ens drömt om att vara skogsägare, men den ingick och skogen skötte sig ju själv. Han stirrade ut över sjön nedanför dem. På andra sidan kunde han svagt urskilja landsvägen. Det var perfekt, precis vad de behövde för att komma bort från Stockholm några månader om året. Dessutom verkade Marie trivas. Hon hoppade runt och lekte på gräsmattan, sprang med vilda tjut ut i skogen för att två sekunder senare dyka upp bakom en sten eller ett träd. Gården var egentligen lite för stor för dem, men priset var bra. Bengt förklarade att det vuxna barnet till det gamla paret som bott här helt enkelt ville bli av med ansvaret. Det var dags för honom att gå vidare. Därför var priset så pass bra.

Familjen Johansson hade tittat på flera sommarstugor runt om i landet. Avståndet från Stockholm störde dem inte alls. Det var bara skönt att komma bort. De flesta stugor de tittat på var dels mycket mindre än det här huset och dels mycket primitivare. Som små friggebodar utställda i skogarna till hutlösa priser. Det här stället var ett klipp. De skrev på kontraktet redan samma dag.

När de kom hem till sin lägenhet i Stockholm sent på eftermiddagen var de trötta efter de långa timmarna i bilen, men ändå mycket nöjda över köpet. Både Mikael och Sofia hade sparat länge för att kunna köpa ett sommarställe någonstans. Nu hade deras dröm äntligen gått

i uppfyllelse och pengarna de lagt ut kändes verkligen som en bra investering, även om det var mycket pengar på en gång. Den natten sov de bättre än de gjort på mycket länge.

När det väl blev måndag kändes det inte lika tungt att gå upp som det brukade. Mikael pussade Sofia hej då innan han stuvade in sin arbetsväska och Marie i bilen. Tio minuter senare hade han släppt av flickan på förskolan och var på väg till jobbet.

Mikael jobbade som väktare i Stockholms innerstad. Han trivdes med jobbet, fick en hyfsad lön och fick vara ute bland människor. Dessutom var det varierande. Ibland ronderade han kontor kvällstid och ibland gick han omkring civilklädd i affärer för att försöka upptäcka snattare. Tidigare hade han testat att jobba på ett kontor, men han blev snabbt rastlös av de ändlösa stillasittande timmarna. Väktarjobbet gav honom den tillfredsställelse han behövde. Även om rutinerna var snarlika varje dag så var det ändå ingen dag som var den andra lik.

En gång hade han jagat efter en snattare ett kvarter innan snattaren till slut släppte byxorna han stulit. Mikael gjorde valet att avbryta jakten och ta med sig byxorna till affären igen. Han visste ändå hur snattaren såg ut, så han skulle inte kunna komma tillbaka och försöka igen. Dessutom kunde grabben behöva chansen. Nu kanske han lät bli att stjäla saker som inte var hans. Mikael visste att det var önsketänkande, men ibland fick man helt enkelt välja. Han hade ju ändå gjort sitt jobb. Om grabben trots det kom tillbaka så skulle Mikael vara på honom direkt och vakta honom som en hök.

En annan dag hade en gammal man kollapsat inne i affären. Mikael hade egentligen inte gjort mer än att kolla pulsen på gubben och ringt ambulansen, men ett par dagar senare kom gubben tillbaka med blommor och ett tackkort. Rätt värdelöst egentligen, tänkte han, vem som helst kunde ju ringa ambulansen från affären. Det hade varit värre om gubben suttit ensam hemma. Men det kändes ändå bra att kunna hjälpa till.

Ibland kunde han få höra kommentarer bakom ryggen att han bara var en låtsaspolis. Det bet inte på honom. Visst, han hade inte samma befogenheter som polisen, men det var inget som störde honom. Det var ett bra jobb helt enkelt. Dessutom kände han sig nöjd varje gång han tog rätt beslut. Det var inte alla som visste när ett envarsgripande skulle göras, eller hur man bäst avhyste någon jävla knarkare eller galning från affären. Det hände ibland att någon alkis smet in i provhytterna för att ta sig en tupplur eller en sup. Det var inte någon drömsituation såklart, men det gav Mikael en utmaning. Lite variation på jobbet var bra.

Sofia jobbade på kommunen med något projekt. Det verkade vara olika varje projekt varje månad och med tiden hade han svårt att hålla reda på vad det var hon gjorde just nu. Men det spelade ingen roll. Bara hon var glad så var han glad. Tillsammans hade de sparat ihop till

sommarstället de senaste fem åren. De hade fått ett lån med bra ränta och nu var deras dröm äntligen verklighet.

När Mikael kom till jobbet var han disträ vilket var ovanligt för honom. Han kunde inte tänka på annat än deras nya stuga. Vad behövde fixas? Vad kunde de ta med när de skulle dit till helgen? Behövde de köpa mycket nya möbler? Veckan segade sig fram, men trots att tiden gick långsamt för familjen Johansson så var de fyllda av förväntan. De ville bara tillbaka till sitt nya drömhus.

De åkte tidigt på fredagsmorgonen. Både Mikael och Sofia hade tagit ledigt en dag för att få mer tid till sommarstugan. De hyrde ett släp som de lastade med möbler de köpt på IKEA. Sedan gav de sig av. Vägen kändes kortare den här gången och stämningen i bilen var upprymd.

De var stela i benen när de äntligen svängde in på grusvägen upp till det vita huset. Mikael stannade på den grusade parkeringen och släppte av Sofia och Marie innan han började manövrera bilen för att få släpet närmare huset.

Det tog dem två timmar att bära in möblerna de köpt samt att skruva ihop dem. När de var klara såg det riktigt bra ut. Mikael lutade sig mot väggen och lade armarna i kors.

”Det ser bra ut älskling. Vi kanske ska inviga sängen ikväll?” Han log och blinkade åt Sofia.

”Ha, drömma kan du ju”, sa hon och fnös åt honom, men hon lyckades inte hålla den sura min hon försökte ge sken av utan brast ut i ett klingande skratt istället.

De avbröts av Marie som kom stormade uppför trappan. Hon skrattade och tjoade innan hon slängde sig i den nya dubbelsängen. Familjen sov bättre än på mycket länge.

Morgonen därpå hade vädret slagit om. Det var mulet, grådaskigt och lite kyligt, trots att det var i mitten av maj. Men det regnade åtminstone inte. De åt frukost och pratade om vad de kunde göra med sin nya stuga. Marie ville bygga en koja i skogen. Hon berättade om sina planer med en sådan entusiasm att föräldrarna bara kunde skratta åt henne. Marie tittade förnärmat på dem när hon berättat om sitt träslott hon tänkte bygga och inte fick den reaktion hon förväntade sig. När de ätit klart dukade de undan och Sofia gick igenom skåpen. De hade bara tagit med sig lite basvaror och skulle behöva handla mer. Sofia skrev ner en inköpslista med varor som kunde stå sig ett tag. Konserver, knäckebröd, mjöl. De bestämde att hon skulle ta med sig Marie till ett litet samhälle som låg drygt två mil därifrån för att handla. Mikael bestämde att han skulle se om gården under tiden för att försöka se vad de behövde göra utvändigt. Han hade redan noterat att gräset började bli högt och att huset förmodligen skulle

behövas målas om. Det var ingen brådska med det, men ju snabbare han kunde börja desto bättre. Mikael följde med ut till bilen när de var klara. Marie gnällde lite över att inte få vara ute i skogen och leka men de lyckades övertala henne att det skulle bli roligt att handla också. Kanske kunde hon hitta någon ny kompis i samhället?

”Kör försiktigt nu”, sa han och gav Sofia en puss på kinden. Han lyfte upp Marie som skrattande försökte slingra sig och gav henne en kram. Sedan stod han på köksbron och såg dem åka iväg. Han kunde följa bilen med blicken när den långsamt kröp hela vägen runt sjön.

På ett sätt var det skönt att vara helt ensam här. Han tänkte gå en promenad innan han satte igång med arbetet. Det var så lugnt och skönt här ute på landet. Luften var klar och full av syre. Någonstans hörde han en fågel skrika till och vinden fick trädtopparna att prassla. Det var raka motsatsen mot hetsiga Stockholm där billjuden aldrig dog ut och där ljusen aldrig slocknade. Där folk armbågade sig fram eller blängde misstänksamt på varandra i tunnelbanan. En promenad nu var precis vad han behövde för att få igång kroppen och hjärnan. När han kom tillbaka tänkte han sätta igång med det mest akuta, att klippa gräset.

Han var lite orolig för ormar som annars kunde lura i gräset om det blev för högt. Han ville inte att Marie skulle trampa på en huggorm här ute. Det var lite för långt till sjukhuset för att han skulle känna sig bekväm. Men det var också den enda anledningen han kunde komma på till varför deras nya stuga skulle vara dålig.

Han gick in och satte på sig ett par ordentliga stövlar och en tjock fleecetröja, sedan begav han sig ut igen. Han hade sett en gammal timmerväg som gick in i skogen strax bakom deras hus. Vägen var i uselt skick. Stora skogsmaskiner hade kört sönder den och marken tycktes inte ha återhämtat sig. Han fick hela tiden hoppa mellan hjulspåren då de var fyllda med brunt knädjupt vatten. Han var snart varm i kläderna och var tvungen att knäppa upp fleecetröjan. Vägen kantades av granar och stora stenar som var täckta av mossa. Stora sjok av skägglav hängde ner från träden och allting på marken var täckt av ett tjockt lager grön, mjuk mossa. På det hela taget kändes det fantastiskt att gå här. Han var så van vid storstaden att det här kändes som en uppfriskande oas. Ett paradiset.

Vägen svängde av åt höger uppför en sluttning. Han fick kämpa för att ta sig uppåt och hoppa mellan de vattenfyllda hjulspåren. När vägen äntligen planade ut var han genomsvettig. Längre fram kunde han skymta en glänta mellan träden. Han bestämde sig för att gå dit och kolla runt. Han hade läst Mobergs ”Utvandrarna” och hoppades att hitta ett gammalt övergivet torp där uppe. Det skulle vara uppfriskande att se var Sveriges förfäder härstammat ifrån. Fast om de hade emigrerat var de kanske inte någons förfäder. De fanns på andra sidan havet nu. Nåväl, det skulle vara kul att se om det fanns något sådant här. I så fall var det nog mest en

gammal husgrund, rättade han sig. Men ändå. Det fanns historia här ute i skogarna också som var värd att uppmärksamma. Väl framme blev han besviken. Att hitta en husgrund hade varit önsketänkande. Men att hitta en glänta med en liten bäck som rann igenom den var inte helt orealistiskt. Istället bredde ett stort grått kalhygge ut sig framför honom. Här och var stod enskilda smala träd som verkade kämpa för sin överlevnad. Barken var avskalad och träden såg sjukligt bleka ut. Det låg så mycket gammalt ris på marken att han inte orkade fortsätta den vägen. Det skulle inte vara värt besväret att halka runt över riset ute på hygget bara för att få se än mer förstörd skog. Han suckade och beslutade sig för att gå tillbaka till stugan istället. Det var väl dags att se verkligheten i vitögat. Gräset behövde verkligen klippas.

När han kommit drygt femtio meter nedför den branta backen såg han en stig som ledde in i skogen till vänster om honom. Den var liten och smal och doldes nästan helt av sly. Förmodligen en viltstig. Han bestämde sig hastigt för att gå off-road istället. Bättre att se skogen som den var istället för en tråkig upplöjd väg.

Han gick in på stigen och följde den ett tiotal meter in i skogen. Där stannade han och bara njöt. Tystnaden var kompakt inne bland granarna. Han drog ett par djupa andetag och konstaterade nöjt att det här var bättre än luften i Stockholm. Inga avgaser som letade sig ner i lungorna och förgiftade honom. Inga småtjejer med en halv flaska parfym på sig som stank ner butikerna där han jobbade. Han fylldes av en obeskrivlig glädje och var nära att skrika högt men hejdade sig i sista stund. Det skulle kännas fånigt att stå här som någon enstöring och vråla rakt ut.

Han stod där en stund och lyssnade på skogens alla ljud. Han kunde höra en skogsduva någonstans i fjärran och vindens svaga sus i trädtopparna. Efter en stund började han gå igen. Han orienterade sig med hjälp av vägen han gått på tidigare. Om han hade den i ryggen skulle han bara behöva gå ett hundratal meter åt höger för att komma tillbaka till huset.

Han hade hört historier om folk som gick vilse i skogarna, men han hade själv svårt att förstå hur de lyckades. Om han gick vilse här, mitt på ljusa dagen skulle han fan förtjäna ett pris av något slag. Han kunde se framför sig hur kollegorna räckte över en medalj när han kom tillbaka till jobbet på måndag.

”Varsågod. Här är din tapperhetsmedalj i bortkommenhet.”

Han fortsatte att gå men vek av från viltstigen då den svängde av uppåt, mot kalhygget. Snart kunde han se att skogen öppnade upp sig och han förstod att han var nära stugan igen. Han suckade, nästan bedrövat, av tanken på att vara tillbaka igen. Det var ingen lång promenad han tagit, men det var så skönt här att han önskade att han inte behövde ta tag i de vardagliga sakerna.

Man kanske skulle bli en sådan där skogsmupp ändå. Bygga en hydda, köpa konserver för ett år och sedan bara bo här. Inga knarkare, inga brats, inga idioter. Skönt.

Han log snett och slog bort tankarna. När han var nästan framme vid skogsbrynet fångade något i ögonvrån hans intresse. Till vänster om sig hade han ett gammalt stenröse, fläckvis täckt av mossa. Det stack upp något ur det som såg malplacerat ut. När han vände sig ditåt såg han något som såg ut som ett rostigt gammalt järnrör som stod upp i sned vinkel ur stenröset. Han rynkade på pannan och satte sig på huk för att se vad det var. Han kunde först inte förstå vad ett järnrör skulle göra här. Han var förvisso nära stugan, men han kunde inte tänka sig att någon hade arbetat just här. Det fanns inga andra tecken på något sådant. Ingen gammal husgrund eller någon gammal åker. Och inga elledningar i luften, om det nu av någon obegriplig anledning skulle vara därför.

När han tittade närmare såg han att det verkligen var ett järnrör. De som ägde stugan innan måste helt enkelt ha satt det här och sedan glömt bort det. Han bestämde sig för att ta med det tillbaka. Röret såg ut att kunna falla i bitar när som helst och det verkade onödigt att förgifta naturen här mer än nödvändigt med gammal rost och skit. Han tog ett försiktigt tag om röret för att inte skära sig på de vassa rostflagorna. Sedan satte han foten på en större sten och började dra röret mot sig. Han fick ta i ordentligt innan det slutligen lossnade. Det skrapade om stenarna när de rullade åt sidan åt alla håll.

Han stirrade häpet på hålet som blottades i stenröset. Det såg ut som att det låg mer saker där. Något vitt och blankt lyste under... en plastpåse?

”Vafan..?”

Han lade ner järnröret bredvid sig och tog sedan ett par vingliga steg upp på stenröset. Han var nära att förlora balansen när en sten förflyttade sig under hans tyngd, men han lyckades återvinna den. Han tittade ner bland stenarna och kunde knappt tro sina ögon. Där låg mycket riktigt en plastpåse. Och gammalt trasigt porslin. Och en rostig registreringsskylt som var så illa åtgången att han inte kunde se numret ens. Han såg också ett rostigt batteri som han genast böjde sig ner och tog upp. Övre halvan satt fastklämt mellan en sten och något sorts metallbeslag och batteriet smulades sönder när han bryskt ryckte upp det.

”För fan...” mumlade han matt.

Någon, förmodligen det äldre paret som bodde här innan, hade använt stenröset som en soptipp. Han visste inte om han orkade bry sig egentligen, men batteriet var faktiskt ett problem. Han ville inte att Marie skulle hitta det här stället och skära upp händerna på gammal rostig bråte. Eller att kvicksilver och tungmetaller skulle läcka ner i grundvattnet. Det

rostiga batteriet var beviset på att det var ett verkligt problem. Som han var tvungen att ta tag i.

”Helvetes jävla skit”, sa han högt och uppriktigt samtidigt som han sparkade till en sten så att mossan yrde när den for in skogen. Han visste att han var tvungen att skjuta upp gräsklippningen tills han hade rensat bort skräpet här.

Han muttrade hela vägen tillbaka till stugan. Väl där lyckades han hitta en gammal skottkärra i ladugården. Den fick duga till att lägga upp bråten på tills vidare. Han eller Sofia fick ta med det till någon sopstation på vägen sen. Hjulet på skottkärran var skevt. Den krängde i protest när han sköt den framför sig med bestämda hårda rörelser. Stenröset låg drygt tio meter innanför skogsbrynet och precis i höjd med stugan. Klart att skitbonden hade tyckt det varit en bra och smidig lösning istället för att faktiskt ta hand om sitt skräp. Mikael svor flera gånger när han körde fast skottkärran mot en sten så att han fick styret i magen. Det var inte så hårt att han tappade luften, men det retade upp honom ännu mer att den förbannade jävla skottkärran inte kunde samarbeta när han behövde den. Tanken på att bygga en hydda här ute var lika bortblåst som hans goda humör.

Till slut lyfte han i ren ilska upp skottkärran och bar den till stenröset där allt skräp låg. Han var tvungen att gå ett varv runt träden för att lugna ner sig så pass att han kunde börja arbeta. Han började metodiskt plocka upp de översta sakerna från stenröset. Porslinet föll sönder i hans händer vilket medförde att han var tvungen att plocka upp ett tjugotal småbitar istället för en stor. Han suckade. Det här skulle förmodligen ta hela dagen.

När han fått bort det trasiga porslinet, som var i så illa skick att han inte kunde avgöra vad det en gång i tiden hade varit, så gick det lättare. Han fick upp en rostig metallskiva tillsammans med plastpåsen och ett antal mindre föremål som han gissade var gamla skruvar. Han slängde allt på skottkärran och brydde sig inte så noga om vad det var han fick tag i. Bara det försvann från naturen så fick han vara nöjd.

När han rensat bort det första lagret såg han till sin besvikelse att det fanns mer skräp under. Mycket mer skräp. Han skulle bli tvungen att flytta runt stenarna också för att komma åt allting. Det enklaste skulle vara att bara täcka över alltsammans med de stenar han redan hade skjutit åt sidan. Men det skulle inte lösa något. Då fanns fortfarande risken att det läckte ut gifter i deras dricksvatten. Eller att Marie skar sönder sig. Eller att något djur skar sönder sina ben på skrotet... Han hejdade sig. Nej, hade han väl kommit så här långt så skulle han avsluta det.

Han klättrade upp i hålet och började kasta undan de stenar som täckte resten av skräpet. De flesta var inte större än att han kunde kasta dem med en hand, men några fick han ta spjärn

för att kunna välta åt sidan. Sakta men säkert började hålet bli större. Stenarna var grå och bleka när de blottlades. Mossan och löven som annars täckte det översta lagret i stenröset var nu utspridda på marken runt skottkärran. Han kunde tydligt se ränderna på stenarna där mossan hade färgat av sig. Han mindes plötsligt något som han lärt sig när han gick i skolan. Eller på dagis kanske? Han hade i alla fall lärt sig att det tog hundra år för sådan här mossa att växa ut igen. Det var en sådan där kunskap som satt någonstans i hans bakhuvud som han inte hade tänkt på förrän nu. Han skrattade plötsligt till, förvånad över att han kom ihåg det. Minnet gladde honom på ett sätt han inte kunde förklara, men det gjorde honom bättre till mods. Vad gjorde det egentligen att skitbonden hade slängt skräp här. Man fick se det i ett längre perspektiv. Om femtio år kanske någon annan skulle stå här och fundera på varför vissa stenar saknade mossa.

Han började genast arbeta igen. Under hans fötter låg nu gammal taggtråd samt en hel del plastband. De skulle aldrig brytas ner här. Eller i alla fall inte på väldigt lång tid. Bra att han upptäckt den här primitiva soptippen trots allt. Han böjde sig ner och drog loss taggtråden som envist klamrade sig fast vid stenarna och bråten. När han slängt den på skottkärran böjde han sig ner och tog upp en avlång sten, helt täckt av mossa som han kastade en bit åt sidan. Men så stelnade han till precis när han släppt stenen. Han såg den dala genom luften och slå i marken ett par meter till höger om skottkärran. Det var något som hade skramlat omkring inuti stenen.

Förbryllad klev han ner för stenröset och tog upp stenen han kastat. Den var helt täckt av ett tjockt lager mörkgrön, mjuk mossa. När han tänkte efter så borde den inte ha mossa på sig eftersom den legat en bit ner i stenröset. Det var märkligt. Han tog upp stenen och skakade försiktigt på den. Jo! Mycket riktigt så skramlade någonting runt där inne. Det verkade snarare vara en cylinder som var täckt av mossa. Nyfikenheten slog in i honom och han började genast gräva in fingrarna i det mjuka täcket. Snart hade han slitit bort det mesta av mossan och stirrade häpet på föremålet som låg i hans händer. Det var en cylinder av någon sorts metall. Drygt två decimeter lång och en decimeter i diameter. Formen fick honom att tänka på en gammal kakburk, men den kändes mycket mer massiv än de kakburkar han sett. Metallen blänkte i matt gul färg i det svaga ljuset i skogen. Han kunde inte förstå hur den här burken kunde ha klarat sig från rosten som ätit upp allt annat i stenröset. Det såg ju inte ut som rostfritt stål direkt.

Han vände och vred försiktigt på burken för att försöka lista ut hur man öppnade den. Föremålet där inne skramlade ihärdigt. Frustrerad insåg han snart att han inte kunde se någon öppning. Det var ytterst märkligt. Varför försluter man en kakburk på det här sättet? Han

testade att vrida på kortsidorna som om han skulle skruva upp vilken burk som helst, men ingenting hände. Han försökte ett par gånger till innan han besviket ställde ner burken på marken.

Han stirrade på den under en lång stund. Det var det märkligaste. Nu var han rejält nyfiken på vad det var som låg där inne och han försökte komma på alternativa sätt att få upp den. Kanske kunde han hamra upp den. Han hade sett en stor slägga i ladugården när han hämtat skottkärran. Den skulle med lätthet kunna krossa metallhöljet. Men samtidigt ville han inte förstöra burken med en slägga. Det kändes fel och dessutom kanske han skadade vad det än var som fanns där inne. Han kanske kunde fila upp den istället? Den idén tilltalade honom mer, men han insåg genast att det förmodligen skulle ta många timmars hårt arbete. Dessutom hade han ingen metallfil och han hade inte sett några andra redskap som skulle kunna fungera som substitut. Möjligen en såg, men vad fan skulle en vanlig såg kunna göra åt en metallburk?

Han cirklade runt burken där den stod på marken, som om han var redo att när som helst attackera den. Till slut plockade han upp den och försökte återigen skruva loss locket som han inte kunde se. Han tog i så mycket att han blev svettig, men ingenting hände. Han tänkte precis svära en lång ramsa när han av misstag råkade skruva åt andra hållet, medsols. Håpet hörde han hur något klickade till när locket, som han fortfarande inte kunde se, släppte sitt grepp.

Vem fan gör burkar som man skruvar upp medsols?

Han skruvade med darrande händer av locket och kikade ner i burken. Han blev helt ställd och pannan rynkades ihop av förvåning. Insidan av burken var klädd i en grön beläggning som tycktes skimra likt vatten.

Grön marmor?

Längst ner i botten låg ett litet föremål. Han såg först inte vad det var eftersom han blev helt tagen av den märkliga gröna ytan i burken. Han vände försiktigt på burken och lät föremålet rulla ut i handen. Håpet stirrade han på den lilla saken. Det var ett helt runt litet klot, inte mycket större än en golfboll. Om han inte känt tyngden av klotet så skulle han ha trott att det var en träkula. Klotet var ljusbrunt och med några strimmor i mörkare nyanser, precis som om det vore ett klot gjort av en bit trä. Kanske en bit av en tjockare furuplanka som någon omsorgsfullt polerat till ett helt runt klot. Ytan var kall och helt slät, som om det vore en glaskula.

Han kunde inte förstå vad det var för något. Det enda han kunde komma fram till där han stod var att det var en glaskula som någon antingen glömt eller gömt. Den kanske var värdefull? En ädelsten av något slag? Bonden kanske hade gömt den här men glömt bort den

och sedan gått och avlidit. Fast det lät osannolikt. Troligare var väl att någon unge hittat en fin glaskula någonstans och sedan lagt den i burken som i sin tur hade blivit begravd här. Ett barnbarn till bonden kanske? Besviket stoppade han den lilla kulan i fickan på fleecetröjan när han insåg att det förmodligen inte var mer än så. Fast burken kulan legat i var ju onekligen annorlunda... Han fick undersöka den närmare sedan. Nu måste han städa klart här innan frugan kom hem och innan Marie fick upp ögonen för den här rostiga dödsfällan i stenröset.

Det tog honom nästan två timmar till att plocka upp allt skräp. Han häpnade över vilka saker som dolde sig i stenröset. Förutom de rostiga och trasiga föremål han hittat innan så hade han även hittat ett halvt bildäck, ett blad till en lie och ett antal kedjor. Dessutom fanns det en mängd saker som han inte visste vad det var. Bonden som startat den här soptippen hade uppenbarligen använt den flitigt och under en lång tidsperiod.

Han strök svetten ur pannan innan han började lasta upp allting på skottkärran. Han skulle behöva gå en två-tre gånger för att få med sig allting. Med lite tur skulle han hinna få in allt i ladugården innan Sofia och Marie kom hem.

Vägen tillbaka med skottkärran var besvärligare eftersom han nu inte kunde slänga med den hur som helst, men till slut hade han lyckats lirka ut den ur skogen. Det räckte med en tur till för att han skulle få med allt och snart hade han lagt allt skräp i ladugården. Här skulle det få vara ifred tills han kunde ta det till någon sopstation. Han ställde tillbaka skottkärran i ladugården och gick sedan upp till huset. Han var genomsvevrig och hungrig, men trots det kände han sig mycket nöjd. Gräset kunde gott vänta ett par timmar till.

När han kom in hängde han av sig ytterkläderna och krängde av sig stövlarna. Sedan gick han in i köket och satte på en kopp kaffe. När han sjönk ner vid köksbordet vid fönstret, där han kunde blicka ut över sjön, så märkte han hur trött han var. Det här var något helt annat än att patrullera i varuhus hela dagarna. Den friska luften skulle göra hela familjen gott. Han kunde inte tänka sig ett bättre hus att köpa än det här.

Han satt där och stirrade ut genom fönstret utan att tänka på någonting särskilt ända tills han såg deras bil på andra sidan sjön. Han log för sig själv medan han räknade sekunderna till dess att han skulle få krama om sin familj igen.

Mikael satt vid köksbordet och väntade på att Sofia skulle komma ner igen. Hon hade gått och stoppat om Marie. Den lilla flickan var helt slut efter att ha sprungit omkring och lekt på gräsmattan hela dagen. Hon älskade att vara på landet och det märktes tydligt. Hon hade med brinnande entusiasm berättat om det lilla samhället de varit och handlat i och hur olikt det var Stockholm. Mikael log för sig själv när han tänkte på hur hennes ögon hade lyst när hon

hoppat ur bilen. Han var själv trött efter att ha jobbat hela dagen, men nu såg han fram emot lite tid ensam med Sofia. Kanske öppna en flaska vin och sedan ha sex här nere på köksbordet. Tanken tilltalade honom och likt en skolpojke började han fundera ut en meningslös ragningsreplik som skulle få henne att le.

Nu satt han och såg hur dagsljuset långsamt försvann. Han tittade drömmande ut över sjön nedanför stugan. En svag dimbank höll på att bildas över sjön och den flöt spöklikt omkring där. Han rös. Så jäkla skönt att få komma bort från storstaden till den här oasen ett par helger om året. Medan han väntade gick han till kylskåpet och kollade vad Sofia hade köpt under dagen. Han tog fram en folköl och en korv som han hungrigt satte tänderna i.

Energien kommer behövas, tänkte han med ett snett leende.

En halvtimme senare hade han druckit upp folkölen och började bli rastlös. Det brukade inte ta så här lång tid att lägga Marie. Han reste sig och smög försiktigt upp för trappan. Det gamla huset knakade under hans tyngd vilket fick honom att grimasera. Han ville inte väcka deras lilla flicka nu. Inte om han skulle få sig ett ligg. Han kikade försiktigt in i Maries rum och såg att Sofia också låg där. Hon hade somnat med deras flicka i famnen. Han log åt dem. Ja ja, inget sex ikväll, men den där synen duger också bra.

Han smög sig så tyst han kunde ner i köket igen. Märkligt nog var han inte trött i huvudet. Kroppen värkte på ett skönt sätt efter ansträngningarna under dagen, men hjärnan var klarvaken. Han skulle inte kunna somna nu. Han tog en folköl till och satte sig vid bordet. Han blev strax rastlös och funderade på vad han skulle göra tills han blev tillräckligt trött för att gå och sova. Kanske planera morgondagen. Han skulle behöva rensa upp lite ogräs runt huset. Kanske se om han kunde måla husknutarna. Fast då skulle han behöva åka och köpa färg. Och på vägen skulle han kunna ta med allt skräp han hade hittat. Skräpet... Då först kom han ihåg den märkliga burken och den träfärgade kulan han hade hittat. Han hade helt glömt bort föremålen när Sofia och Marie kom hem och sedan hade han haft fullt upp fram till nu.

Han gick och hämtade kulan från fleecetröjan som han hade hängt i farstun. Kulan kändes tung och sval, precis som en glaskula. Men det kändes inte som glas... Det var något annat material han inte kunde placera. Kanske polerad marmor, men han hade aldrig sett marmor med den här färgen. Eller kanske någon sorts sten. Han slog sig ner vid köksbordet igen med kulan framför sig. En golfboll, det var det enda han kunde tänka på. Han tog upp den och höll den mot lampan för att se bättre. Ingenting. Han vände och vred på den men såg ingenting konstigt. Egentligen borde han ha avfärdat allting direkt. Det var förmodligen bara en glaskula som någon unge gömt där i stenröset en gång i tiden. Men så var det den där burken som kulan hade legat i. Han hade aldrig sett någon liknande burk förut. Han tänkte gå och hämta

den också för att se om han kunde lista ut var ifrån den kom. Det kanske stod något i botten på den som han missat tidigare. Made in Taiwan eller något åt det hållet. Men så kom han ihåg att burken förmodligen hamnat bland allt annat bråte som han kastat in i ladugården.

Han muttrade för sig själv när han gick igenom tänkbara ställen där den kunde vara, men den kunde inte vara någon annan stans. Han hade lagt den på skottkärran, det kom han ihåg. Han suckade medan han tittade ut genom fönstret. Det var redan kolmörkt ute. Hade de fått med sig någon ficklampa ner hit? Jo, han borde ha tagit med sig en. Mycket riktigt låg det en ficklampa i en låda under köksbänken. Han tackade sina gamla invanda rutiner som väktare för att han hade tänkt på det. När man ronaderade på nätterna visste man aldrig när en ficklampa behövdes och således hade han tagit med sig en till stugan, mer av gammal vana än att han faktiskt tänkt på att det skulle vara praktiskt.

Han gick ut i farstun och krängde på sig fleecetröjan igen. Sedan klev han försiktigt ut genom dörren för att inte råka väcka familjen som sov på övervåningen. Det var svalt, nästan kallt ute och en aning rått i luften. Han huttrade till och slog sedan på ficklampan. Mörkret var kompakt, trots att det inte var så sent, och han ville inte riskera att ramla och slå sig i den grusiga backen ner till ladugården. Ljuset flackade nervöst framför honom där han gick. Ladugården låg där nere som en stor mörk kloss. Tankar om skräckfilmer med mördare i ödehus virvlade snabbt igenom hans huvud, men han avfärdade dem lika snabbt som de dök upp. Han var vuxen och de var ensamma här. Ingen idé att jaga upp sig över fånigheter.

När han kom fram till ladugårdsdörren vände han sig om och tittade upp mot stugan. Det svaga ljuset som sipprade ut från köksfönstret såg inbjudande ut och han funderade plötsligt på att strunta i det här. Han kunde lika gärna hämta burken imorgon. Men så öppnade han den svartmålade dörren och klev in i ladugården. Lukten av gammalt torkat hö och en svag lukt av metall från gamla redskap slog emot honom. Mörkret var så påträngande att han nästan kunde ta på det. Han svor till när han slog foten i något som föll ner på golvet med ett skramlande. I ficklampans sken såg han att han vält en spade. Till höger innanför dörren låg högen med skräp som han hittat tidigare under dagen. Till vänster om honom fanns en strömbrytare, men när han knäppte på den hände ingenting. Lamporna måste ha gått sönder för länge sedan. Han svor för sig själv för att han glömt kolla upp det. Han fick rota igenom skräpet så gott han kunde med hjälp av ficklampan istället.

Han böjde sig ner över högen och suckade tungt. Det var till och mer skit än han kom ihåg att han plockat upp. Det skulle ta en stund att rota igenom allting. Om han hade otur, och det fick han räkna med, så låg burken längst ner under allting. Men det var lika bra att få det gjort. Nu var han ju ändå här ute. Han började med att kasta undan de största sakerna som låg

överst. De rostiga metallföremålen skramlade högt när de slog i golvet när han satte igång. Det dröjde inte länge innan han fått undan så pass mycket att han kunde sträcka på sig och peta på sakerna med foten. Det knakade i hans stela rygg när han rätade på sig. Han kunde inte se den konstiga burken någonstans. Det var märkligt. Han var helt säker på att han inte rört den sedan han lagt den här. Möjligtvis kunde kanske Marie ha tagit den för att hon tyckte den var fin, men det borde hon i så fall ha talat om. Dessutom hade hon inte varit nere här idag, det var han säker på. Och han var helt säker på att Sofia inte hade varit här under eftermiddagen heller. Då återstod bara alternativet att den hade halkat av skottkärran någonstans mellan ladugården och stenröset.

Han suckade frustrerat. Han hade ingen lust att försöka hitta burken i det här mörkret. Även fast han hade ficklampan så var det ett hopplöst företag då den kunde ligga precis var som helst. Han stod still i ladugården en stund och funderade på var den kunde vara. Plötsligt började han känna sig illa till mods. Det kändes som om någon iakttog honom. Försiktigt lät han ljuskäglan svepa över skräphögen och vidare in i ladugården. Ljuset fick skuggorna att dansa på golvet och väggarna, men det var också allting han såg.

Han intalade sig själv att han var en idiot som kände sig så här. Mörkrädd väktare som får medalj i bortkommenhet och idioti. Det skulle vara något. Han skrattade högt för sig själv och sparkade till en rostig plåtburk. Sedan vände han sig om och gick ut ur ladugården, lite snabbare än han själv ville. Väl ute slog han igen dörren och satte på haspen så att dörren inte skulle blåsa upp under natten. Känslan av att vara iakttagen fanns fortfarande där. Han svepte nervöst med ficklampan i en vid båge runt omkring sig. Mörkret gjorde att allting såg annorlunda ut. Ladugården var mörk och hotfull och nu tornade skogen upp sig framför honom som en svart ogenomtränglig mur. Trädtopparna syntes som en mörk silhuett mot den svarta himlen. En sten på gräsmattan fångade hans blick. Rörde det sig någonting bakom den? Han stirrade intensivt mot stenen medan han försökte hålla ficklampan stilla. Stenen låg där, orubblig och tyst. Förutom skuggan bakom den fanns där ingenting alls. Trots känslan av att vara bevakad tvingade han sig att gå med lugna steg upp till huset. Det var länge sedan han var en barnunge.

När han väl kom in i huset lugnade han genast ner sig. Allting kändes otroligt larvigt och han var nästan på väg att gå ut igen bara för att bevisa att det inte fanns något farligt i mörkret. Inbrottstjuvar och våldsmän här ute i urskogen liksom. Det fanns inte ens på kartan. Istället tog han en folköl till från kylskåpet och satte sig vid köksbordet. Den märkliga kulan låg fortfarande där han hade lämnat den.

Blicken fastnade på den medan han lät tankarna vandra. De kanske var utsatta här ute i skogen trots allt. Han borde ha tänkt på det tidigare, men det kändes så avlägset från Stockholm. Fast å andra sidan... han hade sett mycket skit i jobbet. Pundare som låg utslagna i parkeringshus. Eller de galningar som var påtända och högg folk med sina använda sprutor bara för att kanske sprida sina sjukdomar vidare och göra någon annans liv lika eländigt som deras eget. Man kunde helt enkelt inte förutse allting. Han funderade på vad för larm de kunde skaffa här ute. En timer som slog på ljusen regelbundet kanske skulle vara tillräckligt om någon försökte bryta sig in. Det var när han föreställde sig kökslampan slås av och på med jämna mellanrum som han såg förändringen i kulan.

Ljuset från kökslampan reflekterades i den släta ytan, förutom på två punkter. Han hade inte sett det förut, men nu syntes det lika tydligt som om någon hade målat ljusare fläckar på kulan. Förbryllat tog han upp den och gned den mellan pekfingret och långfingret. Fläckarna satt osymmetriskt på ett sätt som han inte kunde förklara. Nästan som om två små handtag borde sitta där fläckarna befann sig. Han klämde nyfiket på de två punkterna och spratt till när han hörde ett svagt klickande. Han kände hur kulan öppnade sig mellan fingrarna. Med darrande händer provade han att skruva på de två delarna. Till en början hände ingenting, men sedan försökte han att skruva upp den medsols. Precis som burken... Då öppnade den sig. Han blev så häpen att han nästan tappade de båda halvorna. Han lade med darrande händer ner de båda halvorna, som nu såg ut som små vågskålar, framför sig på bordet. Han hade aldrig sett någonting liknande. När förvåningen, efter att faktiskt ha upptäckt någonting med den mystiska kulan släppte, steg spänningen inom honom. Det kanske inte var en juvel han upptäckt, men någonting unikt var det definitivt.

Vid en första anblick tycktes de båda halvkloten vara fyllda av någon sorts metall, men när han lutade sig närmare såg han att det var små kugghjul. Det tycktes vara tiotals kugghjul som låg tätt ovanpå varandra. Det största var ungefär lika stort som hans lillfingernagel och sedan såg det ut som det fanns alla möjliga storlekar som bara krympte. Han kunde tydligt se hur de länkade i varandra. Dessutom fanns där små stavar och trådar som knappt var synliga för blotta ögat. Innan han såg att trådarna tycktes vara fästa vid stavarna trodde han att det var smuts. De båda halvorna tycktes vara identiska, men sedan såg han någonting i den högra halvan. Där fanns en tydlig skåra tvärs över ett av de större kugghjulen och han kunde inte se en likadan på den andra halvan. Han kunde inte för sitt liv begripa vad det var för något. En avancerad leksak byggd av en mästare i miniatyrer? Ett spionverktyg? Han kvävde ett gällt fnitter när han insåg hur hans egna tankar lät. Men det var bra märkligt... Han reste sig och

rotade snabbt fram en blyertspenna från en av lådorna under diskbänken. Sedan gick han tillbaka till bordet och satte sig.

Hans tanke var att försöka peta loss något av de större kugghjulen som satt överst i de båda halvorna. När han förde pennan närmare kugghjulen ångrade han sig plötsligt. Tänk om han hade sönder den lilla leksaken? Den kanske var värd något för en samlare? Och så skulle det vara synd att förstöra den innan han visste vad det var för något. Frågan var vad han skulle göra med den. Han bestämde sig för att det var en leksak av något slag, något annat alternativ fanns inte. Men så var det ju alla kugghjul... Han försökte föreställa sig hur de snurrade runt där inne, gnisslande mot varandra medan de drev maskineriet framåt. Maskineriet... Han kliade sig i huvudet medan han funderade. Det kanske skulle gå att lösa ändå. Någon måste veta vad det var för någonting och det första han kopplade ihop det med var en klocka. De små kugghjulen och visarna i en klocka liknade på sätt och vis det som nu låg framför honom. Det fanns en urmakare i Stockholm som han brukade gå förbi dagligen. Urmakaren kanske kunde lista ut vad det var för något. Så fick det bli. Med bultande hjärta tog han försiktigt upp de två halvorna och skruvade ihop dem. Han trodde att det skulle bli svårt att få de små bitarna att passa ihop igen, men de gled ihop som om de sögs mot varandra. Sedan skruvade han åt kulan motsols. När han var klar lade han försiktigt ner den på bordet igen, rädd för att han hade skadat någonting av mekaniken inuti. Hur han än försökte kunde han inte se skarven som han visste fanns där. Det var det märkligaste.

Det tog honom en timme till innan spänningen släppte och han hade lugnat ner sig såpass mycket att han kunde gå och lägga sig. Innan han gick och lade sig rotade han upp ett gammalt lakan som de hade haft med. Han rev av en avlång remsa som han lindade runt kulan, sedan lade han försiktigt ner den i en av kökslådorna. Innan han visste vad det var tänkte han hålla sin upptäckt hemlig för familjen. Om det var en leksak skulle Marie bli så glad och överraskad att han inte ville förstöra det ögonblicket genom att avslöja att han hittat något märkligt. Dessutom kanske leksaken var värdefull för en samlare. Han och Sofia hade det bra ekonomiskt, men det fanns alltid hål att fylla. Särskilt efter köpet av stugan.

Han låg och stirrade upp i taket och lyssnade på Sofias lugna andhämtning länge innan han slutligen somnade.

När han vaknade var det redan ljus ute. Sofia rörde oroligt på sig bredvid honom. Han tittade sömndrucket ut genom fönstret. Klockan kunde inte vara så mycket, men trots att han inte sovit särskilt länge kände han sig pigg och utvilad. Det här med att bo på landet kanske inte var så dumt trots allt. Frisk luft, tyst när man sover, vakna och vara glad. Det kunde han leva

med. Han bestämde sig med ens för att gå en morgonpromenad. Sofia skulle säkert sova en stund till och om Marie vaknade före sin mamma skulle hon säkert väcka henne.

Han smög sig ur sängen, rafsade ihop sina kläder som han slängt i en hög på golvet och tassade sedan försiktigt ner till köket. Han klädde på sig och tittade ut genom köksfönstret. Gräset utanför skimrade av dagg i det bleka morgonljuset. Det måste vara tidigare än han först trott. Han sneglade på klockan som de satt upp på väggen dagen innan, tio över sju. Jäklar, så här piggt hade han inte varit på... flera år.

Han nästan slet på sig fleecetröjan och slank sedan tyst ut genom ytterdörren för att inte väcka de andra. Det var kyligt och friskt i luften, men solen värmdes snabbt upp marken. Han började gå samma väg som han gått dagen innan. Väl inne på den mindre vägen ökade han tempot något. Han hade ingen lust att jogga nu, dessutom var han fel klädd, men det kändes bra att röra på sig. Han var snart framme vid den uppkörda skogsvägen som ledde upp till höger i skogen. Där stannade han och tvekade, men vek sedan in på vägen. Han tänkte se om han kunde hitta en stig över kalhygget längre upp. Det kanske kunde bli en bra motions slinga senare. Och om inte så var det bra träning eftersom sly och grenar låg på marken och gjorde det till en naturlig hinderbana.

Han hade redan glömt hur dålig vägen var och fick ideligen hoppa mellan de djupa vattenfyllda diken. Han kämpade sig uppför den branta vägen som slingrade sig uppåt i skogen. Det började bli jobbigt och han höjde blicken och fäste den på en punkt framför sig där marken planade ut. Bara han tog sig dit upp kunde han pusta ut lite. Han ångrade plötsligt att han inte ätit någon frukost. När han väl kom uppför backen drog han ett djupt andetag. Han svepte med blicken över vägen. Båda hjulspåren var djupa och vattenfyllda, han skulle behöva balansera på remsan i mitten av vägen eller hoppa över till skogskanten. Men med nästan barnslig förtjusning så tyckte han om utmaningen. Det var då han såg indianen. Ansiktet stelnade i en mask av förvåning och vantro. Mitt i det vänstra vattenfyllda hjulspåret satt en liten indian i en kanot. Indianen hade ryggen vänd mot honom och tycktes spana upp mot kalhygget. Mikael trodde inte sina ögon, men han kunde tydligt se indianen. Kanoten, som inte kunde vara längre än tjugo trettio centimeter var grovt tillhuggen och såg en aning klumpig ut. Indianen kunde inte vara mer än tjugo centimeter hög och han hade en stor fjäderskrud på huvudet med svarta, vita och grå fjädrar som såg oproportionerligt stora ut.

Mikael stod där, blick stilla och höll andan i vad som kändes som en evighet. Egentligen förflöt bara ett par sekunder. Indianen vände plötsligt på huvudet och deras ögon möttes. Det lilla ansiktet var trubbigt och kantigt och ögonen doldes delvis av stora buskiga ögonbryn.

Indianen såg häpen ut, sedan tog han ett kraftigt tag med paddeln och sköt fram över vattnet. Och så försvann han i tomma intet.

Mikael gapade, oförmögen att röra på sig. Till slut släppte förlamningen när han kände att han behövde dra efter luft. Han kunde inte förstå vad som just hade hänt. Egentligen skulle han ha avfärdat allting som en hallucination om det inte varit för ringarna på vattnet. Han såg tydligt hur de spred sig över vattenpölen och försvann när de slog i jordväggarna till den mikroskopiska sjön. Han stod still en lång stund medan tankarna virvlade runt i huvudet på honom. Sedan vände han sig om och gick raka vägen hem. En lätt känsla av illamående började få grepp om honom.

De skulle åka hem idag eftersom det var söndag. När Mikael kom tillbaka till huset hade Sofia vaknat. Han var retlig och fåordig ända tills de började packa ihop för att åka hem till Stockholm. Först när de satt i bilen på väg hem kunde han börja se rationellt på händelsen. Han var helt klart överarbetad och uppstressad. Jobbet i Stockholm var vidrigt ibland och nu måste det ha satt sig i hans medvetande. Dessutom hade han inte sovit mycket under natten och den där kulan måste ha väckt någon gammal fantasi till liv som han haft som pojke. Kvällen innan hade han känt sig barnsligt förtjust och uppspelt. Alltså måste han omedvetet ha associerat allt med något barndomsminne. Han hade som alla barn lekt indianer och vita där de sprungit runt och skjutit ner indianerna med plastpistoler. Dessutom, kom han ihåg nu, hade han sett en dålig westernfilm för bara ett par månader sedan. Minnet måste ha väckts till liv i hans undermedvetna och spelat honom ett spratt. Det enda problemet var att han sett allting så detaljrikt. Den grova kanoten. Fjädrarna på indianens huvud. Det var inga färggranna fjädrar som man ser på film. Istället var det fjädrar från vanliga fåglar som fanns här i skogen. Han visste att han sett åtminstone en fjäder från en skata och kanske någon mindre från en sädesärla.

”För fan...” muttrade han för sig själv och försökte tvinga bort tankarna.

”Vad sa du?” undrade Sofia nyfiket som satt bredvid honom i bilen. Hon kände av hans dåliga humör och ville förmodligen bara hjälpa till. Men hon kunde inte hjälpa honom nu. Det här var något han själv var tvungen att ta itu med. Han tänkte inte under några som helst omständigheter få ett nervöst sammanbrott. Eller bli en av de där jäkla idioterna som gick och pratade med sig själva i tunnelbanan.

Men när han nu satt i bilen och lade mil efter mil mellan sig själv och stugan började allting kännas bättre. En timme senare hade han glömt bort händelsen. Han hade noga sorterat bort den från sitt medvetande som en fånig grej orsakad av hans trötthet. De kom hem skapligt på eftermiddagen och hjälptes alla åt att packa ur bilen. Marie var full av energi efter att ha

suttit still så länge och hon försvann genast iväg till lekplatsen som fanns på innergården till deras lägenhetskomplex.

”Var försiktig nu och håll dig så jag och pappa kan se dig från fönstret”, ropade Marie oroligt efter henne. Mikael tyckte på ett sätt det var bra att hans sambo var så ängslig, det fanns mycket bus där ute, men samtidigt önskade han att hon kunde slappna av ibland. Deras innergård var så säker den kunde bli. Helt avspärrad från resten av världen eftersom man var tvungen att ta sig ut till den via husen, det fanns inga öppna passager ut dit. Perfekt för barnfamiljer och det var en av anledningarna till att de valt att bo här.

Den kvällen somnade de tidigt. Det tog mer på krafterna att resa än någon av dem var vana vid. Mikael som skulle upp tidigt och jobba sov oroligt. Han drömde konstiga drömmar om indianer som dansade runt en grön eld och någon som spelade trummor i utkanten. När han vaknade kände han sig tung i huvudet och inte det minsta utvilad.

Han klädde på sig och plockade ihop sina saker. När han skulle öppna ytterdörren hejdade han sig. Han hade glömt kulan igen. Den hade han glömt bort igår, trots att han omsorgsfullt lagt ner den i en låda med tomma konservburkar som de skulle ta med och återvinna. Han kunde inte förklara varför, men han ville fortfarande hålla sin upptäckt hemlig för sin familj. Om det skulle visa sig vara något värdefullt skulle det bli en mycket rolig överraskning för dem alla. Han gick tillbaka in i köket och hämtade kulan från en låda. Den var fortfarande invirad i trasan. Sedan gick han sömndrucket ut till bilen och åkte iväg mot jobbet.

Den här måndagen skulle han gå som civilklädd väktare och spana efter snattare i ett flertal affärer. Det var oftast ganska händelselöst, men ibland hände det att han råkade på en snattare. Det var det som gjorde jobbet intressant. Jakten. En gång hade han sett en kvinna i en mataffär gå och hämta flera stockar snus ur kylen nära kassan och sedan försvinna in i butiken igen. När hon sedan skulle betala för sina varor hade hon inga stockar snus i korgen. Mikael grep henne diskret när hon hade passerat kassorna. Hon hade tejpats fast fyra stockar snus runt benen. Mycket snillrikt, men med lite tur och en del skicklighet hade Mikael kunnat ta henne. Det var lite av en gråzon att arbeta på det sättet, men å andra sidan var han rutinerad. Magkänslan hade oftast rätt när det var en snattare i farten.

Men nu kände han sig ofokuserad och dimmig i huvudet. Idag skulle han knappast kunna avslöja en snattare ens om de så stal mitt framför nästan på honom. Nåväl, det var som det var. Ibland hade man sådana här dagar. Fast det störde honom att han inte helt kunde släppa tankarna på indianen och kulan. Kulan tänkte han gå och lämna in hos urmakaren, men

indianen var det värre med. När hans kollegor frågade om helgen sa han bara att det hade varit bra, men han misstänkte att han såg sliten ut efter att ha sovit dåligt. Problem i paradiset.

Han började sitt pass i Pub-gallerian. Det var förhållandevis lugnt och stilla så här tidigt på dagen. Han strosade runt på måfå och låtsades titta på kläder eller skivor i hopp om att få syn på något som såg misstänksamt ut. Det enda han såg var en kvinna som skrek upprört i sin mobiltelefon. Han ruskade på huvudet och tittade på klockan, tio över tio. Ingen skulle märka om han lämnade sin rutt en stund.

Han försäkrade sig om att ingen av hans kollegor var i närheten och sedan smet han diskret ut på gågatan. Det var ganska lugnt på Drottninggatan och idag kändes det bra. Det skulle bli värre om ett par timmar men nu gick det åtminstone att ta sig fram. Om någon frågade varför han var hos urmakaren fanns världens enklaste förklaring till hands; hans klocka var trasig. Men han ville till varje pris undvika följdfrågor. Ju mindre alla andra visste om kulan desto bättre. Han gick en bit och svängde sedan ner på en tvärgata där klockaffären fanns.

När han öppnade dörren och klev in plingade en bjällra i dörren. Det kändes gammaldags charmigt trots att affären var modern. Utefter väggarna fanns flera glasmontrar med klockor i alla utföranden. Det var tomt i affären sånär som på expediten som stod bakom disken och såg uttråkad ut. Det var en stor buskig man med östeuropeiskt utseende. Ögonbrynen satt tätt ihop över de insjunkna ögonen och den kraftiga hakan stack fram under den tjocka näsan. Han blickade långtande ut genom fönstret. Mikael gick tvekande fram till disken. Han började fundera på om det här var en bra idé trots allt.

”Hej...” började han.

”Hej hej”, svarade mannen ointresserat. ”Vad kan jag hjälpa dig med?”

Namnbrickan berättade att urmakaren hette Viktor Bolemnt. Mikael lade märke till att han knappt bröt något alls och att han såg vältränad ut. En yrkesskada att bedöma människor utifall att de skulle försöka slingra sig ur ett eventuellt gripande.

”Jag har...”, började han osäkert. ”Är du bra på klockor?”

Mannen gav honom en blick som Mikael endast kunde tolka som förvåning.

”Det här är en klockaffär. Det är mitt jobb”, svarade mannen sedan, efter att ha granskat Mikael. Kanske bedömde han också sin motståndare i händelse av att det skulle bli bråk. Man kunde inte vara nog försiktig när man handskades med folk. Några tysta sekunder förflöt när männen bedömde varandra, expediten som var orolig för att Mikael skulle ställa till problem, och Mikael som kände sig som en malplacerad idiot.

”Jag börjar om”, sa han till slut. ”Jag har hittat en sak som jag inte vet vad det är. Det enda jag kan tänka mig är att det är en klocka av något slag. Skulle du vilja titta på den åt mig?”

Expediten skruvade på sig.

”Jag vet inte... Jag är urmakare. Om du har något problem med din klocka kan jag hjälpa dig, annars så får jag hänvisa dig någon annanstans.”

Han lät så ointresserad av tanken på extraarbete som en, för honom, främmande idiot kom och tryckte på honom att Mikael var tvungen att kväva ett skratt.

”Ja, men vänta lite. Innan du suckar mer så får du kolla på den här.”

”Nej, jag arbetar med klockor...” men Mikael hörde honom inte. Istället grävde han febrilt i fickan där kulan låg inlindad i trasan. Han plockade upp det lilla paketet och lade det försiktigt på disken. Sedan vecklade han ut trasan och visade kulan. Expediten höjde förbryllat på ögonbrynen när han såg den träfärgade kulan, men han såg inte gladare ut.

”Vad ska jag göra med den där? Det är ingen klocka. Jag sa ju att jag arbetar med klockor och inte leksakskulor.”

”Vänta så ska du få se.”

Mannen bakom disken suckade tungt.

”Hör på här nu...”

Mikael lyfte försiktigt upp kulan och tryckte på de två ljusare punkterna. Det svaga klickandet hördes och delarna höjde sig ett par millimeter när de lossnade från varandra. Sedan skruvade han försiktigt loss dem medsols. När han var klar lade han de båda delarna framför sig på trasan. Urmakaren gapade förvånat när han stirrade ner på de båda halvkloten. Mikael tittade på honom tills han till slut höjde blicken.

”Så nu undrar jag alltså vad det är för något”, sa Mikael triumferande. Urmakaren såg för första gången inte ut som en ointresserad zombie.

”Vart har du fått den här ifrån?”

”Jag har... hittat den.” Mikael ville inte säga att han hittat den på det märkligaste stället, i en gammal soptipp i skogen. Det gällde att ändå hålla ett visst mått av trovärdighet. Särskilt om han ville vinna urmakarens förtroende så han kunde få kulan undersökt. ”Vad tror du att det är?”

”Hmm”, svarade Viktor fundersamt medan han lutade sig fram och plirade ner på det virrvarr av små kugghjul och metalldelar som fanns i de båda halvkloten. Han stod så en lång stund med händerna på disken innan han sträckte på sig.

”Jag vet inte, men du gjorde rätt i att ta hit den ändå. Mekaniken ser avancerad ut, men delarna liknar faktiskt de som finns i klockor. Var sa du att du hittade den?”

”Det sa jag inte, men jag skulle vilja veta vad det är. Har du sett något liknande någon gång?”

”Nej, det har jag faktiskt inte”, sa mannen och stirrade ner på de båda halvkloten. Det ryckte i ögonbrynen på honom. Mikael såg att han träffat rätt punkt, mannen var klart intresserad av jobbet att undersöka den märkliga kulan.

”Så vad säger du? Är du villig att undersöka vad det skulle kunna vara för något? Mot ersättning givetvis. Jag tänkte att det kanske är en leksak av något slag. Men jag vågade inte pilla i den eftersom mekaniken såg för avancerad ut. Jag var rädd att ha sönder den.”

”Ja...”, mumlade Viktor fundersamt. ”Det är bra, vi vill inte ha sönder den.”

Nu tog han för första gången upp de båda halvorna för att kunna se bättre. Han vände och vred på dem alltmedan pannan blev allt rynkigare och ögonbrynen allt buskigare. Sedan testade han att sätta ihop delarna och gav till ett förvånat utrop när han upptäckte att de skruvades ihop motsols. Mikael studerade honom vaksamt under tiden. Han ville inte bli lurad på något sätt, men av någon anledning gillade han instinktivt mannen. Han skulle nog göra ett bra jobb.

”Nå? Vad säger du? Vill du försöka förklara för mig vad det är för något?” sa Mikael till slut en aning otåligt.

”Ja, ja. Det är bra.” Mannen lade försiktigt ner de båda halvkloten på filten och mötte sedan Mikaelns blick. ”Eftersom jag måste göra det här efter arbetstid så blir det lite dyrare än vanlig taxa.”

”Okej.”

”Och jag vet inte hur lång tid det kan ta, men ett par tre dagar kanske. Jag måste se till att få med mig verktyg hem och sådant.”

”Det blir bra.”

”Bra bra. Då ska du få ett kvitto så får du komma in och hämta den här kulan om ett par dagar. Ska vi säga torsdag?”

”Det blir bra.” Mikael kände sig mycket nöjd. Nu skulle han få veta om det var en värdelös leksak eller om det var något annat. Dessutom skulle han inte behöva tänka på kulan på ett par dagar. Det behövdes eftersom han inte tyckte om att vara ofokuserad när han jobbade. Det fanns snattare där ute som behövde tas om hand.

Han lämnade urmakaren med en vinkning och sedan gick han snabbt tillbaka till gallerian. Det hade tagit mindre än tjugo minuter. Ingen kunde ha saknat honom på den tiden. Trots att han hade lämnat ifrån sig kulan var han fortfarande seg under dagen och hade svårigheter att koncentrera sig. Han drev runt planlöst och gjorde tafatta försök att lokalisera eventuella

gärningsmän, men han såg inte en enda. När han gick av sitt pass klockan 17:00 gick han direkt till garaget, hämtade bilen och körde sedan hem.

När han klev in genom dörren till deras lägenhet var han trött och hade ont i huvudet. Allt han ville var att äta lite mat och gå och lägga sig. Han hörde att Sofia sjöng i köket och huvudvärken blev bara värre. Han älskade henne, men kanske lite mindre just idag. Nåväl, bara han fick i sig lite mat så skulle allt bli bättre. Han gick ut i köket och kramade om henne. Hon pep till förtjust och tryckte sin varma kropp mot honom. Ok, det kändes bra att vara hemma.

”Hej gumman, hur har din dag varit?”

”Bara bra. Vi har fått nya arbetsuppgifter idag som faktiskt verkar vara riktigt intressanta.”

Hon synade Mikael och gav honom ett leende. ”Men vi kan ta det sen, du ser trött ut.”

”Helt förstörd. Tack älskling. Var är Marie?”

”Ute på gården och leker. Jag sa åt henne att komma in snart eftersom du var på väg hem och maten är klar när som helst.”

Mikael mumlade något till svar, sedan gick han och satte sig i soffan framför TV:n. Så fort han sjönk ner i den slitna skinnsoffan kom tröttheten över honom. Han knäppte på TV:n och såg på de flimrande bilderna utan att registrera vad det var för något. Tankarna seglade mellan kulan, apatin på jobbet och doften av mat som spred sig i lägenheten.

Strax därefter kom Marie in. Hon var strålande glad och sprang genast in i vardagsrummet när hon fått av sig skorna och slängde sig i famnen på Mikael. Han kunde inte låta bli att le stort åt deras lilla flicka.

”Hej gumman, har du haft det bra idag?”

”Jättebra! Jag har lekt med Karin men sedan skulle hon gå hem fast då lekte jag själv en stund istället.”

Karin var lika gammal som Marie och bodde i ett av husen mitt emot deras. De båda flickorna brukade leka så ofta de kunde.

Marie tittade upp i taket med en fundersam min samtidigt som hon sög på sin underläpp.

”Pappa, finns det björnar här?”

”Björnar? Hur menar du? Det finns björnar i Sverige i alla fall, men de bor längre norrut.”

”Nej, jag menar här. Finns det björnar här?”

Mikael tittade förvånad på henne där hon satt i hans knä och såg helt allvarlig ut.

”Nej, det finns inga björnar här. Varför undrar du det?”

”Jag såg en björn idag.”

”Hur menar du? Hemma hos Karin eller?”

”Nej, när Karin hade gått hem så såg jag en björn.”

”Jaha, var såg du björnen då?” undrade Mikael och kliade sig i huvudet. Det här var något nytt.

”Här nere på gården. Den stod i en buske och tittade på mig. Jag såg den nästan inte först men den stod där och tittade på mig, fast sedan sprang den iväg tror jag.”

”Här nere på gården?”

”Ja, i buskarna vid hörnet där nere”, Marie pekade åt ett obestämt håll i luften.

”Men det kan inte ha varit en björn. De bor inte här i Stockholm. Det måste ha varit en hund du såg.”

”Nej, det var en björn”, envisades den lilla flickan.

Mikael funderade på vad hon kunde mena. Det kunde uppenbarligen inte vara en björn, men om en stor hund var lös nere på gården kunde det innebära att den attackerade henne om den kände sig trängd. Eller attackerade något annat barn för den delen. Han suckade, så kunde de inte ha det. Han skulle bli tvungen att leta upp ägaren och prata med denne om hunden. Men de hade aldrig haft något problem med lösa djur tidigare.

”Men det kan inte ha varit en björn”, suckade han till slut. ”Gården här nere är ju stängd. Även om det skulle finnas en björn i Stockholm så kan den inte ha tagit sig in på gården. För björnar kan ju inte öppna dörrar, eller hur?”

Flickan tittade storögt på honom, sedan grimaserade hon och himlade med ögonen. ”Bamse kan faktiskt öppna dörrar!” sa hon trotsigt, men logiken bet på henne och hon tystnade.

”Det kanske inte var en björn, men den såg lite ut som en katt. Fast den var för stor för att vara en katt. Den var ungefär så här stor”, sa hon och visade med handen så högt hon nådde över golvet. ”Vad kan det ha varit då, pappa?”

”Jag vet inte gumman, det måste ha varit en hund. Du kanske såg fel eftersom den stod i buskarna. Varken hundar eller katter blir så stora.”

”Men det var inte en hund. Den var större än en hund, fast den såg ut som en katt. Förstår du vad jag menar pappa?”

Mikael kunde inte för sitt liv begripa vad hon var ute efter. Hade hon och Karin hittat på ett skämt som de försökte spela ut mot honom? Han visste att Marie hade fantasi, men det brukade ofta röra sig om drömmar om prinsessor och drakar. Och hon såg uppriktig ut där hon satt i hans knä och pillade med händerna. Han tänkte precis säga något då hon sken upp.

”Jag tror det var en kissenalle pappa. Jag har aldrig sett en sådan förut men det måste vara en kissenalle.”

”En kattbjörn menar du?”

”Ja, en kissekattnalle.”

”Hmm. Jag tror nog det var en konstig hund du såg. Om han stod i buskarna så kanske du inte såg hela hunden? Du vet att du inte får klappa främmande hundar? De kan anfalla om de känner sig hotade.”

”Men jag försökte inte klappa den”, protesterade hon surmulet. ”Dessutom var det inte en hund, det var en kissenalle.”

Mikael suckade. Han skulle behöva prata med grannarna snarast. Kanske sätta upp lappar i trapphusen om att man inte får ha lösa hundar här. Särskilt inte som det fanns barn som sprang omkring. Han avbröts i sina tankar av att Sofia ropade från köket. Maten var klar.

De åt middag under tystnad. Marie var uppenbart sur för att Mikael inte trodde att hon sett en björn och Mikael var för trött för att orka vara engagerad. Dessutom hade han en konstig odefinierad känsla i kroppen. Han hade haft den sedan i helgen då han sett indianen och han tyckte inte om den. Han kunde inte förklara den. Det var en blandad känsla av olust, huvudvärk och dåligt samvete. Nästan som om han sett något han inte borde.

När de ätit och plockat undan satt Mikael framför TV:n resten av kvällen. Han stirrade tomt på den flimrande skärmen utan att registrera vad han egentligen tittade på. Sofia som märkte att han inte var på humör tog hand om Marie och stoppade henne i säng. Sedan satt hon också och tittade på TV. De växlade inte många ord innan det var dags att gå och lägga sig. Mikael tittade på klockan innan han somnade, strax efter elva. Han konstaterade bister att han skulle vara trött imorgon med.

När Mikael vaknade var det mörkt ute. Han tittade sömndrucket på väckarklockan bredvid sängen. Displayen visade 03:32. Mitt i natten. Förbannade skit, han borde ju sova så han orkade hålla sig vaken i morgon. Blåsan tryckte på och han bestämde sig för att åtminstone gå på muggen så han kunde få sig ett par timmars lugn sömn till. Han vinglade upp ur sängen och tassade så försiktigt han kunde ut i hallen. Toaletten låg längst in i lägenheten, bredvid köket.

Plötsligt hejdade han sig då han hörde något i trapphuset. Ett skrapande krafsande ljud hördes tydligt på andra sidan dörren. Han kunde inte begripa vad det var för något. Tidningskillen som alltid sprang runt om nätterna kanske höll på med något där ute? Men även om han tappat en hel hög med tidningar utanför deras dörr så var det omöjligt att han skulle åstadkomma det där ljudet. Mikael stelnade till. Det kunde vara en inbrottstjuv som höll på att undersöka deras dörr. Inom loppet av två sekunder hade han gått igenom allt som

skulle kunna hända om tjuven tog sig in här. Familjen var hotad, deras saker var hotade. Det fick inte ske. Under nästa sekund fick han den vansinniga idén att det var björnen som Marie sett, men han skakade genast bort den ur huvudet. Idioti.

Med bultande hjärta och spänd kropp, redo att slåss, smög han närmare dörren. Han höll andan och lutade sig mot titthålet där en svag ljusstrimma sipprade igenom. Bra, om ljuset kom in så var det ingen som höll för titthålet. Det gav honom chansen att skapa sig en bättre uppfattning av situationen om det var ett bus där ute.

När han tittade ut såg han först ingenting. Synen av trapphuset var förvrängd på grund av linsen i titthålet, men han kunde inte se något konstigt. Mitt emot deras dörr fanns grannens dörr och till vänster om den slingrade sig trappan nedåt till våningen under. Alldeles utanför deras dörr fortsatte trappan uppåt, men han såg ingenting konstigt alls. Tills han såg hunden. Han hade inte sett den eftersom den var alldeles vid deras dörr, men nu gick den ut på golvet så att den befann sig mitt i hans synfält. Den rörde sig rakt bort ifrån honom och tycktes lukta på golvet.

Vad i...? Vad gör en hund i trapphuset så här dags?

Det var något konstigt med hunden. Den såg ut att vara ungefär lika stor som en terrier, men det var svårt att avgöra eftersom allt var förvridet. Den var svart och hårlös så när som på några tufsar runt midjan och den haltade fram på ett egendomligt sätt. Mikael ändrade ställning för att se bättre och råkade då komma emot hallmattan med foten så att den skrapade lätt mot golvet. Han såg tydligt hur hunden i trapphuset stelnade till, som om den hört ljudet och analyserade situationen. Den stod där ute, blickstill under flera sekunder. Sedan reste den sig på bakbenen och sprang ner för trappan så fort att Mikael knappt han se att den började röra på sig. Sedan var den borta.

Han andades ut i korta flämtande andetag medan kallsvetten bröt fram i ansiktet på honom. Det var omöjligt. Hundar springer inte på bakbenen. Han måste ha sett i syne. Han stapplade ut i köket och satte sig tungt på en köksstol. Pulsen bultade i tinningarna på honom och han hade svårt att få luft.

Vad är det för fel på mig?

Det tog gott och väl en halvtimme innan händerna hade slutat skaka och då kunde han fortfarande inte förklara vad det var han hade sett. Han kanske höll på att få ett nervöst sammanbrott trots allt. Hur stort banklån hade de egentligen tagit för att köpa stugan? De skulle behöva betala tillbaka under flera år. Han tvingade sig själv att acceptera den förklaringen. Deras ekonomiska läge hade försämrats. Det var inget de inte skulle reda ut, men det skulle definitivt bli lite kärvare ett tag framöver. Det måste vara orsaken till att han

såg saker som inte borde vara möjliga. Efter ytterligare en halvtimme hade han nästan börjat tro på den förklaringen, men när han väl kröp ner i sängen igen bredvid Sofia så kände han sig allt annat än säker.

Har jag råd att gå till en psykolog?

Han somnade till slut av ren utmattning precis innan huvudvärken, som molade på ett oroväckande sätt, blev ännu värre.

När klockradion väckte honom 07:00 med sitt obarmhärtiga tjutande var han helt mör i kroppen. Han var yr och raglade ur sängen. Han kände direkt att det skulle bli en helt fantastiskt dålig dag. Sofia skulle som tur vara lämna Marie på förskolan så allt han behövde göra var att ta sig iväg till jobbet och se till att inte somna under dagen. Han tvingade i sig en halv kopp kallt kaffe innan han gav sig iväg. Det var så äckligt att han grimaserade illa ända till jobbet, men den beska smaken som klibbade i munnen höll honom åtminstone vaken.

Väl på jobbet så kollade han schemat och konstaterade att han skulle gå runt och civilspana idag igen. På ett sätt skönt, då kunde han komma undan med att han inte var helt skärpt. Vissa dagar finns det helt enkelt inga snattare i butikerna.

Han gav sig iväg och stod snart inne i en klädaffär och låtsades kolla på kläderna. Ibland sneglade han upp i hopp om att få se något konstigt, men det hände ingenting ovanligt på hela förmiddagen.

Tröttheten gjorde att det kliade i hela kroppen på honom och han kände sig ofokuserad och på dåligt humör. Men det var inte det värsta. Det som var värre var känslan han haft tidigare, den han inte kunde sätta fingret på. Den hade grott under natten och växt till sig. Idag innehöll den ångest och nervositet också vilket fick honom att behöva springa på muggen en gång i halvtimmen. Under sina tolv år som väktare hade han aldrig varit med om något liknande. Han hade inte ens varit såhär nervös den första dagen han började jobba.

Vad händer med mig egentligen?

När det väl var dags för lunch var han helt slut och funderade på att sjukskriva sig och åka hem. Men han ville inte ge upp, han var inte den typen. Istället gick han och åt på en thairestaurang och när han väl tryckt i sig lite ris och kyckling så kändes det bättre. Magen var i olag men han var åtminstone inte utmattad längre. Han skulle nog överleva den här dagen också. Han beställde in en stor kopp kaffe som han svepte, sedan reste han sig och gick.

Han strosade runt i butikerna och försökte koncentrera sig på att upptäcka de små detaljer som avslöjade en snattare. En nervös blick över axeln eller skakande händer var tydliga tecken på att någon förmodligen var i färd med att begå ett brott. Men han såg ingenting

konstigt och runt tretiden började han bli matt igen. Maten hade inte helt lyckats kväva den konstiga känslan han hade.

Just då var han inne på Åhléns där han kryssade mellan montrarna. Han stannade och låtsades betrakta en hög med jeans som låg framför honom samtidigt som han gjorde sitt bästa för att spana in omgivningen. Vid en sidovägg stod ett par tonårsflickor som kollade in smink och viskande till varandra. De såg inte ut att vara i begrepp att stjäla något. Till vänster om honom gick ett ungt par. Killen såg uttråkad ut medan tjejen klämde på alla kläder hon såg. Mikael svepte med blicken längre in i butiken och det var då hans ögon mötte mannens. Mannen var klädd i trenchcoat med kragen uppfälld. På huvudet hade han en hatt i stil med en borsalino, men utan rosett. Han såg ut som Dick Tracy, gott och väl två meter lång och bred över axlarna som en brottare.

Mikaelns första instinkt var att vända bort blicken, han var ju här civilklädd för att gripa snattare, inte för att stirra på idioter. Men det var något med mannens blick som fick honom att stelna till. Trots att hatten till hälften dolde mannens ansikte kunde han tydligt se ögonen. De lyste med ett gulaktigt sken under hattens skugga.

Vad i helvete?

Känslan i Mikael hade börjat sjuda så fort han fick ögonen på mannen och nu tycktes den växa sig starkare för varje andetag han tog. Han började få svårt att andas och han mådde illa. Men han kunde inte slita blicken från de gula ögonen. Plötsligt log mannen mot honom och i samma ögonblick spydde Mikael. Han böjde sig framåt och gjorde sitt bästa för att det inte skulle skvätta på jeansen som låg på montern. Han gjorde ett tafatt försök att fånga upp spyorna i händerna, men lyckades bara sprida ut dem mer på golvet. När han var klar kände han sig helt tom, inte bara i magen utan i hela kroppen. Han tittade försiktigt upp för att se om han såg mannen, men denne var borta.

Det tog honom tjugo minuter att få tag i personal som kunde hjälpa honom städa upp spyorna. Han insisterade på att få göra det själv, men personalen sa vänligt men bestämt åt honom att gå hem istället. Han fick låna en telefon på Åhléns för att ringa till kontoret och förklara läget, sedan stapplade han på vingliga ben ner till garaget. Han satte sig i bilen och började långsamt rulla därifrån. Inte ens fötterna ville samarbeta med honom och han fick tjuvstopp två gånger innan det gick som det skulle. Precis när han skulle lämna parkeringshuset tyckte han att han för ett ögonblick såg mannen med trenchcoat i backspeglarna, men när han vände på huvudet fanns det ingen där.

Håller jag på att bli galen?

När han kom hem kröp han genast ner i sängen och somnade. Han vägrade tro på att han var galen. Det måste ha varit dålig thaimat i kombination med spänningarna han hade i kroppen över deras banklån. Ett par timmars sömn och han skulle vara som ny.

När han vaknade nästa gång visste han knappt var han var. Sofia stod böjd över honom med en orolig rynka i pannan.

”Hej, hur är det? Är du sjuk?”

”Nej då, mådde lite illa på jobbet bara”, sa han utan trovärdighet i rösten.

Sofia gav honom en öm blick och strök honom över håret.

”Dumsnut”, sa hon. ”Nu är det du som tar det lugnt så ska jag laga mat åt dig. Sedan kommer det kännas mycket bättre.”

Mikael kände sig som en liten pojke som blev omhändertagen av sin mamma, men han orkade varken protestera eller ta sig ur sängen för att hjälpa till. Han nickade bara till svar och pressade fram ett svagt leende. Han låg i sängen och stirrade upp i taket i väntan på att krafterna skulle återvända. När doften av stekt lök spred sig i lägenheten lossnade äntligen hans förflamning och han lyckades kravla sig upp ur sängen och klä på sig.

Han gick ut i vardagsrummet där Marie satt i soffan och lekte med en docka. Han sjönk ner i fåtöljen bredvid.

”Hej pappa”, sa hon och tittade upp när han kom.

”Hej gumman, hur är det med dig? Har du haft det bra idag?”

”Mamma sa att du var sjuk.”

”Nej då. Jag mådde lite illa på jobbet bara. Det är inget allvarligt.”

”Okej”, sa hon och återgick till att pilla med dockan.

Mikael tyckte det såg ut som om hon hade något att berätta, men han kunde inte samla tillräckligt med styrka för att fråga henne. Istället blundade han och lyssnade med ett halvt öra på TV:n som sände något barnprogram han inte kände igen. En galen professor hade byggt en maskin som gjorde alla vuxna i hela världen till viljelösa robotar och barnen hade fullt sjå med att hitta på upptåg med sina nya leksaker samtidigt som de försökte lösa mysteriet.

Vem kan lösa mitt mysterium? Kan en psykolog hjälpa mig? Eller flaskan?

Att ta sig en sup kändes faktiskt inte alls dumt. Det kanske skulle lätta på spänningarna något. Hellre det än att gå till en tokdoktor. Det var inte alls han stil och han skulle skämmas om hans kollegor fick reda på det. *Kolla, där är han som inte pallar trycket!* Han suckade så djupt att Marie vände på huvudet och stirrade på honom. Han besvarade blicken med en spelad min av ilska och när flickan började skratta kunde han inte heller hålla sig. De skrattade ikapp åt ingenting alls en lång stund. Mikael sträckte sig över armstödet och lyfte

över Marie till sitt knä. Sedan satt de där utan att säga något och tittade på när de vuxna på TV:n klättrade i träd och plockade bananer, precis som barnen sagt åt dem att göra.

Stämningen var bättre den kvällen och familjen Johansson pratade och skrattade under middagen. Sedan tittade de på TV tills det var dags att gå och lägga sig. Mikael stoppade om Marie och kände sedan hur trött han själv var. Det skulle bli en tidig kväll för honom också. Han kröp ner i sängen tillsammans med Sofia en halvtimme senare och de hade sex tyst och effektivt för att inte väcka Marie. Sedan föll de i sömn i varandras armar.

Mikael låg och slumrade. Någonstans i bakhuvudet uppfattade han att Sofias nakna varma kropp låg bredvid honom och att klockan var mitt i natten. Han låg på rygg och stirrade rakt upp i taket med halvöppna ögon. Rummet var försänkt i mörker så när som på ett svagt ljus som strilade in från gatlyktorna genom persiennerna. Han visste inte hur länge han legat i den här halvvalan, men den märkliga känslan han känt de senaste dagarna började bubbla upp i honom. Han kände sig nervös och olustig. Ett plötsligt ljud fick honom att spänna kroppen. Det var ett svagt hasande ljud som kom från hallen. Han låg stilla och försökte utröna var ifrån det kom. Var Marie uppe? Hon hade gått i sömnen några gånger tidigare, och ibland hade hon sökt tröst hos dem efter en mardröm. Men han skulle känna igen hennes lätta steg var som helst. Vad det än var som gjorde det hasande ljudet så var det inte Marie.

I ögonvrån såg han hur dörren till sovrummet sakta svängde upp. Den tycktes darra en aning i mörkret där den stod på glänt. Hans blick vandrade så långt den kunde utan att han rörde på huvudet så han kunde se vad som hände. Dörren svängde upp ytterligare och någon gled försiktigt in i sovrummet. Det var en lång skepnad som tycktes fylla hela dörröppningen. Mikael greps av en isande kyla. Det var en inkräktare i deras hem. Marie och Sofia var i fara. Han måste skydda dem, även om det så kostade honom livet. Han kunde inte se ansiktet på skepnaden, men den var lång och bred. Det var endast hans år som väktare som räddade honom från att skrika rakt ut av rädsla. Om han kunde behärska sig kunde han kanske överrumpla inkräktaren. Av storleken att döma kunde det bli en tuff kamp. Han måste lyckas med första anfallet och han måste väcka Sofia. Han måste ge dem tid att ta sig härifrån.

Skepnaden rörde sig långsamt mot sänggaveln. Där stannade den, som om den betraktade det sovande paret. Mikael såg hur skuggorna dansade över kroppen på den. Trots att alla muskler i hans kropp var spända och kallsvetten pärlade på ryggen så insåg han direkt att det var något som inte stämde med inkräktaren. Skepnaden tycktes glansig och skuggorna rörde sig som på vatten över den stora kroppen. Han kunde fortfarande inte se ansiktet. Men han visste vad han måste göra. Så fort inkräktaren tappade fokus så var han tvungen att flyga på

honom. Han såg redan för sitt inre hur han förde upp högerarmen till stöd, hur han drog upp knäna mot kroppen och i en enda smidig rörelse vred kroppen i sidled så att han kunde ta sig upp på fötter och sparka mannen hårt i skrevet. Pulsen dunkade i tinningarna på honom och han var tvungen att koncentrera sig på att inte flämta. Om han gjorde ett misstag kanske allting var förlorat. Han fick tvinga bort bilder ur huvudet på vad inkräftaren skulle kunna göra med Sofias nakna kropp. Eller med Marie när han var klar med Sofia. Hans kropp var nu spänd som en stålfjäder. Han fick inte misslyckas.

Skepnaden böjde sig plötsligt långsamt fram över sängen. Ljuset från gatan föll in på de muskulösa armarna som hängde ovanför sänggaveln. Huden såg ut som tjock bark och Mikael kunde tydligt se hur musklerna rörde sig där under. Då grep paniken tag i honom. Alla hans planer på att anfälla gick upp i rök när den primitiva och djuriska överlevnadsinstinkten tog över. Han vrålade med sina lungors fulla kraft, men inget ljud kom över hans läppar. Han fortsatte vråla i det tysta medan skepnaden tycktes komma allt närmare. Paniken hamrade i hans kropp och han försökte vrida kroppen åt sidorna för att undkomma inkräftarens händer som kom allt närmre, men han insåg till sin förfäran att han var oförmögen att röra på sig.

Någonstans långt bort i fjärran i hans medvetande tänkte han på Sofia. Hur han älskade henne och höll av henne. Han ångrade saker han gjort och saker som han sagt. Nu var det för sent. Han gjorde ett sista desperat försök att samla sina krafter för att ge henne en chans. Han försökte höja högerarmen som låg närmast Sofia och slå på hennes ben så hon skulle vakna. Det var inte mer än ett par centimeter mellan hans hand och hennes lår. Han kunde tydligt känna värmen från hennes nakna hud. Men hur mycket krafter han än uppådade hände ingenting. Han var paralyserad och hans kropp lydde honom inte. Han vrålade av skräck och vanmakt när de stora barkliknande armarna kom närmare och fortfarande hördes inte ett ljud. Han var bortom räddning och kontroll och han kände bara den primitiva skräcken som höll på att ta över.

Då släppte allting. Han satte sig upp och skrek rakt ut, ett kort gällt tjut som väckte Sofia. Mikael stirrade panikartat framför sig på den punkt där inkräftaren hade stått. Han kunde tydligt se precis samma skuggor dansa på väggarna som innan, men i övrigt var rummet tomt. ”Vad är det? Vad har hänt?” undrade Sofia skrämt samtidigt som hon kastade oroliga blickar omkring sig.

Mikael svarade inte. Han var redan uppe ur sängen och snodde runt i rummet medan han letade på tecken efter inkräftaren. Tomt. Det fanns ingen där. Han sprang ut i hallen och genomsökte den. Ingenting. Han rusade in i Maries rum och väckte flickan. Han öppnade varenda garderob och varenda dörr han stötte på. Till slut hade han gått igenom hela

lägenheten utan att ha hittat någonting alls. Sofia stod i hallen och höll om Marie, båda två var livrädda och tittade oroligt på honom.

”Vad har hänt, pappa?” Marie var nästan utom sig och snyftade hjälplöst i Sofias famn.

Mikael svarade inte. Istället kontrollerade han noggrant att ytterdörren var låst och sedan stod han där tyst och tittade ut genom kikhålet en lång stund. Ingenting. Vad i helvete var det frågan om? Det kunde inte bara ha varit en mardröm. Det hade känts så verkligt. Det hade verkligen stått någon vid deras säng alldeles nyss. Han hade för fan till och med sett hur musklerna darrade under inkräktarens hud. Så detaljerade är inte drömmar. Men ändå... det fanns ingenting som tydde på att en inkräktare hade varit inne i deras lägenhet. Ingen åverkan på dörren, inga spår i hallen. Ingenting. Han stirrade på Sofia och Marie som tappert väntade på ett svar. Det var Maries snyftanden som till slut väckte honom ur den trans han befann sig i.

”Det är ingen fara”, sa han till slut. ”Pappa hade en mardröm. Förlåt att jag skrämde upp er, det var inte meningen. Allt är bra nu.”

Men allt var inte bra. Han kunde inte skaka av sig känslan av vanmakt och olust som åt sig in i hans kropp. Sofia såg det i hans ögon, någonting var fruktansvärt fel.

”Gå och lägg er igen, allt är bra nu. Det var en mardröm bara.” Han gav Sofia en blick och hon nickade. Han fick förklara imorgon. Nu gällde det att få Marie i säng och att återställa lugnet i deras hem. Det var trots allt mitt i natten.

Han väntade i hallen på att Sofia och Marie skulle krypa ner igen. De gick och lade sig tillsammans i Maries rum. Deras lilla flicka skulle förmodligen inte somna på en lång stund nu. Det kunde inte hjälpas. Mikael gick och satte sig i köket istället. Hans kropp skälvde och svetten bröt fram när chocken och paniken äntligen började släppa.

Vad är det för fel på mig?

Han satt så en timme innan han märkte att han frös. Han var fortfarande naken. Då gick han och hämtade en filt från sovrummet. Han ville inte vara där inne längre än nödvändigt. Det var som om att det låg en tät stank av skräck där inne. En stank som klibbade sig fast vid hans hud och brände honom. Trots det tvingade han sig att gå fram till sänggaveln. Han fick en klump i halsen som han hade svårt att svälja ner. Det låg något där på golvet. Han böjde sig ner för att plocka upp föremålet. Det var ett litet björklöv. Han stirrade med en växande känsla av skräck på lövet som låg i hans handflata. Det var fortfarande fuktigt, som om någon av misstag fått det under foten och släpat in det utifrån där det sedan lossnat vid deras sänggavel. Det virvlade runt i huvudet på honom. Var det en dröm eller inte? Mer hann han inte tänka innan magen knöt sig och han spydde på golvet. Han sjönk ner på knä och lät det

komma. Han hade inte krafter till något mer. Till slut lade han sig ner på golvet och kröp ihop med filten virad runt överkroppen. Där låg han tills det första gryningsljuset äntligen började tränga in i sovrummet.

När klockan äntligen blev 07:00 ringde väckarklockan. Signalen var vidrig och den skar i Mikaelns öron. Han hade inte kunnat sova en blund och huvudet pulserade i protest. Han hörde hur Sofia och Marie vaknade och hur de klev upp ur sängen. Tack och lov hade de somnat om. Han kravlade sig upp och gick ut ur sovrummet. Han var noggrann med att stänga dörren efter sig, det luktade spya, skräck och svett där inne. De behövde inte se det. Han gick ut i köket och satte på kaffebruggaren istället. Vad som helst för att få bort tankarna på nattens händelser. Åtminstone tills han kunde skicka iväg sin familj. Marie måste till förskolan och Sofia till jobbet. Självs skulle han sjukanmäla sig, men han tänkte inte vara hemma. Han kunde inte vara hemma just nu, det var för obehagligt.

När hans båda flickor kom ut i köket hade han redan anlagt en så glad min han kunde.

”God morgon, har ni sovit gott?” Han gav Sofia en vädjande blick. *Snälla, spela med.*

Hon besvarade trotsigt hans blick, men gav sedan med sig. Det var bättre att prata om det någon annan gång.

”Ja då, vi har sovit som stockar. Eller hur?” Hon puffade Marie i sidan. Marie tittade med stora ögon på sina föräldrar. Det var tydligt att hon försökte förstå spelets regler, men hon misslyckades. Istället suckade hon överdrivet och gick och satte sig vid köksbordet.

”Vad drömde du om, pappa?”

”Jag kommer inte ihåg”, ljög han. ”Men det var en läskig dröm, det kommer jag ihåg. Det vet du väl hur man glömmer drömmar så fort man vaknar? Fast känslan finns kvar.”

”Ja, fast det måste ha varit en väldans läskig dröm du hade.”

”Ja det var det nog. Men nu är det bra igen”, han gick fram och klappade henne på huvudet. Han undvek Sofias blick eftersom han visste att hon inte trodde ett ord av vad han sa. Han behövde inte se oron i hennes blick också. Han hade nog med sin egen.

Det var den längsta frukosten Mikael någonsin hade genomlidit, men till slut hade alla ätit. Han väntade så tålmodigt han kunde på att de skulle göra sig i ordning och till slut kunde han fösa iväg dem. Han behövde vara själv. Marie var redan på väg nedför trapporna när Mikael äntligen höjde blicken och mötte Sofias blick.

”Var inte orolig gumman. Vi pratar om det här ikväll. Jag lovar.”

Hon gav honom en lång blick, som om hon inte trodde honom, men sedan gav hon honom en snabb puss på munnen och försvann ut i trapphuset.

Mikael väntade fem minuter, sedan klädde han på sig och lämnade lägenheten. Han var mycket noga med att låsa dörren. Han hade bara en tanke i huvudet: Viktor. Allting hade startat med den där förbannade kulan. Om han skulle kunna förstå varför han höll på att bli vansinnig behövde han veta mer om kulan. Om det inte var något särskilt med den så... kanske han skulle behöva söka hjälp. Hellre det än att möta Sofias rädda ögon. Han slog bort tankarna. Viktor först, sedan fick han se.

Klockan 08:14 var han utanför urmakarens affär och bultade på dörren. Gatan utanför låg öde sånär som på två trötta män med portfölj som skyndade åt varsitt håll. Han tittade på skylten som hängde ovanför dörren. Viktor öppnade inte förrän 09:00. Förbannat. Frustrerad sparkade han till lite grus som rasslande for iväg över gatstenarna. Men det fanns inget att göra. Han var tvungen att vänta.

Han stod och stirrade växelvis mellan sitt armbandsur och in genom skyltfönstret. Exakt klockan 08:43 såg han hur en lampa tändes någonstans långt inne i affären. Han började genast bulta på dörren vilket fick flera förbipasserande människor att förvånat höja blicken. Men han brydde sig inte om dem. Allt han ville var att prata med Viktor. Det tog tio minuter innan urmakaren till slut kom utsläntrande bakom disken. Han såg förbannad ut och han gick med långa tunga steg mot dörren. När han såg att det var Mikael där utanför stannade han förvånat upp och den ilska blicken mattades av något.

”Vad gör du här så här tidigt?” frågade han barskt när han öppnade dörren.

”Vi måste prata om kulan”, sa Mikael häftigt och trängde sig in i affären. ”Vi måste prata om den förbannade kulan.”

”Ja ja, lugna ner dig. Vad har hänt?”

”Vad som har hänt? Ända sedan jag hittade den där förbannade saken har mitt liv varit jävligt konstigt. Det måste vara den som är orsaken till det. Har du hunnit undersöka den?” Orden sprutade ur honom och Viktor gav honom en lång värderande blick. Kanske var det en galning han hade att göra med ändå. Mikael såg blicken och tvingade sig att andas långsammare.

”Okej, förlåt att jag... Det har hänt konstiga saker hemma och jag kan inte förstå vad det är som händer. Men jag måste veta vad du har hittat med kulan.”

Urmakaren var tyst ett par sekunder som för att begrunda vad kunden hade sagt, men sedan sken han upp.

”Ja ja, jag ska berätta. Det är verkligen konstigt.”

Han visade in Mikael bakom disken. De gick genom en smal korridor men vek genast in i ett rum som låg till vänster. Det var ett sparsamt möblerat kontorsrum, inrett med ett vitt skrivbord i ena hörnet och ett arkivskåp vid väggen. Viktor slog sig ner bakom skrivbordet, drog ut en låda och plockade fram kulan som fortfarande var invirad i tygstycket. Han lade varsamt ner den på bordet framför sig och vecklade upp tyget.

”Det är mycket konstigt”, upprepade han.

”Vad är konstigt?”

”Jo. När du visade mig kulan så kunde man skruva isär den i två delar. Jag upptäckte att man även kunde skruva isär locket. Ja, jag kallar det locket, men det är omöjligt att veta vad som är upp och ner. Jag ska visa. Sitt, sitt.”

Mikael såg sig omkring och upptäckte en stol i ett annat hörn. Han drog fram den till skrivbordet och sjönk med en duns ner mittemot Viktor. Urmakaren hade börjat pilla på kulan. Han skruvade först isär den medsols och lade försiktigt ner den ena halvan på duken. Sedan vände och vred han på den tills han hittade det han sökte efter. Mikael såg att han tryckte på några osynliga punkter på halvklotet och sedan skruvade han försiktigt isär halvan, även den medsols. När han var klar lade han oändligt varsamt ner de båda delarna på duken bredvid halvklotet.

Mikael var tvungen att medge att han var imponerad av synen. När han nu såg klotets delar i genomskärning häpnade han över hur många små delar som verkligen fanns där inne. Det var en mängd kugghjul och små pinnar som korsade varandra på ett obegripligt sätt.

”Kan man skruva isär bottendelen också?” frågade han.

”Nej, bara överdelen. Visst är det konstigt?”

”Ja. Vad är det för något?” Mikael tittade vädjande upp på Viktor. Han behövde en förklaring. Vad som helst som kunde förklara de konstiga saker han sett de senaste dagarna.

”Jag vet inte”, sa Viktor och Mikael sjönk besviket ihop på stolen.

”Jag har aldrig sett något liknande, men jag kan berätta för dig att det är en mäktig liten sak du hittat.”

”Jaså? På vilket sätt?”

”Vet du vem Giovanni de Dondi är?”

”Nej, inte den blekaste.”

”Det var en klockmakare på 1400-talet. Han byggde en mycket avancerad klocka för sin tid. Den innehöll hela hundrasju rörliga delar. Kan du förstå det? För så länge sedan byggde han en klocka som höll reda på solens, månens och några planeters position. Den här kulan har, vad jag har sett, och då har jag inte vågat ge mig ner under de översta lagren,

tvåhundrafyrtiotre rörliga delar. Alla de här små kugg- och balanshjulen som driver runt varandra. Minst tvåhundrafyrtiotre rörliga delar. Och då finns det säkerligen mer längre ner som jag inte kom åt. Kan du förstå det?”

”Nej, vad innebär det? Vad är det för sak egentligen? Har myndigheterna gjort den?”

Frågan lät först så befängd att han nästan ångrade sig, men sedan slog det honom att den kanske inte var så orimlig ändå. Varför inte? Den kanske innehöll någon sorts nervgift som långsamt sipprade ut när kugghjulen vreds runt. Det kanske skulle förklara hans hallucinationer.

”Jag vet inte. Tyvärr. Men jag har upptäckt fler saker.”

”Vad?”

”Alla de här små komponenterna är gjorda av invar. Vet du vad det är?”

”Hmm, en legering av något slag?”

”Just det!” Viktor slog ihop händerna så att det smällde i det lilla rummet.

”Men det är inte vilken legering som helst. Invar består av järn och nickel och har den förmågan att den knappt expanderar något alls vid temperaturskillnader. Sådan metall används bara i högprecisionsverktyg.”

Det gick runt i huvudet på Mikael.

”Men... vad skulle den här saken kunna mäta?”

”Jag vet inte det heller. Men om man tänker på det så är det nästan logiskt. Att det får plats så många olika komponenter i det här lilla skalet menar jag”, sa han och pekade menande på kulans tre delar. ”Om de skulle expandera eller dra ihop sig beroende på temperaturen skulle den snart gå sönder. Men tyvärr vet jag inte mer än så. Kanske om jag får din tillåtelse att undersöka den mer?” Viktor lät hoppfull, som ett barn som vill öppna alla julklappar en dag för tidigt.

Mikael funderade på hans erbjudande. Till slut skakade han på huvudet.

”Nej, jag måste... ha tillbaka kulan. Tyvärr.”

Urmakaren såg besviket på honom.

”Det var synd. Verkligen synd. Jag hoppas du ångrar dig, för om du gör det kan jag nog försöka lista ut vad det är.”

”Jag är ledsen men jag behöver den själv nu.”

”Ja ja.” Viktor hade stora svårigheter att dölja sin besvikelse.

Mikael skruvade besvärat på sig. Han gillade instinktivt urmakaren, och han hade sannerligen varit hjälpsam. Men nu behövde han ta itu med sina egna problem.

”Kan du sätta ihop den igen?” sa han och pekade menande på kulan. Nu gällde det att komma iväg. Han visste vad som måste göras.

”Visst visst”, suckade Viktor och plockade varsamt upp delarna. Han skruvade försiktigt ihop de båda mindre delarna först och satte sedan ihop det färdiga halvklotet med det andra. Han skruvade ihop alltsammans motsols och gav den med en uppgiven gest till Mikael.

”Tack, hur mycket blir jag skyldig?”

”Tja”, urmakaren tvekade. ”Vi kan säga så här. Om du får reda på vad det är för något kan du väl berätta det för mig? Så kallar vi det jämnt där. Det var en så intressant tingest det där...”

Viktor tittade drömmande rakt ut i luften och Mikael låtsades som han inte såg blicken.

”Det lovar jag. Tack ska du ha för hjälpen.”

De skakade hand och Mikael lämnade urmakaren åt sina drömmar. Väl ute på gatan igen stannade han upp. Han var plötsligt villrådig. Han visste precis vad som behövde göras, men han kände sig plötsligt matt. Kanske lite mat skulle hjälpa honom. Han hade trots allt inte ätit något sedan igår och natten hade tårt på hans krafter. Nu kände han sig skaplig i alla fall, så en hamburgare skulle nog gå ner. Eller en sallad.

Han gick långsamt uppför gatan och vek till slut in på första bästa gatukök han hittade. Väl där beställde han en stor pommestallrik. Han satte sig vid fönstret och stirrade ut på gatan. Huvudet var helt tomt. Bristen på sömn kändes i hela kroppen. När han väl fick sin mat åt han långsamt och mekaniskt. Det tog honom gott och väl en timme att få i sig allting. Sedan satt han där och stirrade ut på gatan med tom blick medan stressade människor skyndade förbi.

Han väcktes plötsligt ur sin halvdvala när någon knackade honom på axeln. Det var kassörskan.

”Ska du ha något mer eller?” frågade hon besvärat.

”Vad menar du?”

”Ja, du har suttit här flera timmar nu. Om du inte ska ha något så måste du gå.”

”Flera timmar?”

”Ja, klockan är”, hon lyfte armen för att kontrollera med sitt armbandsur, ”14:10 nu.”

”Va? Det är inte möjligt. Jag kom ju för bara en liten stund sen.”

”Nej, du har suttit här och halvsovit länge. Det är bäst du går nu.”

Mikael var helt förvirrad, men han reste ändå på sig, ursäktade sig och gick. Hade han slumrat till där inne trots allt? Det verkade ju inte bättre. Nåväl, han hade behövt sömnen. Fast han kände sig seg i kroppen och huvudvärken molade oupphörligt.

Han började gå igen, den här gången med ett tydligt mål i sikte. Det tog honom nästan fyrtio minuter att gå till Västerbron, och då var han helt utmattad. Men nu var han här. Det var lika bra att få det gjort. Han tog upp kulan som låg i fickan och höll den i handflatan. Det var bra märkligt att en så liten sak kunde ställa till så mycket problem. När han väl hade gjort sig av med den i vattnet så skulle förhoppningsvis alla hans bekymmer vara över. Han gick fram till räcket och tittade ner i Riddarfjärdens mörka vatten som långsamt flöt förbi under honom. Han sträckte ut handen utanför räcket. Snart skulle det vara över. Bara att öppna handen och tippa kulan i vattnet. Sedan var det klart. Var det här rätt beslut? Han stod där, obeslutsam och villrådig med armen hängande utanför räcket medan trafiken mullrade bakom honom som ett olycksbådande förebud.

Marie tittade intensivt in i buskarna. Den var minsann där! Dumma pappa som inte trodde henne. Hon hade sett kissenallen två gånger till efter det att hon berättat för pappa om den. Men han ville inte tro henne. Han hade bara sagt att han skulle börja prata med grannarna om deras hundar. Men det var ju inte en hund och Marie ville inte få skulden för att människorna i husen runt omkring henne blev arga.

Andra gången hon sett den var genom fönstret i vardagsrummet. Den hade smugit omkring nere på gården och tittat upp mot lägenheterna. Marie undrade om den såg henne så hon hade vinkat till den, men den hade bara lufsats vidare och sedan hade den försvunnit bakom ett träd.

Tredje gången hon såg den hade varit när mamma hämtat henne från förskolan. Då tyckte hon att kissenallen hade sprungit efter bilen en stund. Fast hon var inte helt säker, och mamma hade inte sett något. Så Marie var tyst. Hon ville inte få mer skäll för att mamma trodde att hon hittade på saker.

Men nu var den här igen, för fjärde gången. Det var hon helt säker på. Den var nästan större än hon kom ihåg den. Inte för att hon visste exakt hur stor en björn var, men den var i alla fall lika hög som Björne på TV:n, fast den gick på alla fyra. Så det måste vara en stor björn. Pappa hade sagt åt henne att inte klappa på främmande hundar eftersom de kunde bitas. Men han visste ju inte om kissenallen. Han förstod helt enkelt inte. Och förutom att den var så stor så såg den ju så snäll ut. I alla fall så mycket hon sett av den.

Mamma hade hämtat henne på förskolan för en stund sedan och när de kom hem hade Marie gått ner på gården för att leka. Och det var då hon hade sett kissenallen i buskarna. Hon kunde tydligt se den mellan grenarna, även om mycket av den doldes av alla löv. Hon undrade vad den gjorde där inne. Byggde björnar bon i buskar? Marie var inte säker, men hon trodde

inte att de bodde i buskarna i vanliga fall. I Kalle Anka bodde björnar alltid i grottor. Den här björnen, eller kissenallen, var mycket konstig eftersom den smög runt här på gården. Marie undrade vad den gjorde här över huvud taget.

Det var drygt tjugo meter mellan henne och buskaget där björnen var. Hon funderade på vad hon skulle göra. Egentligen borde hon gå och säga till mamma, annars kanske hon skulle bli arg. Marie visste att hon inte fick prata med främmande människor, men djur hade hennes föräldrar inte sagt något om. Förutom hundar då. Hon borde gå upp till lägenheten. Istället gick hon långsamt mot buskaget, som om fötterna levde sina egna liv. Hon smög på tå de sista metrarna när hon närmade sig buskaget. Nu kunde hon tydligt se den mörka pälsen mellan grenarna. Björnen tycktes vara vänd ifrån henne. Det såg ut som den letade efter något på marken, fast Marie kunde inte se tydligt. Hon undrade om kissenallen hörde henne. Det verkade inte så.

Hon höll andan och väntade, flera sekunder. Sedan smög hon försiktigt runt buskarna så att hon skulle kunna se hur den såg ut. Hon hade ju bara sett den på avstånd hittills, aldrig så här nära. Hon stod nu på sidan av björnen och den hade huvudet nedsänkt mot marken. Marie kunde tydligt höra hur den nosade på något. Hon sträckte på halsen för att se vad det var, men hon såg ingenting konstigt. Kanske ett löv eller en hundbajs. Vad skulle hon göra nu? Hon borde kanske berätta för mamma att björnen var här. Ja, det borde hon. Men varför såg den så konstig ut. Den hade brun-svart päls på axlarna, men sedan var den hårlös på överkroppen. Hon kunde se de seniga musklerna höja och sänka sig när den andades.

”Hej, vad heter du?” frågade hon och förde genast upp händerna till munnen. Hon tänkte ju inte prata med den! Nu skulle mamma bli arg, fast visst fick man väl prata med djur?

”Jag heter Marie”, sa hon, fortfarande med händerna för munnen. Det gick inte hejda orden. ”Vad gör du här? Ska inte du bo i skogen?”

Björnen vände långsamt på huvudet. Ögonen var enorma, som två stora tefat som lugnt stirrade på henne. Det runda stora ansiktet liknade en katts, men Marie kunde inte se några morrhår. Den hade konstiga runda öron också och en stor platt näsa. På kinderna och på hakan växte små buskar av svart päls. Det var det konstigaste djur Marie någonsin hade sett.

”Är du en kissenalle?”

Varelsen svarade inte. Istället tycktes den fundera på vad den skulle ta sig till med flickan. Marie tvekade, det var något som inte kändes rätt. Om hon sprang hem nu kanske hon inte skulle behöva berätta det här för mamma. Ett par långa sekunder förflöt. Marie visste inte vad hon skulle göra. Hon ville sträcka ut handen och känna på kissenallen, men hon vågade inte riktigt. Hon ville inte göra den arg. Kissenallen gav plötsligt ifrån sig ett lågt mullrande läte

och Marie hoppade till av förskräckelse. Sedan reste den på sig. Varelsen tornade upp sig ovanför henne och Marie tittade skräckslaget upp på den. Hon skulle sprungit hem till mamma. Det var först då hon såg att tassarna inte var tassar. Det var stora händer. Hon tog ett försiktigt stapplande steg bakåt. Hon var mycket rädd nu. Kissenallen tittade ner på henne och visade plötsligt tänderna. En rad med gul-vita tänder blottades under läpparna. Marie skrek till och vände sig till hälften om för att springa. Men det var för sent. Varelsen svepte lätt upp henne i famnen och allting blev svart när Marie, stel av skräck, kände hur marken försvann under hennes fötter.

Mikael stirrade ut på gatan. Han satt på en uteservering med en starköl framför sig. Han visste inte vad klockan var, orkade inte bry sig. Han mådde fruktansvärt dåligt och det var inte enbart på grund av sömnbristen. Den konstiga känslan han haft de senaste dagarna hade stegrat sig inom honom. Nu flöt den runt någonstans i kroppen på honom likt ett stormigt hav. Ibland slog vågarna in med full kraft vilket fick honom att grimasera av illamående.

Jag har sett saker jag inte borde ha sett.

Den bisarra tanken vägrade släppa greppet om honom och han kunde för sitt liv inte fundera ut någon lösning. Han smuttade försiktigt på ölen och hoppades att han skulle få behålla det han svalde ner. Ett par bord bort satt ett par A-lagare och pratade om problem med att få ut bidrag. Om den märkliga känslan inte ville släppa skulle det inte dröja länge innan Mikael var i samma eländiga tillstånd som de.

Plötsligt ringde hans mobiltelefon. Han kände knappt igen signalen, men han plockade upp telefonen ur fickan och stirrade slött på displayen. Det var Sofia.

”Hallå?” svarade han sluddrigt.

Först hörde han knappt att det var Sofia. Hon skrek och grät i telefonen. Till slut lyckades han med vänliga ord lugna ner henne så pass mycket att han kunde höra vad hon sa.

”Jag hittar inte Marie. Hon var nere på gården för en timme sedan, jag såg henne från fönstret. Men sedan försvann hon bara. Jag vet inte var hon är”, snyftade hon förtvivlat.

Mikael kände hur den sista värmen han hade kvar i kroppen lämnade honom.

”Vad menar du?”

”Jag hittar inte vår flicka.” Sofia grät hjälplöst nu och Mikael kände sig tom och ihålig. Ett skal som var på väg att trasas sönder.

”Var är du?”

”Jag är hemma, men jag vet inte var Marie är.”

Rösten var så tunn och ynkelig att det skar i Mikael. Han måste hem. Den märkliga känslan som förföljt honom hotade plötsligt att riva sönder hans kropp. Någoting var fruktansvärt fel.

”Jag kommer hem. Ring polisen och stanna där.”

Han reste sig och sprang i samma ögonblick som han kom på fötter. Adrenalinet pumpade runt i kroppen och tvingade bort tröttheten. Bakom honom ropade en av alkisarna förvåntansfullt efter honom: ”Ska du inte ha din öl?” men Mikael hörde honom inte. Han sprang tills han såg röda prickar framför ögonen, då saktade han ner, men bara så mycket att han inte skulle svimma. Sedan fortsatte han att springa. Han måste ta sig hem. Han måste ta reda på var Marie var.

Marie befann sig flytande i en dröm. Hon kände sig varm och bekväm. Någonstans i bakhuvudet tyckte hon att hon hörde en fågel. En liten tunn vissling som varnade henne. *Du ska inte vara här. Du hör inte hemma här.* Men varje gång hon försökte höra fågeln så tycktes den försvinna. Hon hade något dimmigt minne av en kvinna med ett bländande fint leende och en man som tittade kärleksfullt på henne, men de gled undan ur hennes hjärna lika fort som de dök upp.

Bredvid henne satt en enorm varelse med håriga axlar och ett kattlikt ansikte. Hon kände sig liten i dess närvaro, men hon var alldeles för dimmig i huvudet för att vara rädd. *Du hör inte hemma här*, viskade fågeln igen. Marie åkte tåg. Så mycket visste hon. Men det här tåget liknade inte någoting hon någonsin hade sett. Vagnen hon satt i var formad som en åtta. Hon kunde inte se några dörrar och bara ett enda fönster mitt emot henne som var helt runt och hade konstigt glas. Sådant glas som finns i duschen, fast ändå inte. Det var helt mörkt utanför så hon hade ingen aning om var de kunde vara. I en tunnel kanske?

Då kom hon ihåg något. Varelsen bredvid henne, kissenallen, hade burit henne nedåt. Långt, långt nedåt och sedan hade de gått igenom en stor port med märkliga tecken på. Sedan hade hon vaknat här på tåget. Hon försökte vrida huvudet för att se bättre, men det var som om det satt fast i någoting. I ögonvrån kunde hon se andra passagerare. De såg konstiga ut. Stora formlösa varelser som satt runt om i vagnen. Vissa såg ut att samtala med varandra medan andra stirrade på henne. Det var konstigt att de tittade på henne, som om de inte visste vad det var de såg. Hon såg väl inte konstig ut?

Tåget stannade plötsligt och en dörr öppnades i mitten av åttan. Marie tittade förvånat på öppningen, den hade varit helt osynlig fram till nu. Några dimmiga passagerare klev på och några klev av. Hon tittade upp på kissenallen, men han rörde sig inte. Tydligt skulle de inte av vid den här hållplatsen. En av passagerarna som klev på såg ovanligt stor ut. Större än

kissenallen. Den kom gående mot dem med släpiga rörelser. Marie tyckte att hon kände igen den, men så kunde det väl inte vara? Jo. En bild tog form i hennes huvud. Ringaren i Notre Dame. Puckelryggen i den tecknade filmen. Den ställde sig framför Marie och hon kände sig plötsligt rädd. Hon försökte titta upp i det väldiga ansiktet, men huvudet kändes tungt och föll ner mot bröstet istället. *Du ska inte vara här.* Fågeln kvittrade för fullt, som om den varnade alla skogens djur för den annalkande branden. Men Marie kunde inte röra sig. Hon hörde hur den stora puckelryggen morrade något och hon kände snarare än såg att den pekade på henne. Trots dimman i huvudet var hon plötsligt mycket rädd. Puckelryggen ville ta henne. Hon försökte göra sig så liten som möjligt men misslyckades. *Ma...mma?* Ordet kändes främmande. Marie såg i ögonvrån hur en väldig näve kom emot henne. Hon ville inte att puckelryggen skulle ta henne, men hon kunde inte göra något. Hon kunde inte försvara sig, och inte gömma sig. Skräckslaget försökte hon skrika men inget ljud kom över hennes läppar.

Då reste sig kissenallen. Ett lågt mullrande läte spred sig i luften och puckelryggen hejdade sig. Marie lyckades höja huvudet så pass mycket att hon såg de suddiga skepnaderna framför henne. Kissenallen såg liten ut i jämförelse med puckelryggen. Men då hördes det mullrande ljudet igen. De pratade med varandra. Kissenallen slog plötsligt till puckelryggen som ryggade bakåt. Slaget hade träffat den i bröstet och den förde upp de stora händerna för att skydda sig. Marie var livrädd. Hon ville inte att de skulle slåss. Men då hände något konstigt. Puckelryggen böjde ner huvudet, som om han bad om förlåtelse. Sedan backade han långsamt bakåt med blicken i golvet. Kissenallen stod där, som en skyddande staty och såg med kalla ögon på den andres reträtt.

För ett kort ögonblick skingrades dimman i huvudet på Marie när rädslan släppte. Hon visste inte var hon var, men kissenallen var här för att skydda henne. När han satte sig bredvid henne igen lade hon huvudet mot hans knä och somnade omedelbart. Den barmhärtiga dimman sög tag i henne och nynnade lugnande. *Du hör inte hemma här, men du har en beskyddare.*

Mikael sladdade in framför porten till deras trappuppgång. Gruset på asfalten sprutade när han tvärnitade för att undvika att krocka med polisbilen som redan stod där. Han stängde av motorn och hoppade ur bilen utan att bry sig om att ta nyckeln ur tändningslåset. Jagad av onda aningar slet han upp dörren till deras trapphus och sprang upp, tre steg i taget. Väl utanför deras dörr flämtade han som en blåsbälg och de röda prickarna började återigen dansa framför ögonen på honom. Han tvingade sig att försöka andas långsamt, sedan öppnade han dörren och klev in.

Han visste genast att allting var åt helvete. En polis med skäggigt ansikte och blå ögon tittade ut från köket.

”Mikael?”

”Ja, det är jag.”

”Vi behöver prata med dig. Sätt dig här i köket”, polisen hade ett vänligt tonfall, men det rörde också en stor portion allvar. Mikael kände sig plötsligt matt. Benen var som pelare gjorda av bly när han stapplade in i köket. Han såg Sofia sitta på en stol vid fönstret. Hon tittade upp på honom med rödgråta ögon och snyftade ynkligt när han kom in. Mikael mådde illa igen.

”Vad är det frågan om?” nästan sluddrade han vilket fick till följd att den andra polisen, som stod lutad mot diskbänken kastade en misstänksam blick på honom. Han var kortare och hade grå ögon, men det var också allt Mikael uppfattade.

”Sätt dig så ska vi gå igenom vad vi vet.”

Mikael gick med tunga steg och satte sig bredvid Sofia. Hennes hand sökte hans, men inte hans blick. Hon stirrade bara stint framför sig som om hon av skuld inte vågade se honom i ögonen.

”Vad har hänt?” krävde Mikael att få veta.

”Er dotter är borta. Er sambo anmälde henne försvunnen för en dryg timme sedan. Var befann du dig för en timme sedan?”

”Vafan... varför”, sa Mikael hetsigt, men så hejdade han sig.. Han visste att det var rutinfrågor, poliserna gjorde bara sitt jobb. Han visste detta för att han själv brukade få samma reaktion när han tog in snabbare till förhör. Omedelbar förnekelse. Skylla på någon annan.

”Jag var på stan.”

”Varför var du på stan? Din sambo sa att du var sjukskriven idag. Stämmer det?”

”Ja det stämmer.”

”Så varför var du på stan? Vad gjorde du där?”

”Det angår er inte. Var är min dotter?”

Poliserna utväxlade en snabb blick, sedan gav de med sig.

”Vi vet inte. Har ni ringt till alla hennes vänner? Hon kanske har gått hem till en kompis i närheten?”

”Jag har ringt till alla”, sa Sofia olyckligt. ”Men Marie är inte någonstans. Hon gick in på gården när vi kom hem och jag såg henne från fönstret. Sedan var hon bara borta. Jag vet inte var hon är.”

”Och du vet ingenting?” frågan var riktad direkt till Mikael. Han insåg plötsligt hur han måste se ut. Orakad, hållögd, blek och sliten och med en tydlig odör av svett och billig öl.

”Nej, jag åkte hem så fort Sofia ringde. Jag vet inte var min dotter är.”

Polisen vid diskbänken funderade en stund.

”Du jobbar som väktare, eller hur?”

”Ja det stämmer.”

”Har du några fiender som skulle vilja din familj något illa?”

”Nej, inte vad jag vet.”

”Inga alls? Du har inte sett något märkligt den senaste tiden? Någon som följt efter dig eller din familj?”

Mikael tänkte svara ärligt, men hejdade sig. Vad skulle han säga? Att han sett en indian som inte var större än att han kunde paddla i en vattenpöl, att han sett en hund som sprang på bakbenen i trapphuset eller att han haft den verkligaste drömmen han någonsin hade upplevt.

”Nej”, sa han bara till slut. Sofia snyftade till och släppte hans hand. Han försökte fånga in hennes blick men hon vände bort huvudet och såg stint ut genom fönstret. Sveket, han kände det bränna i magen. Men vad skulle han säga? Han följde hennes blick ner på gården, och då fick han se mannen. Dick Tracy. Han stod där nere, mitt på gården och stirrade upp mot deras lägenhet. Mikael reste sig så häftigt att stolen välte. Poliserna var genast framme vid bordet för att ingripa om Mikael skulle få för sig att göra något dumt.

”Ser ni? Ser ni där nere? Mitt på gården!” skrek han istället upphetsat och pekade på Dick Tracy.

Poliserna gick långsamt fram till fönstret utan att släppa Mikael med blicken och tittade sedan hastigt ner på gården.

”Det finns inget där”, sa den ena till slut.

Mikael gapade och fänstirrade på honom. Dick Tracy var ju där nere, lika tydligt som solen på himlen.

Jag har sett saker jag inte borde.

Det var dödyst i köket. Alla tittade på Mikael. Sofia med en blick av skräck. Poliserna beräknande, som om de inte visste om det var en desperat far eller en psykopat de stod framför.

”Sätt dig ner”, sa den ena med bestämd röst. Mikael stirrade på honom, ner på gården, på Dick Tracy som fortfarande stod kvar och till slut på Sofias bleka ansikte. De såg inte mannen där nere.

Jag håller på att bli galen.

Han sjönk tungt ner på stolen, oförmögen att säga någonting.

”Vad var det där om?” frågade den andra polisen skarpt.

”Jag tyckte jag såg... Marie.”

”Er dotter?”

”Ja, jag tyckte jag såg henne leka där nere. Men där fanns ingenting. Ingenting...”

upprepade han sorgset och utan övertygelse. Dick Tracy fanns där nere. Den jäveln. Mikael var övertygad om att han var den skyldige, men han kunde inget göra så länge poliserna var här. Så länge de inte trodde honom.

Poliserna stannade tjugo minuter till. De försökte förgäves få ur Mikael och Sofia något mer, men de hade inget mer att säga. Till slut åkte de. De tog med sig anmälan om att Marie var borta. De skulle söka efter henne, knacka dörr, skicka ut en efterlysning och sätta in extraresurser, men det var en klen tröst. Marie var borta. De lämnade en trasig familj på randen till en svart avgrund.

Så fort dörren hade gått igen om poliserna var Mikael i sovrummet. Han rotade fram en bandyklubba han hade stående i garderoben. Sofia stod i dörren och såg förkrossad ut.

”Vad är det för fel? Vet du var Marie är?”

”Nej, men det är något jävligt konstigt på gång och jag ska fan ta reda på vad det är.”

Han trängde sig förbi Sofia utan att se henne i ögonen. Inte tappa fokus nu. Inte tappa raseriet. Han slet på sig ett par gympaskor. De gav honom bra rörlighet. Huvudet pulserade av smärta och illamåendet böljade upp i honom likt vågor som slår mot en klippa. Men han tvingade bort känslorna. Han skulle slå sönder Dick Tracy och få honom att berätta exakt var han gjort av Marie.

”Lås dörren om dig och släpp inte in någon förrän jag är tillbaka. Förstått?”

Först då mötte han Sofias ögon. Det skar i honom när han såg hur skräckfyllda de var. Hon skälvde som en liten flicka. Mikael vände sig om och försvann ut genom dörren. Han tog trappan, tre steg i taget, med bandyklubban i ett stadigt tag i högerhanden. Väl nere på bottenplanet vek han av mot dörren som ledde ut till gården. Han sparkade upp den så att skallrandet ekade mellan husen.

Väl ute på gården stannade han. Han kunde inte se mannen. Men jo, där var han. Mikael såg den gula rocken i buskarna. Han sprang snabbt över gräset medan han höjde bandyklubban, redo att gå till anfall. Han rundade buskarna och hejdade sig. Där stod mannen. Dick Tracy. Svinet som tagit Marie från honom. Och han flinade åt Mikael. Kanske visade han bara tänderna men Mikael funderade aldrig så långt. Istället svingade han bandyklubban så hårt han kunde mot mannens huvud. Mikael såg som i slow-motion hur

mannens ögon smalnade, hur han kröp ihop och spände musklerna och hur en väldig näve for ut och greppade tag om Mikael's handled. Mikael blev så förvånad att han inte ens hann bli rädd när mannen i nästa sekund grep tag i hans andra arm. Greppet var som ett skruvstäd och Mikael hade ingen möjlighet att ta sig loss, trots att han försökte dra åt sig armarna.

”Sluta. Du måste lyssna på mig”, sa Dick Tracy med djup röst.

Mikael hörde honom inte. Istället försökte han måtta en våldsam spark mot mannens skrev. Allting gick mycket fort. Mikael såg återigen hur mannens ögon smalnade, sedan tycktes han försvinna. Mikael såg allting upp och ner under ett kort ögonblick. Världen snurrade runt och marken tycktes plötsligt befinna sig ovanför honom. Allting svartnade för ett ögonblick och när Mikael återfick synen så låg han på marken en bra bit från buskarna. Dick Tracy hade kastat iväg honom som om han inte vägde någonting. Han försökte ta sig upp på fötter men lyckades bara kravla sig upp så han stod på alla fyra. Huvudet snurrade och illamåendet började ta över hans kropp. Han kände sig svag. När han tittade upp såg han hur mannen långsamt kom gående mot honom. Han spände kroppen och gjorde sig redo för att anfälla.

”Du måste lyssna på mig, så kanske det här slutar väl”, sa mannen lugnt. Han stannade en dryg meter från Mikael.

Mikael lyfte långsamt huvudet. Avståndet var kort. Han samlade sina sista krafter och tog spjärn mot marken. Sedan fäste han blicken på en liten punkt precis under Dick Tracys revben. Han flög fram med axeln först. Mannen klev inte ens åt sidan. Han bara lade sin väldiga näve på Mikael's axel och stoppade honom. Mikael stirrade oförstående på handen som låg, nästan vänligt, på hans axel. Huden var grov och skrovlig, som bark. Först då började skräcken hamra sig in i hans medvetande. Dick Tracy hade varit i deras sovrum.

”Ditt förbannade as. Var är min dotter?”

Det brast för Mikael. Saliven rann ur hans mun nedför hakan och ögonen tårades när han började slå på mannens bröst med handflatorna. Han hade ingen kraft kvar och mannen gjorde ingen ansats att försvara sig. Det var över. Dick Tracy hade vunnit. Han sjönk ner på marken medan tårarna förblindade honom. Det kanske var så här det kändes att stå inför arkebuseringspatrullen. Maktlös och dödsdömd medan de sista sekunderna i livet obarmhärtigt tickade förbi.

”Var är min dotter?” upprepade han till slut mellan snyftningarna.

Dick Tracy böjde sig ner. Det prasslade svagt om hans gulbruna trenchcoat. Mannen tog sin väldiga näve och lade den under Mikael's haka. Mikael kände hur huvudet lyftes upp. Han stirrade in i två stora gula ögon i ett trubbigt ansikte med barklik hud.

Den första tanke som for genom Mikael's huvud var att mannen var fruktansvärt brännskadad eller groteskt vanställd. Han hade inte sett det på avstånd tidigare i veckan när han för första gången sett Dick Tracy, men på såhär nära håll kunde han se alla drag i mannens ansikte. Men det var något som inte stämde. Symmetrin i ansiktet var... för perfekt. Ögonen satt på ett jämnt avstånd från den stora runda näsan. Kinderna rörde sig medan mannen långsamt malde med käkarna. Hakan var grov och fyrkantig. Om han hade varit brännskadad så skulle han inte ha ett sådant ansikte. Han skulle ha sett mer deformerad ut. Då gick det upp för Mikael.

Han är inte mänsklig.

Han stelnade till när tanken fick fäste. Skräcken var dov och pulserande och han fick svårt att andas.

”Vem är du?”

”Det behöver du inte veta”, sa mannen lugnt. ”Men du behöver lyssna på mig om du vill se din dotter igen.”

”Ditt jävla svin. Vad har du gjort med henne?”

”Ingenting. Än.”

”Vad menar du? Vad ska du göra? Om du rör henne så ska jag döda dig. Jag svär på att jag ska döda dig.”

Mannen andades tungt, men varken ögonen eller ansiktet röjde vad han tänkte.

”Vi ville inte göra på det här sättet, men det blev till slut oundvikligt. Du har något som tillhör oss och vi behöver den.”

”Vad då? Vilka är ’ni’? Jag har inget som tillhör dig.”

”Jo, och vi vill byta din dotter mot föremålet.”

”Föremål? Vilket förem...” orden fastnade i halsen på honom när det gick upp för honom vad mannen menade.

”Menar du kulan?”

”Ja, så kan man kalla den.”

”Vadå ’kalla den’? Vad är det för något?”

”Det har jag inte tillåtelse att säga. Har du den?”

Mikael tänkte på Västerbron där han stått med handen över vattnet, redo att slänga ifrån sig den lilla träfärgade kulan. Han hade stått där, säkert en halvtimme med handen utsträckt medan förbipasserande hade tittat konstigt på honom. Men han hade inte kunnat göra sig av med den. Han visste inte varför. På något sätt drog den honom till sig, lockade honom med

sina mysterier. Viktor hade inte lyckats knäcka gåtan, men någon annan kanske skulle kunna. Nu krävde Dick Tracy den i utbyte mot hans dotter.

”Ja, jag har den.”

”Bra. Kör då till er stuga på landet. Någon kommer möta dig där ikväll.”

Mikael trodde inte sina öron.

”Varför ska jag köra dit? Det är ju för fan över tjugofem mil dit. Ge mig min dotter nu ditt svin, annars...” hotet lät ihåligt och patetiskt.

”Du måste åka dit. Någon kommer möta dig där”, upprepade mannen.

”Var är min dotter?”

”Hon är säker. Vi ser efter henne. Ingen kommer skada henne. Bara du ger oss... kulan tillbaka.” Han betonade ordet konstigt. Som om benämningen var honom helt främmande. Sedan släppte han plötsligt taget om Mikael haka så att huvudet föll ner mot bröstet. När Mikael tittade upp igen var mannen borta. Som uppslukad av jorden.

Mikael stirrade på platsen där mannen hade befunnit sig. Hade det han precis upplevt verkligen hänt? Började galenskapen äntligen få grepp om honom? Den hade sipprat igenom honom likt ett långsamverkande gift den senaste veckan och nu höll han på att dö. Hade den han slagits mot varit ett fantasifoster, precis som indianen? Bandyklubban låg slängd i buskarna framför honom. Det enda beviset på att en strid hade ägt rum här. Nej, det hade verkligen hänt. Det måste ha hänt för annars hade han inte det minsta spår efter Marie.

Han kravlade sig upp på fötterna och vinglade till. Tröttheten började ta ut sin rätt på honom. Men han kunde inte vila nu. Han gick på ostadiga ben upp till deras lägenhet. Sofia var fortfarande skräckslagen och tröstlös när han kom in igen.

”Vad gjorde du på gården?” skrek hon nästan hysteriskt.

”Jag... jag måste åka iväg ikväll.”

”Nej. Du får inte åka.” Sofia hade något panikslaget i blicken och hon skakade våldsamt på huvudet. ”Du får inte lämna mig ensam här.”

”Jag måste åka en sväng”, upprepade Mikael slött. Det var den enda tanke han tydligt kunde formulera. Åka till stugan och ta med kulan. Tjugofem mil.

”Låt mig följa med”, tiggde Sofia mellan snyftningarna. Du får inte lämna mig ensam här.”

Mikael hade inga krafter att protestera. Till slut nickade han svagt.

”Okej, men vi åker nu.”

Mikael gick in i sovrummet och hämtade en tjock tröja. Det var allt han tänkte ta med sig förutom kulan. Han övervägde snabbt att ta med sig en kniv att ha som vapen, men striden med Dick Tracy hade gjort honom modfälld. Livrädd.

Han var inte mänsklig.

När han kom ut i hallen stod Sofia där med armarna om sin jacka. De lämnade lägenheten och gick ner till bilen som stod slarvigt parkerad framför deras portuppgång. När de klev in försäkrade sig Mikael om att kulan verkligen låg i handskfacket. Han kände sig bara en smula lättad när han kände tyngden av den i handen. Han kunde åtminstone förhandla fortfarande. De skulle få Marie tillbaka. Sedan gav de sig av. Bilen rullade långsamt ut på vägen och snart satt de där, som två tysta vålnader medan träden susade förbi utanför. Tjugofem mil, de skulle inte vara framme förrän sent på kvällen.

När bilen svängde in på grusvägen som följde sjön var klockan över tio på kvällen. Solen hade lämnat himlen och nu fanns bara en grådaskig skymning kvar. Mikael var dödstrött och huvudvärken var värre än någonsin. Han önskade att han tagit med sig en ask Panodil och en flaska whisky. De svängde runt ladugården och Mikael pressade gasen i botten så att gruset sprutade för att komma uppför den korta men branta backen. Han parkerade bilen slarvigt framför huset och stängde av motorn. Huset och utsikten liknade inte alls ett vykort längre, snarare ett ödetorp som ruvade på ett kompakt mörker. Han sträckte sig över Sofia och grävde runt i handskfacket tills han fick tag i kulan. Plötsligt var han villrådig, det kändes så fel alltihop. Vad gjorde de här egentligen? Och tomten var öde. Det fanns inga spår av varken Dick Tracy, Marie eller någon annan. I ett infall tryckte han in cigarettändaren. Han räknade sekunderna tills den åkte ut igen med ett svagt klickande. Han tog ut den och höll den mellan tummen och pekfingret, sedan klev han ur bilen. Sofia som bara tittat på följde efter honom, även hon jagad av onda aningar om att något var fel. Mikael huttrade i kylan. Allting var tyst förutom knäppandet från bilens motor som svalnade.

”HALLÅ! VI ÄR HÄR NU!” vrålade han rakt ut. Sofia pep till och gömde sig bakom honom som en liten flicka. Skriket ekade någonstans ifrån, men i övrigt var det tyst.

”Vad gör vi här egentligen?” frågade Sofia viskande efter en lång stund.

”Jag vet inte. Jag har... sett saker på sista tiden.”

”Vad menar du med det?”

”Ja, jag har sett saker som inte borde finnas där.”

Sofia stirrade på honom som om han var från en främmande planet, sedan omfamnade hon honom. ”Åh, varför har du inte sagt någonting?”

”För att jag inte har...” orden fastnade i halsen på honom när han såg någon lösgöra sig från skuggorna vid skogsbrynet.

En man kom gående mot dem med långsamma steg. Han var mycket stor, större än Dick Tracy, och han tycktes lufsa fram. Han var klädd i en enkel grå dräkt som påminde om en munkkåpa. På huvudet bar han en enkel hatt med stort brätte. Det såg ut som en vanlig halmhatt. Trots det dunkla ljuset så tyckte Mikael att han kunde se ett par stora gula ögon som doldes av skuggorna från hatten. Han rös till. Mannen stannade mitt på gräsmattan, drygt fem meter ifrån Mikael och Sofia.

”Var är Marie?” frågade Mikael, men rösten skar sig av rädsla.

Skepnaden framför dem stod där, tyst och stilla likt en stenstod, medan den tycktes fundera.

”Hon är säker. För tillfället. Har du med dig kulan?” den skrovliga rösten tycktes fylla upp hela gården.

Skepnaden uttalade ”kulan” lika konstigt som Dick Tracy, kuu’lhan.

Mikael tog försiktigt fram den ur fickan. Han visade snabbt upp den för skepnaden, sedan skruvade han isär den medsols med blicken fäst på den väldige mannen framför dem. Han såg hur de gula ögonen smalnade. När han var klar hade han de båda halvkloten i handflatan och med den andra handen förde han långsamt upp cigarettändaren till dem. Det glödde fortfarande svagt rött och ilsket.

”Jag vill ha min dotter nu. Om inte så trycker jag sönder den här förbannade leksaken.”

”Nej. Det kommer du inte göra”, sa mannen lugnt.

”Vill du verkligen testa mig?” sa Mikael hetsigt. ”Jag har ingenting att förlora. Jag vill bara ha min flicka tillbaka.”

Mannen andades tungt. ”Det ska du få, om du inte förstör den.”

”Ge mig Marie nu!” väste Mikael samtidigt som han förde den glödande tändaren mot det ena halvklotet och alla dess små komponenter.

”Se dig omkring”, sa mannen. ”Vi vill er inget ont, men om du förstör cor’ mactas så har allt detta varit meningslöst. Allt vi vill är att byta.”

Mikael blängde på mannen framför dem, men sedan sneglade han försiktigt åt sidorna. Han tyckte att han uppfattade en rörelse vid husknuten. När han vände blicken dit såg han en mörk kontur, skydd av skuggorna. Sedan tittade han upp mot skogen. Sofia såg det samtidigt som Mikael och hon ryggade tillbaka med ett förskräckt utrop. Mikael kände sig matt och benen vek sig nästan under honom. Bland trädens skuggor kunde han nu tydligt se tiotals gula ögon på stora oformliga gestalter. Ögonen rörde sig långsamt upp och ner medan varelserna

där inne i mörkret andades. Mikael sänkte omedvetet cigarettändaren. Han var inte i någon position att hota mannen.

En av gestalterna tog plötsligt form ur skogen. Det såg ut som en stor björn som gick upprätt när den kom emot dem. I famnen bar den något. Sofia såg vad det var först. Hon skrek till och sprang fram för att möta varelsen, utan en tanke på sin egen säkerhet. Mikael hann inte ens reagera. Modersinstinkten hade tagit över alla rationella känslor och Sofia handlade bara.

När hon kom fram till varelsen stannade hon. Den var enorm och hon såg ut som en liten flicka vid fötterna på en väldig staty. Mikael visste inte vad han skulle göra. Han ville springa fram och slita tillbaka Sofia från bestens närvaro. Han ville ha ett hagelgevär och se hur hagelsvärm efter hagelsvärm slet sönder varelsen som höll i hans lilla flicka. Men han gjorde ingenting. Det fanns ingenting han kunde göra.

Varelsen lyfte ömt och varsamt ner Marie, som om hon var ett nyfött spädbarn, till Sofia som stod med armarna uppsträckta mot det stora kattliknande ansiktet. Hon tog Marie i famnen och backade sedan långsamt tillbaka mot Mikael. Det gick runt i huvudet på honom.

”Vad är ni för några?” fick han till slut ur sig.

”Det spelar ingen roll. Ni har fått er dotter tillbaka, nu vill jag ha cor’ mactas.” Mannen sträckte fram något mot Mikael, det var cylindern som han hittat kulan i. Mikael tvekade, sedan skruvade han försiktigt ihop de båda halvorna så att kulan blev hel igen. Han gick långsamt fram till mannen och lade försiktigt ner kulan i burken.

”Tack”, sa han kort. Kanske fanns där en ton av lättnad.

”Vad är det för något? Varför var den där saken värd min dotter?”

Mannen höjde långsamt blicken. Mikael tyckte nästan att det fanns något sorgligt där inne.

”Det är vad ni människor skulle kalla ett hjärta.”

”Ett hjärta? Det är ju bara en massa kugghjul och metalledar”, Mikael kunde inte tro det.

”Ett hjärta tillverkat av våra skickligaste smeder och alkemister. Vartenda litet kugghjul, varenda liten stör och varenda metallbit fyller ett syfte. Det är ett hjärta.”

”Vilka är ni? Svara på det.”

”Vi har levt sida vid sida i århundraden, men vi lever inte tillsammans. Människan gjorde sig gradvis av med skogen. Men vi tillhör den. Den är vårt hem. Vi har inte haft med varandra att göra på århundraden. Ni har inte vetat att vi finns. Bara ett fåtal av er har haft förmågan att se. Resten har inte velat och vi har hållit oss undan. Under tidens gång har vi vuxit ifrån varandra. Vi fungerar inte längre i samma värld.”

”Men... om det är som du säger och människan inte kan se er. Varför har då jag sett saker den senaste tiden. Sedan jag hittade kulan har jag sett... saker som inte borde finnas.”

” En av våra kurirer råkade ut för en olycka och var tvungen att lämna behållaren och hjärtat där du fann den. Dess magi påverkade dig så att du fick se glimtar av vår värld. Vi har letat efter cor'mactas sedan dess. Du har sett några av dem som letat. Nu behöver någon hjärtat.”

”Men varför var vi tvungna att åka hit? Kunde jag inte gett den till Dick Tracy?”

”Nej, den har varit ute i er värld för länge. Endast du kunde ta den hit. Härifrån är det inte långt till den som behöver hjärtat.”

”Jag förstår inte...”

”Du behöver inte förstå. Det är över nu. Vi kommer inte att ses något mer.”

Mannen vände sig långsamt om och började gå mot skogen med långa lugna steg. Den björnlika skepnaden följde efter honom.

”Ni är troll, eller hur?” ropade Mikael plötsligt. ”Ni finns på riktigt.” Han kunde inte hejda sig. Allting började falla på plats. Den märkliga känslan släppte gradvis taget om hans dimmiga hjärna när kulan försvann ur hans ägo. Det var som att komma upp till vattenytan efter att ha simmat under vatten alldeles för länge. Mikael var inte längre nära att drunkna. Mannen hejdade sig och vände sig långsamt om.

”Vissa av oss är det”, sa han lugnt.

”Indianen jag såg. Var det också ett troll?”

Mannen svarade inte utan betraktade bara Mikael med sina stora lugna ögon. De röjde inte vad han tänkte.

”Farväl”, sa han bara enkelt. Sedan vände han sig om och försvann in i skogen. Mikael kunde svära på att han såg en svans som dinglade fram och tillbaka på den stora mannen.

Han vände sig om mot Sofia som höll Marie i ett krampaktigt grepp. Flickan sov lugnt i hennes famn.

”Vad hände precis?” frågade hon när deras ögon möttes.

”Jag tror att jag råkade hitta ett magiskt föremål som tillhör trollen.”

De stod där tysta och stirrade in i den dunkla skogen. De oformliga varelserna var borta och inga gula ögon tittade tillbaka på dem. Det fanns inga ord att säga. Efter en lång stund satte de sig i bilen. Det var dags att åka hem. Stugan låg där, tyst och ruvande. Men inte längre på ett mörker, utan istället fanns där ett skimmer av något annat. Något okänt. Kanske en port till en annan värld. En värld där skogens varelser levde. En värld som de hade alldeles runt hörnet, men som människan inte längre kunde se.

När bilen svängde ut på landsvägen låg det täta dimstråk över åkrarna. Mikael tyckte han såg skuggor röra sig där inne, men han var inte säker. Han visste inte om han någonsin kunde

vara säker på någonting längre. Han kastade en snabb blick på Sofia som satt bredvid honom. Hon höll deras sovande flicka ömt i famnen. De var en familj igen.

Skuggorna i skogen och på åkrarna dansade i takt med bilens lyktor när de lämnade Stellavik bakom sig.

Törst

Lördag 15/8-2011

Östergötland

05:37

Bengt tittade ut över den spegelblanka sjön. Det enda som störde det lugna vattnet var små krusningar efter båten som rörde sig när han ändrade ställning. Dimstråk flöt tätt ovanför vattenytan och någonstans i fjärran kunde han höra en lom. Det lugnande ekande fågelljudet fyllde honom med ro. Det svaga gryningsljuset lyste upp partier av granskog som omgärdade sjön. Vassruggarna längs strandkanten var helt stilla, som om de väntade på att vakna till en ny dag. Det var vackert. Trolskt.

Han sneglade på sitt digitala armbandsur. 05:37. Han suckade nöjt, det här var livet. Han hade gett sig ut på sjön varje lördag morgon sedan han blev förtidspensionerad tre år tidigare. Bengt hade jobbat som konsult men blivit utbränd av stress. Dessutom hade han fått ont i ryggen av att sitta så mycket. Det hade kommit gradvis, en obehaglig svårdefinierad smärta. Ibland stack det i hans armar. Ibland kände han kalla ilningar i axlarna. Vissa gånger var ilningarna varma, nästan brännande istället. Han hade ignorerat varningarna för länge och till slut hade kroppen sagt ifrån. Han kunde inte längre jobba.

Bengt sköt undan minnena från jobbet, han saknade det inte. Att vara pensionerad var underbart trots att han bara var femtiotre år. Han hade ingen förmögenhet att tala om men han klarade sig. Han skulle njuta av livet.

Ett tjugotal meter bort tyckte han sig se ringar på vattnet. Han satte försiktigt årorna i vattnet, tog ett kraftigt tag och ekan gled ljudlöst över vattnet. Han fällde in årorna över den lilla båtens akter. Han fingrade på asken med fiskedrag, men ångrade sig. Han hade ingen brådska. Istället letade han fram sin termos och hällde upp kaffe i locket. Han brände sig i gommen när han ivrigt smuttade på kaffet. Han svor tyst för sig själv, mest för att det skulle göras när man brände sig, inombords kände han sig fortfarande alldeles lugn.

Han ställde ifrån sig kaffet vid sidan om sig och började plocka med kastspöet, reven var trassligare än han ville. Han hörde lommen igen, den här gången var det närmare. Något i ljudet störde honom. Förbryllat rynkade han på ögonbrynen, lommen hade aldrig stört honom förut. Han försökte komma på vad det var när han letade efter ett lämpligt drag, men så tappade han bort tanken. Idag skulle han försöka få upp gammelgäddan som gömde sig i sjön. Han hade försökt varje lördag sedan han hade börjat åka ut hit. Han log snett åt tanken på

gammalgäddan. Bengt hade blivit en av de där fiskargubbarna som ungar pratade om. Den som alltid berättade skrönor om hur många fiskar han fått och hur stora de var. Han älskade det här.

Efter en stunds rotande i den lilla asken med fiskedrag drog han fram en ljusgrön wobblers. Den skulle duga idag. Att verkligen fånga gammalgäddan bekymrade honom inte det minsta. Att sitta här med känslan att vara ensam i världen var tillräckligt för att få honom att fyllas med livsglädje en vecka i taget. Han vred irriterad på huvudet när han återigen stördes av lommen. Ljudet var närmare den här gången och det var definitivt något som var fel med det. Det annars så lugnande ljudet var gällt och fyllt med... Han kunde inte sätta fingret på det. Smärta? Nej, det var inte smärta. Ilska? Kunde en lom vara arg? Nej, det var inte heller rätt. När ljudet kom igen nästan omedelbart frös han till. En kall kår spred sig utmed hans ryggrad. Lommens tjut var fyllt av ångest.

Strax därefter kunde han se den komma flygande över vattnet. Den flög ryckigt och rev upp de små dimbankar som hängde tätt över sjön. Han stirrade fascinerat på fågeln när den kämpade för att vinna höjd. Den skrek igen, den här gången var han säker på att det var ångest fågeln kände. Sedan slog den i vattnet. Bengt förväntade sig nästan ljudet av ett bombnedslag när lommen föll, men han hörde knappt det svaga plasket. Ringarna på vattnet försvann snabbt och nu såg han bara en svart skepnad där fågeln låg. Kunde det vara fågelinfluensan? Hur snabbt kunde den döda en fågel? Plötsligt blev han villrådig. Skulle han ro bort till fågeln för att se om han kunde se tecken på någon sjukdom? Kunde han själv bli smittad?

Han glömde helt bort sitt kastspö när han satte årorna i vattnet. Om det var en sjukdom var han tvungen att rapportera det. Han tog ett kraftigt årtag och båten sköt iväg över vattnet. När han tog sitt andra årtag kände han hur åran slog i något. Hans första tanke var att det var en gren som stack upp under vattenytan. När han vände blicken ditåt såg han skymten av en fisk som flöt i vattnet. Förvirrad satte han årorna i vattnet och bromsade båten. Hade han verkligen sett en död fisk? Båten krängde till innan den planade ut och stannade. Han kisade för att se vart fisken tagit vägen. Lommen hade han nästan glömt bort. Han skulle precis vända båten för att se om han kunde hitta den döda fisken när han hörde svaga plaskanden runt omkring sig.

Skräckslaget såg han hur vattnet runt båten började bubbla. En skräckbild från en film dök upp i hans medvetande när en undervattensvulkan plötsligt fick ett utbrott. Han såg för sitt inre hur ett ungt älskande par kokades levande. Men det kunde inte vara en vulkan. Inte här. Inte i Hjortsjön i de östgötska skogarna. Han var plötsligt väldigt torr i munnen. Runt omkring honom flöt hundratals fiskar upp till vattenytan. Deras döda svarta ögon stirrade oseende upp

mot den bleka gryningen. Så långt han kunde se bubblade vattnet när de döda fiskarna bröt vattenytan. Lommens ångestfyllda tjut var sedan länge bortglömt när han stirrade på den makabra scen som utspelades framför honom.

”Vad i helvete..?” Hans röst var inte mer än en viskning.

Fylld av onda aningar satte han försiktigt ner årorna i vattnet. Han måste hem.

Stockholm

05:40

Nattvakten på reningsverket i Stockholm lutade sig tillbaka i kontorsstolen. Han lade upp fötterna på bordet framför sig och knäppte händerna bakom nacken. Det var ett skönt och lugnt jobb. På bordet bredvid tangentbordet låg en korsordstidning och en halvläst bok av Alexander Lloyd. Det var egentligen en ungdomsbok, vilket han fått skämtsamma kommentarer om. Men de var å andra sidan bättre böcker än de flesta andra, så han slog av öronen när folk lade sig i.

Det värsta han varit med om under sina fyra månader som anställd var att ett par råttor kommit upp från reningstankarna och han hade fått klubba ihjäl dem med sin batong. Förutom det så kunde han sitta i lugn och ro medan han övervakade den automatiserade processen att rena vattnet. Här fanns ingenting stöldbegärligt och det lugna tempot passade honom bra.

Framför honom på en av de otaliga datorskärmarna blinkade markören plötsligt till. Datorn skrev ut en rad på skärmen. Nattvakten märkte det knappt, reningsprocesserna brukade skrivas i loggar i datorn. Han funderade på om han skulle ta sig en tupplur. Han sneglade på klockan, det var drygt två timmar kvar av hans skift, sedan skulle han hem och sova i sin sköna säng.

Ett plötsligt flimmer på skärmen fångade hans uppmärksamhet. Han drog åt sig benen så fort att det small till när hans stora fötter slog i golvet. Det lilla fönstret på skärmen matade ut information i en rasande fart. Det var som om datorn helt plötsligt blivit vansinnig. Nästan direkt tändes den första varningslampan. Den blinkade rött och ilsket på väggen till höger om honom. Han stirrade förvånad på den. Vad fan var det frågan om? Nervöst gick han snabbt igenom möjliga åtgärder i huvudet.

En larmklocka gick igång någonstans med ett svagt men genomträngande ljud. Terminalerna framför honom förvandlades till ett inferno av ljus och ljud när samtliga säkerhetslarm utlöstes på en gång. Nattvakten gapade medan han torkade en svettpärla från läppen. Han hade aldrig tidigare sett något liknande.

”Vad fan är det som pågår?”

En av hans kollegor kom rusande och slet upp dörren till rummet där han satt.

”Vad står på? Är det någon inkräktare?”

Nattvakten svarade inte, hans blick hade fastnat på en annan skärm som blinkade ilsket.

Kritisk varning. Överväldigande smittorisk...

Kritisk varning. Överväldigande smittorisk...

Kritisk varning. Överväldigande smittorisk...

Orden rusade fram över skärmen.

Nattvakten tänkte fort, han måste ringa ledningen. Något var på gång och han hade ingen aning om vad.

”Smittorisk? Vad för smittorisk?” Hans kollega hängde över hans axel.

”Jag vet inte. Kontakta förmannen, vi måste stänga ner det här omedelbart. Se till att det blir gjort. Om vattnet är smittat med något kan vi inte låta det gå ut i systemet.”

Nattvakten försökte få ordning på tankarna i oljudet. Hans dotter låg hemma och sov. Om ett par timmar skulle hon vakna, äta frukost, duscha... Om vattnet här var förgiftat skulle det förr eller senare pumpas ut i stadens ledningar.

”Se till att stänga av det för fan”, det fanns en ton av desperation i rösten.

I samma ögonblick utspelade sig samma scen runt om i världen. Varningslampor blinkade och alarm tjöt på de otaliga renings- och vattenverken från Tokyo till New York. På många ställen fattade man snabba beslut om att stänga av vattentillförseln till de tusentals städerna spridda över världen. På lika många ställen fattades beslut om att vänta så man kunde försöka ta reda på vad som hände.

Stockholm

06:30

Klockradions gälla ringsignal skar i öronen på Hjalmar. Han slog upp ögonen och såg sin Josefine sova bredvid honom. Hennes runda söta ansikte rynkades ihop när hon försökte stänga ute klockradion. Det bruna håret föll över hennes ansikte på ett sätt som gjorde honom varm i kroppen. Han älskade att se henne det första han gjorde på morgnarna. Hjalmar log åt henne och sträckte sig sedan för att stänga av oljudet. Hon skulle sova få sova ett par timmar till medan han var på jobbet. Han behövde egentligen inte. Det var trots allt lördag. Men om

han jobbade ett par timmar idag skulle han få mycket extrapengar. De skulle garanterat behövas när barnet kom om en månad.

Han tassade upp ur sängen, kastade en blick till på sin älskade Josefine och gav henne ytterligare ett leende som hon inte såg. Han gick på toaletten för att uträtta sina morgonbehov. När han var klar drog han automatiskt i spolningsknappen. Rören hostade och protesterade vilket fick honom att stanna upp. Han spolade igen, bara för att testa. Ingenting hände. Vattenbehållaren fylldes inte på. Han stirrade förvånat ner i toalettstolen. Han försökte igen, och en fjärde gång. Ingenting hände, toaletten spolade inte. Han svor till och stängde sedan locket. När han vred på kranen för att tvätta händerna hände ingenting heller. Kranen spottade lite och rören brummade, men det var allt. Nu började han bli förbannad på riktigt. Kommunen skulle ju varna om de stängde av vattnet. Det hade hänt förr men då hade de alltid fått en lapp hemskickad. Den här gången hade de inte fått någon. Och på en lördag dessutom.

Irriterad torkade han av sig på en bit papper som han slängde i toaletten istället. Han kunde tvätta händerna på jobbet när han kom dit. Han gick ut i köket och gjorde i ordning frukost. Han var fortfarande irriterad när han hällde upp fil och flingor i en tallrik. Han spillde lite på golvet vilket fick honom att svära högt. På måndag skulle han ringa de satans inkompetenta idioterna på kommunen och skälla ut dem.

Han gick och satte sig i soffan i vardagsrummet för att äta frukost. Han lade upp fötterna på soffbordet och knäppte på TV:n. Josefine tyckte inte om att han hade fötterna uppe men just nu brydde han sig inte. Även om hon skulle vakna och komma ut i vardagsrummet så var han för irriterad för sådana småsaker.

Bilden på TV:n flimrade till och visade en glad, rosa docka som dansade omkring. Han bytte genast kanal till morgonnyheterna istället. Han kom in mitt i en nyhet där nyhetsuppläsaren med mekanisk röst berättade om reportaget som sändes.

”...mannen rapporterade händelsen tidigt under morgonen. Smittskyddsinstitutet har sänt dit personal som ska utreda händelsen. I nuläget vet man inte vad som orsakat den plötsliga fiskdöden men en talesman från Smittskyddsinstitutet försäkrar att det inte finns någon allmänfara. Man ska under dagen utreda händelsen.”

Hjalmar noterade att nyhetsuppläsaren slickade sig om läpparna ofta. Han funderade på om det var en ny person som var nervös. Han visste själv hur det kunde vara första dagen på jobbet. Nyheterna ändrades och visade istället ett kort reportage om en ny byggnad i Danmark. Hjalmar orkade inte bry sig. Han stängde av TV:n och öste i sig den sista filen. Nu ville han bara komma iväg till jobbet.

Hjalmar jobbade åt en firma som skötte företags bokföring. Det var ett litet företag med sju anställda, men de klarade sig bra i konkurrensen. Hans chef visste att han skulle jobba idag och det var inga problem. De hade alltid jobb att göra. Hjalmar hade inga svårigheter att hinna med jobbet, men det kändes skönt att kunna jobba extra ändå för att dryga ut kassan. Han tog bilen till Nacka där kontoret låg.

När han kom upp till kontoret gick han genast på toaletten. Han hade fått urin på händerna förut under morgonen och han hatade det. Det fick honom att känna sig smutsig och obekvämt. Han stängde dörren med en smäll efter sig vilket fick honom att rycka till. Han var visst fortfarande irriterad. Nåväl, nu kunde han i alla fall tvätta händerna. Han gick bort till raderna av handfat och vred på kranen. Ingenting hände. Han stirrade oförstående på handfatet. Han testade att vrida på samtliga kranar, både varmvatten- och kallvattenkranarna. Ingenting.

”Vad fan?” utbrast han så att det ekade mellan kakelväggarna.

Kunde kommunen stänga av allt vatten utan förvarning på det här viset? Uppenbarligen kunde de det, tänkte han surt. Han stirrade rakt ut i luften en stund innan han frustrerat sparkade till kakelväggen. Sedan vände han på klacken och gick ut. Om han jobbade skulle han kanske glömma bort sina nerpissade händer.

När han satt igång sin dator och de program han behövde hade han svårt att koncentrera sig. Det kändes fel. Varför hade de stängt av vattnet så plötsligt? Han funderade på om han kunde ringa någon av sina vänner för att se om de också var utan vatten. Men så kom han på att det var lördag morgon. Han ville inte störa dem såhär dags. Surmulet satte han igång med jobbet istället. Han bläddrade mellan excelarken och studerade siffror ungefär en timme innan mobilen ringde.

”Hej älskling, det är jag.”

”Hej gumman, hur är det?”

Han hörde genast att Josefine var gnällig. Ibland gick hans gravida sambo honom på nerverna. Särskilt idag när han redan var irriterad. Han bet ihop tänderna och ignorerade ilskan som bultade i tinningarna.

”Jo det är bra, men vattnet här hemma fungerar inte.”

”Jag vet, det gjorde det inte när jag åkte imorse heller.”

”Varför har de inte sagt till att de skulle stänga av?”

Hon suckade ljudligt genom telefonen.

”Kan du inte köpa hem lite juice på vägen hem sen? Vattnet kanske inte kommer tillbaka förrän i eftermiddag.”

Hjalmar lovade att göra det, sa hej då och stängde av mobiltelefonen. Han kastade en blick på klockan på väggen bakom honom. Den visade halv nio. Han hade visst suttit här längre än han trott. Han bestämde sig för att jobba en eller kanske två timmar till och sedan bege sig av hemåt. Då hade han fått mycket gjort. Barnet skulle slippa svälta. Frugan skulle vara nöjd. Hjalmar skulle vara nöjd. Varför i helvete kände han sig inte nöjd nu? Han blängde på skärmen. Just nu orkade han inte med mer exceldiagram. Istället gick han ut på Internet och började surfa runt planlöst.

Som alltid kom han till slut in på en av de otaliga nyhetssidor som han brukade besöka. Han kände en svag ilning längs ryggraden när han läste den första rubriken:

”Plötslig fiskdöd runt om i världen. Forskarna oförstående.”

Han klickade sig snabbt vidare till en annan nättidning. Även här var det samma nyhet som var överst bland länkarna.

”Rapporter om döda fiskar strömmar in från hela världen.”

På en av bilderna såg han en sjö. Det stod en polisbil där och en mängd annat folk. De pekade ut över sjön och han tyckte sig kunna skymta grå skepnader i vattnet på bilden. Hjalmar klickade runt ytterligare en stund och kunde till slut konstatera att det var dagens stora nyhet. Det som var skrämmande var att den verkligen verkade vara världsomspännande. På amerikanska nyhetssidor kunde han läsa om hundratusentals fiskar som plötsligt och oförklarligt dött. På en kinesisk hemsida såg han bilder av samma fenomen. Han förstod inte vad det stod, men ansiktsuttrycken på bilderna gick inte att misstolka. Fiskarna hade dött i Asien också.

Han lutade sig bakåt i stolen och gned sig på hakan. Vad betydde detta? Terrorister? Kunde de förgifta alla fiskar samtidigt? Varför skulle de göra det? För att skära ner på västerlandets mat? Det stämde inte. Det var något annat. Han greps plötsligt av en oförklarlig rädsla. Så djupt rotad inom honom att han stelnade till och fick svårt att andas. Han visste inte vad det var men han kände sig med ens ensam och övergiven. Utlämnad. Han satt blickstill i en hel minut innan han samlade sig.

Tankarna virvlade runt i huvudet när han försökte få fatt i orsaken till känslan. Men han hittade inget. Han kunde inte förklara vad han just hade känt. Bara att det var en känsla starkare än han någonsin upplevt. Som att vara rädd för det okända i mörkret som barn. Han skakade olustigt på sig. Han var tvungen att ta sig hem till Josefine.

Han packade ihop sina saker, stängde av datorn och gick snabbt ner till parkeringen. Han backade ut bilen och stampade på gasen. Den for iväg med en rivstart. Han såg en Statoilmack bredvid vägen och kom plötsligt ihåg att han lovat Josefine att köpa juice.

Det var lugnt inne i den lilla butiken. Han påminde sig om att det var lördag morgon fortfarande. Kassörskan hejade på honom då han kom in. Han vinkade tillbaka medan han spanade ut i butiken för att hitta kylskåpen. Med ett par raska kliv var han framme och plockade på sig ett paket apelsinjuice. Precis när han skulle stänga dörren grep den oförklarliga känslan tag i honom igen. Den var svagare den här gången men den fick honom att frysa till mitt i rörelsen. Av en ingivelse plockade han på sig ytterligare ett paket juice. Och ett till. Han tog sex paket totalt. Varför visste han inte, men hyllan i kylan gapade tom när han äntligen stängde dörren.

När han kom fram till kassan stod den söta blonda kassörskan och stirrade på en liten TV-skärm bakom disken.

”Har du hört om fiskarna?” frågade hon frånvarande.

”Vad sa du?”

”Fiskarna. De dör överallt.”

Hjalmar lutade sig över disken och kastade en snabb blick på TV:n. Ljudet var avstängt men han såg tydligt vad som visades. Det var samma bilder som han sett tidigare på Internet.

”Konstigt, eller hur?” Kassörskan fnittrade nervöst medan hon pillade på disken. Hon kom på sig själv med att hon hade en kund framför sig. Hon slog snabbt in hans varor medan hon kastade nervösa blickar på skärmen.

Hjalmar orkade inte prata om det, han ville bara hem. Han betalade och gick ut till bilen igen. Varför dog alla fiskar? Varför kändes något så fel?

Östergötland

10:45

Bengt satt vid köksbordet. Händerna skakade märkbart efter morgonens händelser. När han kört hem hade han genast ringt polisen. Först hade de haft en ton som om han vore en idiot. Men när han tydligt och nyktert förklarar hur det låg till hade de till slut lyssnat.

När han pratat klart med polisen tog det en timme, sedan knackade det på dörren. Två poliser och en man från smittskyddsinstitutet ville veta hur han mådde, var sjön låg och om han kommit i kontakt med vattnet i sjön. Han svarade så gott han kunde. Han fick ta blodprov och sedan visade han vägen till sjön. Han fick åka i polisbilen vilket var obehagligt. Han kände sig som en brottsling i baksätet.

När de väl var vid Hjortsjön steg de ur bilen och mannen från smittskyddsinstitutet började genast ta prover. Poliserna var märkbart skärrade över alla fiskar som flöt i vattnet.

Bengt försökte gång på gång få svar på frågan vad som hade hänt här. Poliserna visste inte och mannen som tog prover stirrade bara tomt framför sig.

De var klara efter en kvart. Bengt föstes in i bilen som ett djur och sedan blev han hemskjutsad. De släppte av honom på gårdsplanen utanför hans hus utan att ens tacka för hans samarbete. Han stannade innanför dörren, osäker på vad han borde göra. När han lugnat ner sig något ringde han i alla fall till TV4-nyheterna för att berätta vad han upptäckt. Folk borde få veta. TV4 hade tagit emot hans nyhet med iver, men återigen kände han sig som en idiot. Nej, rättade han sig, de han pratade med behandlade honom som en idiot. Förbannade journalister, tänkte han bistert när han lade på luren. De skiter i småfolket så länge de får tag i en nyhet.

Han skruvade på sig, ryggen värkte oroväckande. Om han satt still för länge skulle han bli stel och få problem att sova när kvällen väl kom. Han stirrade ut genom fönstret. Solen lyste upp hans välskötta trädgård som ramades in av ett vitt trästaket. De röda husväggarna på granngården lyste bleka. Det skulle bli en varm dag konstaterade han. Av någon anledning kändes det skrämmande.

Han reste sig och gick bort till köksbänken där radion stod. Han knäppte på den och fick in en musikkanal. Popmusiken som strömmade ur de små högtalarna lät ihålig och falsk. Det skar i öronen och han rattade in P3 istället för att se om de sa något om fiskarna där. Han kom in mitt i en sändning.

”...man har även fått in rapporter från delar av Asien, Australien och Sydamerika. Fenomenet verkar ske överallt runtom i världen. Forskarna vet i nuläget inte varför fiskarna dör men de arbetar för fullt med att försöka lösa mysteriet.

Vi fick för ett par minuter sedan kontakt med marinbiologen Stefan Axelsson. Han ville inte lämna någon kommentar till varför fiskarna dör, men påpekade att det var mycket oroväckande. Vi fortsätter att rapportera om fiskdöden under dagen. Nu över till sporten...”

Bengt stängde av radion. Det var alltså inte bara hans nyhet. Något stort hände i världen. Bengt undrade vad. Terroristattentat? Nej, om uppgifterna på radion stämde så var det för stort för det. Hur kunde terrorister döda alla världens fiskar samtidigt? Det kunde helt enkelt inte vara så. Hade isarna vid polerna smält för mycket och fört med sig någon smitta som legat och ruvat i de väldiga ismassorna? Nej, det kunde inte heller stämma. Varför dog fiskarna i Hjortsjön om isarna smälte? Medan han funderade gick han bort till diskbänken och hällde upp ett glas vatten. Hans egen brunn på gården fungerade i alla fall som den skulle. Han kunde höra det svaga surret från pumpen där ute. Skit vad törstig han var. Han förde långsamt glaset till läpparna men ångrade sig halvvägs. Han behövde något starkare för att

lugna nerverna. En whisky fick det bli. Han satte ner glaset, tog fram den rökiga whiskyn och satte sig vid bordet igen. Vad skulle han göra nu? Han knäppte på radion igen medan han drack en stor klunk direkt ur flaskan.

Stockholm

13:27

Sven slog upp ögonen. Luften i rummet var tung och instängd. Det luktade svett och avslagen öl. Han vred försiktigt på huvudet men fick hejda sig då han kände hur bakfull han var. Huvudet pulserade av smärta. Jäklar vilken fest det hade varit igår. Minnesbilder av ett dansgolv med lättklädda flickor dök upp i hans huvud. Sven och hans kompisar hade gått ut hårt, men det hade lönat sig. En av tjejerna på dansgolvet hade visat intresse för honom. Han hade lyckats få med henne in i ett toalettbus på krogen där han hade satt på henne hårt. Bra kväll, konstaterade han nöjt. Tjejen hade sett hålögd och rädd ut efteråt, men han hade i alla fall fått det han velat. Han gillade det. Bra baksmälla, konstaterade han nöjt.

Efter en stund orkade han inte stirra upp i taket längre. Blåsan tryckte på och han var tvungen att lätta på trycket. Han kravlade sig långsamt upp ur sängen och hasade sig ut till toaletten. När han var klar upptäckte han att det inte fanns något vatten i kranen. Skit samma tänkte han. Orka bry sig om sådant en sådan här dag. Istället hasade han sig ut till köket, tog fram ett paket mjölk. Sedan släpade han sig in till vardagsrummet där han satte igång en DVD-film med Bruce Willis. Han lade sig i soffan med mjölkpaketet i ena handen.

Det enda som störde hans perfekta baksmälla var ljudet av människor utanför. Det lät som ett demonstrationståg. Vad fan gjorde de ute en lördag? Han höjde ljudet på filmen. Snart hörde han inget förutom Bruce Willis smidiga one-liners.

Stockholm

14:00

Hjalmar satt i soffan tillsammans med Josefine. De tittade med stigande skräck på nyhetsinslaget som visades om och om igen på TV:n. De visste inte exakt när nyheten tagit fart, men nu var den det enda som sändes.

Tidigt på lördagsmorgonen kom det in rapporter om plötslig fiskdöd. Detta fenomen skedde samtidigt över hela världen. Mänskligheten stod lamslagen över händelsen och vi har

fortfarande inte fått något svar på vad som orsakade fiskdöden. Vi har under dagen varit i kontakt med flera forskare men ingen kan förklara vad som skett.

Samtidigt har all vattenförsörjning runt om i landet stängts av på grund av möjligheten att allt sötvatten är kontaminerat. Vi har försökt få svar på om det finns något samband mellan fiskdöden och den plötsliga förgiftningen av vårt vatten men alla är förteguna om händelsen.

En man på reningsverket i Stockholm, som vill vara anonym, berättar dock följande:

”Systemet flippade ut under natten. Alla varningssystem gick igång samtidigt. Det verkade som något giftigt blandats i vattnet under natten. Jag har ingen aning om vad det kan vara. Har aldrig sett något liknande så länge jag jobbat där.”

Nattvaktens uppjagade, darrande stämman försvann och ersattes återigen av reporterns.

Vidare har vi fått in rapporter runt om i världen där de varnar för att dricka vattnet. Afrika ska vara särskilt svårt drabbat där hundratusentals människor insjuknat i en influensaliknande sjukdom efter att ha druckit av vattnet.

Regeringen uppmanar allmänheten att inte dricka något som helst vatten till dess att man vet vad det är som pågår. En krisgrupp har tillsatts och man arbetar nu för fullt med att utreda varför sötvattnet plötsligt blivit giftigt och vad det är som ligger bakom. Man har även kopplat in SÄPO eftersom misstanke om terrorattentat inte kan uteslutas.

Jag upprepar återigen: Undvik att dricka vanligt vatten de närmaste timmarna till dess att man vet vad som orsakar denna plötsliga händelse. Om någon har fått i sig vatten uppmanas ni att ta kontakt med sjukvården.

Hjalmar stirrade tomt framför sig när inslaget började om. Utanför hörde han en uppretad och rädd folksamling dra förbi. Han undrade om de demonstrerade eller om de helt enkelt ville veta vad som var på gång. Han ville också veta vad som stod på. Josefine kramade hans hand och borrade in ansiktet i hans axel.

”Vad är det som händer? Jag är rädd.”

Han strök henne försiktigt över håret.

”Det ordnar sig ska du se, var lugn bara.”

Han sa inte att han också var rädd. Livrädd. Han hade aldrig hört talas om en liknande händelse någon gång under historien. Han visste inte ens att det var möjligt att slå av människors vatten på det här sättet. Hur länge skulle det var avstängt? Skulle de hitta någon

lösning på den här ”vattenförgiftningen”? Det som skrämde honom mest var att han redan nu började bli törstig.

Stockholm

18:15

Det hade äntligen gått upp för Sven att något var på gång. Efter att ha sett två filmer i rad var han redo att gå ut på stan för att köpa en flottig kebab. Vattnet i hans lägenhet var fortfarande avstängt och han började bli irriterad på kommungubbarna. Om det inte kom igång inom ett par timmar skulle han ringa och klaga. Nåväl, hungern började riva i honom och huvudvärken blev bara värre. Han var tvungen att få i sig mat. Egentligen ville han knappt prata med turkarna på kebabhaket men han var för hungrig för att orka hata dem nu.

När han kom utanför porten till huset märkte han genast att något var annorlunda. Bilar tutade på vägarna. Det var inte bara enstaka som tutade, det gjorde de alltid. Nu lät det istället som en orkester när signalhornen tävlade om att överrösta varandra. Han såg också människor som skyndade fram överallt. De sprang snarare, rättade han sig. Så gott som alla hade huvudena nedböjda, som om de var rädda för något.

Han gick långsamt uppför gatan. Människor han mötte småsprang förbi honom. Han kände sig inte på humör för överraskningar eller stressade idioter. Det kändes som varje steg han tog skakade om hjärnan vilket sände spikar av smärta genom huvudet. Mjölken hade han druckit upp nästan direkt när han hade kollat på film och han hade ingen mer hemma. Han skulle handla mer om han kom ihåg. Nu gällde det att få tag i mat. När Sven äntligen kom fram till kebabhaket såg han till sin förvåning att det var stängt. Han fånstirrade på den stängda dörren. Sedan svor han och slog näven så hårt i dörren att fönsterrutorna skallrade. Vad var det som stod på? Han var tvungen att ta reda på det.

Han såg en kvinna skynda fram ett par meter bort. När han ropade på henne skyndade hon bara på stegen och försvann runt ett hörn. Jävla människor det finns. En flyktig tanke for genom honom. Hans tatueringar som sträckte sig långt upp på halsen kanske skrämde bort människor. Eller hans rakade skalle. I vanliga fall tyckte han om känslan av makt han fick när han kunde skrämman sig fram. Men inte nu, nu ville han få reda på vad som stod på. Han började gå hemåt igen, vattnet kanske var tillbaka. Han behövde verkligen en dusch.

Framför honom såg han ytterligare en kvinna komma mot honom. Han tog strategiskt ett steg åt sidan för att blockera hennes väg. Hon hade huvudet nedböjt som alla andra och såg

honom inte förrän han tog tag i hennes arm och stoppade henne. Något i hennes blick fick honom att rygga tillbaka. Ögonen var rädda, men det var något mer där. Desperation.

”Vet du vad som står på? Har det hänt något?”

Kvinnan skruvade nervöst på sig.

”Vet du inte? Allt vatten är förgiftat. Ingenting fungerar. Släpp mig, jag måste hem till mina barn.”

Sven släppte henne och hon sprang genast vidare. Var vattnet förgiftat? Vad hade han missat egentligen? Påjagad av en plötslig oro skyndade han hemåt. Han var tvungen att kolla på nyheterna.

Söndag 16/8-2011

Tidigt på söndag morgon stod Sverige still. Hundratusentals människor satt framför sina TV-apparater och väntade. Rädda uppspärrade ögon stirrade tomt framför sig när den senaste uppdateringen kom. Statsministern höll tal till det svenska folket. Han såg tänd och pressad ut med mörka ringar under ögonen. Håret låg slickat utmed huvudet och han tittade ut genom ett par för små glasögon.

”Svenska medborgare. Vi står inför en kris. Tidigt igår fick vi de första varningarna om att någonting var fel på vårt vatten. För sent insåg vi hur allvarligt detta var. En hittills okänd smitta har kontaminerat så gott som allt färskvatten. Tack vare rådigt ingripande runt om i landet stängdes vattentillförseln av. Vi behöver alltså inte vara oroliga. Detta är viktigt att poängtera.”

Statsministern pausade, bara för ett ögonblick, men det var tillräckligt länge för att se att han var ordentligt pressad. En svettpärla rann nedför hans tinning.

”Vi vet fortfarande inte vad det är för smitta. Jag vill varken bekräfta eller dementera de rapporter som media framlagt innan vi vet exakt vad det rör sig om. Enligt den senaste rapporteringen jag har fått tillgång till så säger de dock att det rör sig om ett extremt aggressivt virus. Forskarna kallar det i nuläget kort och gott för ’Vattendöden’.

Obekräftade rapporter strömmade under gårdagen in från hela världen där miljontals människor insjuknat och dött. De påstod att stora delar av Afrika och Asien är ödelagt. Jag vet att så inte är fallet. Jag har talat med våra kollegor i ambassaderna runt om i världen. Läget är inte så illa som det verkar. Men jag ska inte ljuga för er. Detta är något helt unikt vi står inför.

Vad vi vet hittills så är sjukdomen inte smittsam från människa till människa. Det är bara de som fått i sig det smittade vattnet som har drabbats. Jag uppmanar er dock att vara försiktiga. Vi vet ännu inte med säkerhet vad det är för virus eller hur det sprids.

Vi i Sverige har också drabbats till en viss grad. Som jag sade tidigare så agerade de flesta län snabbt på varningarna om det smittade vattnet. Det här innebär att vi har en unik möjlighet att hjälpa till. Vi håller redan på att upprätta kanaler för att hjälpa de i nöd. Jag pratar främst om er där ute i vårt eget land som är törstiga, men också på våra grannländer. Med vår hjälp kan vi skapa ett unikt samarbete. Ni kan vara lugna, vi har resurser så att det räcker till alla.

Jag vet med säkerhet att vi kommer finna en lösning på detta. Allt vi behöver är att vara försiktiga under dagen. Jag lovar att vi redan imorgon kommer ha en lösning på detta.

Jag har utöver detta också en positiv nyhet.

Jag har fått obekräftade rapporter på att det endast verkar vara det vatten som varit i kontakt med marken som är smittat av viruset. Rapporterna talar inte om hur detta har kunnat ske. Vi agerar dock efter den här uppgiften. Så den goda nyheten, är att vätska som strax innan 04:00 på lördag morgon tappats upp i förpackningar går att dricka. Det innebär att vi har stora tillgångar i form av vatten på flaska, juice och läsk för att stilla vår törst. Vi har resurser för att klara detta. I talande stund väntar tusentals leveranser med vatten och andra drycker på att levereras. Vätskan kommer att delas ut överallt runt om i landet. Vi har ett unikt och effektivt samarbete med alla myndigheter och militären, så jag uppmanar er att vänta på torgen i alla städer. Där kommer drycker att delas ut till alla. Detta var den första åtgärd vi tog och bland annat rent drickbart vatten ska finnas tillgängligt inom bara några timmar. Var ni än bor.

Jag lovar er att vi arbetar för fullt med att försöka ta reda på vad det är för virus och hur det fungerar. Tills vi vet mer och tills vi hittat ett botemedel mot 'Vattendöden' uppmanar jag er att vara försiktiga. Det var allt. Tack."

Statsministerns röst tonade bort under gravlik tystnad. Han stod still ett par sekunder med blicken stadigt fäst in i kamerorna. Sedan gick han med ryckiga rörelser bort från podiet medan luften exploderade av frågor från de hundratals journalister som var med på presskonferensen. De fick inget svar när statsministern flydde ifrån dem.

När statsministern försvunnit tystnade de. Det var så ofattbart att de inte fick fram ett ord. Den ödesmättade stämningen spred sig i hela Sverige när tystnaden lade sig som ett täcke över landet. Statsministerns ord hade inte mildrat den känsla av desperation som långsamt grodde överallt.

Inte mindre än två minuter senare sändes det första strukturerade nyhetsinslaget. Reportrarna levererade de senaste uppdateringarna med gälla röster som sprack av ångest. Nervösa experter som stått redo med frågor till statsministern intervjuades i hopp om att få klarhet i vad som skedde.

”Tack vare att vi bor på det norra halvklotet hände detta när vi låg och sov. Därför står vi där vi står nu. Vi har fått uppgifter från Japan, där detta skedde mitt på dagen, att hundratusentals människor insjuknat.”

Sa en professor i statsvetenskap.

”Den som drabbas sjuknar in på några timmar med influensaliknande symptom. Efter ytterligare timmar faller den drabbade i koma och till slut dör personen. Vi vet inte hur många som har dött, men det är ofattbart. U-länderna har drabbats särskilt hårt eftersom de tyvärr inte kan stänga av vattnet på samma sätt som vi. Efter vad vi hört är det hittills hundra procents dödsfrekvens för de drabbade.”

Hävdade en svettig och mycket nervös läkare.

”Detta har lett till att stora delar av landsbygden har drabbats. De med egna brunnar som ser detta måste till varje pris undvika att dricka vattnet till dess att man med säkerhet kan säga att det är riskfritt.

Vi i Sverige har hittills klarat oss bättre än många andra länder. Vattenförgiftningen skedde samtidigt runt om i världen vilket genast förde tankarna till en terrorattack. Det är dock alldeles för stort för att vara en sådan. Det säger konfliktexperten Martin Göranson. Han tillägger också: Ingen grupp kan smitta allt sötvatten under en så kort tidsrymd. Det finns helt enkelt ingen möjlighet.”

Måndag 17/8-2011

På måndagen växte den försiktiga oro som grott i de svenska hemmen till desperation. Människor var desperata efter något att dricka. De flesta som hade haft turen att köpa på sig juice, mjölk eller dylikt hade druckit upp sina lager. De som inte haft sådan tur att ha ett lager hemma var på gränsen till vansinne av törst. Sven var en av dem.

Den lilla vätska han haft hemma hade inte räckt länge för att hjälpa hans uttorkade kropp. Bakfyllan han haft under lördagen blev värre för varje minut som gick. Huvudet pulserade av smärta. Munnen var som strävt sandpapper. Han kände sig matt och seg i kroppen. Hans läppar var torra, uppsvällda och fnasiga och de sved konstant.

Under söndagen hade han fått tag i ett paket mjölk till från kiosken på hörnet. Han hade trott att det skulle räcka. Han ångrade bittert att han inte köpt ett till, bara ett till hade mildrat den förbannade huvudvärken. En liter vätska. När han var som värst desperat hade han sneglat på toalettstolen. Han slog genast bort tanken. Inte bara för att det var vidrigt, han skulle förmodligen dö på ett par timmar om han drack det giftiga vattnet. Sven visste sina begränsningar, han var inte den smartaste människan på jorden. Det vägdes upp av hans muskelmassa och genomträngande blick. Det gick att skrämman sig fram om det behövdes. Men han tänkte inte dö av giftigt vatten. Särskilt inte vatten blandat med hans piss taget direkt från toalettstolen.

Han tänkte skaffa sig något att dricka. Kosta vad det kosta ville. Han snubblade ut i hallen. Yrsel, fantastiskt. Han krängde mödosamt på sig jackan men ångrade sig när han lade handen på dörrhandtaget. Han vände, gick in i sovrummet och plockade ur nattduksbordet fram ett knogjärn som han stoppade i fickan. Han skulle skaffa något att dricka till varje pris.

Hjalmar tittade sig omkring. Stockholm hade, sedan nyheten om Vattendöden kom, förvandlats från hans hemstad som han trivdes i, till en mardröm. Gatorna liknade scener från ett krig. Han kom att tänka på upploppet som hänt i Göteborg 2001. Det låg välta bilar längs gatorna. Sopor spreds för vinden. Krossat glas överallt. Flera bilar var satta i brand och spred svart illaluktande rök mellan husen. Människorna blev alltmer desperata efter något att dricka. Det var inte enbart törst som hade drivit fram det här. Hjalmar misstänkte att vissa inte insåg allvaret i att vara utan vatten och helt utnyttjade situationen till att förstöra staden. Idioter.

Han skakade på huvudet för att skingra tankarna. Han var på väg till Willys som låg ett par kvarter från hans och Josefines lägenhet i Tumba. På vägen såg han hundratals andra människor som tvingats ut från sina hem på jakt efter något att dricka. Han var oändligt tacksam över att han köpt på sig flera liter juice på Statoil i lördags. Han och Josefine hade börjat ransonera. De skulle klara sig längre på det sättet, tills myndigheterna löste problemet.

Tanken på att någon arbetade på ett botemedel mot viruset var knappt tröstande. Vem visste hur länge det skulle dröja innan man kunde dricka vattnet igen? Deras förråd skulle räcka en vecka till om de snålade. Efter det? Han visste inte. Han måste få tag på mer. Han hade förgäves försökt få reda på var den utlovade ransoneringen skulle ske. Statsministern

hade ju lovat att friskt vatten skulle delas ut, men det var ingen som visste något och han hade inte sett några lastbilar eller något annat som tydde på att regeringen faktiskt gjorde något åt problemet. En bister tanke började slå rot i hans huvud, och med tanke på förödelsen runt omkring honom så misstänkte han att det var en kollektiv tanke. Statsministern satt och tryckte någonstans med sina närmaste och gottade sig med tusentals liter drickbart vatten.

Han svängde runt ett hörn och såg Willys. Det stora komplexet tornade upp sig i den ljusa dagen. Fönsterrutorna var krossade och överallt låg glassplitter. Folk strömmade ut och in genom de sönderslagna fönstren. Han insåg till sin fasa att fler hade samma idé som han själv. Plötsligt önskade han att han gett sig ut under natten. Det var fortfarande tidigt på dagen, men augusti var ingen mörk månad. Himlen var klarblå. Solen stod lågt och värmden redan upp Stockholm. Det skulle bli ett varmt helvete under dagen.

Han slog bort även de tankarna. Utan något mer att dricka skulle han och Josefine vara förlorade de med. Och barnet, hur skulle barnet klara sig i en värld utan vatten? Han satte fart mot Willys. Fokusera på att skaffa vätska. Det var det enda som gällde nu.

Det var dunkelt i butiken. Överallt kunde han se människor stryka omkring i jakt efter något att dricka. De påminde honom om vilda djur. Han slank in i butiken och kastade snabba blickar omkring sig. Stämningen var hotfull. Det fanns säkert hundra personer i butiken, på jakt efter vätska. Han kunde knappt höra ett ljud. Någon sparkade till en konservburk som skramlade iväg över golvet, men det var allt.

Hjalmar rörde sig mot kyldiskarna. Han hoppades att någon glömt ett paket mjölk, eller en läsk. Vad som helst som gick att dricka. När han kom närmare utbröt ett tumult framför honom. Han tryckte sig instinktivt mot en hylla för att inte synas. Han kikade försiktigt fram runt hörnet. En stor rakad kille slogs för sitt liv mot tre andra män. I handen höll han en burk läsk, i den andra glimmade något till i dunklet. Den rakade killen måttade ett slag mot en av sina angripare och fällde honom. Det krasade otäckt när slaget träffade tinningen på mannen som anföll. Den rakade killen började veva med händerna, stora yviga bågar. Det gav angriparna den chans de behövde. Den rakade killen slungades omkull på golvet. Han tappade läskburken som rullade iväg över golvet. En av männen plockade upp den och började springa. Den andra angriparen sparkade på den rakade mannen. En snabb spark i magen, sedan sprang han efter mannen med läskburken.

Hjalmar svalde. Han var plötsligt kallsvettig och strupen var torr. Hur kunde det gå såhär långt på bara ett par dagar? Människor dödade varandra för en burk läsk. Han backade långsamt bakåt, det var inte värt livet för att kolla kyldiskarna. De var garanterat rensade redan. Han fick försöka komma på något annat.

Han tittade sig runt, han befann sig vid chipsen i butiken. Försiktigt smög han sig runt bland de höga hyllorna. Till slut kom han till konserverna. Allt var en enda röra, konserver låg på golvet utspridda överallt. Han fick gå på tå för att inte sparka omkring dem för mycket. Han ville inte väcka uppmärksamhet här inne. Svetten rann ner i hans ögon och han fick blinka upprepade gånger för att få bort den. Skit, förlorad kroppsvätska nu var inte bra.

När han vände sig om för att gå sparkade han till en konserverburk som snurrade iväg över golvet. Han blundade och hoppades att det inte skulle höras i hela butiken. Det gjorde det som tur var inte, men han fick en idé. Plötsligt kände han ett svagt hopp växa i kroppen. Han kunde plocka på sig så mycket konserver som fick plats i ryggsäcken. Fruktkonserver, han och Josefine kunde dricka den vätskan. Dessutom innehöll den konserverade frukten vätska.

Utan att tveka krängde han av sig väskan och började plocka den full med så mycket konserver han kunde. Han valde snabbt, men med omsorg, ut de han trodde innehöll mest vätska. När han var klar kikade han snabbt upp. Han var ensam i den här gången. Han övervägde att ta sig till frysdiskarna för att plocka på sig grönsaker eller frukt. De innehöll också vätska. Han slog bort tanken då han hörde fotsteg i gångarna bredvid den han satt i. Nu gällde det att ta sig hem till hans älskade Josefine med livet i behåll. Hjalmar tog ett djupt andetag och begav sig mot utgången.

Sven kved. Förbannade as. Han hade haft tur att hitta läskburken under en hylla, men så fort han plockat upp den hade de hoppat på honom. Han hade spräckt huvudet på en, det visste han. Fanskapet skulle få ligga där och ruttna. Men han hade förlorat läsk. Han var så törstig att han inte visste vad han skulle göra. Med en kraftansträngning lyckades han ta sig upp på fötter. Det måste finnas något annat i butiken. Det var då han såg Hjalmar. Vad gjorde karlen? Plockade på sig konserver? Det fanns väl inget drickbart i konserver? Sven hejdade sig. Jo, den okände mannen kanske hade något på gång där. Sven ville inte riskera att slåss nu, han var fortfarande omtumlad efter att ha blivit påhoppad. Istället följde han försiktigt efter mannen när denne smög sig ut ur butiken.

Han följde efter på avstånd ett par kvarter. Sven såg mannen titta sig omkring och sedan försvann han in i en trappuppgång. Mannen dolde definitivt någonting. Med all säkerhet något som Sven kunde dricka. Han väntade utanför huset fem minuter innan han gick in. Solen brände honom i ansiktet. Det var smärtsamt på ett sätt han aldrig känt förut. Huvudvärken blev ännu värre och hans torra läppar tycktes svälla upp till enorma svidande bölder. Hela hans ansikte var ett svidande öppet sår och solstrålarna kändes som grovkornigt salt.

Det var svalt och skönt i trapphuset. Nu gällde det att få tag i mannen som plockat på sig konserver. Sven drog med fingret över tavlan med namn som satt innanför dörren. Johansson, Kindbom, Svensson. Fan, han hade ingen aning. Han bestämde sig för att börja nedifrån och gå uppåt. På det sättet skulle han spara energi. Sven smög försiktigt uppför trapporna. På första våningen fanns fyra dörrar, alla var låsta. Vad skulle han göra nu? Ringa på och fråga om han kunde få något att dricka? Nej, det skulle aldrig gå. Ringa på och slå in pannan på vem som än öppnade, sedan ta vad som fanns att dricka. Ja, det var bättre. Med vad skulle han göra om ingen öppnade? Han fick chansa helt enkelt.

Långsamt arbetade han sig uppåt i huset. Alla dörrar var låsta. När han kom längst upp i trapphuset vände han och började istället ringa på dörrarna. På översta våningen var det tyst som i graven. Han lade örat mot dörrarna när han ringde på för att höra om någon smög omkring i lägenheterna, men han hörde inget.

Han gick ner en våning och upprepade proceduren. Det gick långsammare nu och han var gång på gång tvungen att försöka samla ihop tillräckligt med saliv för att kunna svälja. Sven var nära gränsen för vad han kunde klara. Han var tvungen att få tag på något att dricka. När han lade örat mot dörren där det stod Kindbom hörde han något som skrapade innanför. Hjärtat rusade. Det här kanske var rätt ställe. Med darrande hand tryckte han in ringklockan. Ett svagt surrande hördes från andra sidan dörren. Han kunde höra tassande steg närma sig. Han satte försiktigt handen för titthålet. Bara han tog sig in skulle han få tag i något att dricka.

På en lång stund hörde han ingenting mer. Han insåg att det förmodligen verkade misstänkt. Sven tänkte så fort han kunde. Vad skulle han göra? Han måste in i lägenheten. Han tryckte återigen in ringklockan och ropade så högt han vågade genom dörren.

”Det är från smittskyddsinstitutet. Vi måste undersöka er lägenhet.”

Oändligt långsamma sekunder tickade fram men så hörde han hur låset vreds om. Sven tvekade inte, han tog ett snabbt steg bakåt, tryckte ner handtaget och sparkade till dörren så hårt han kunde. Den for upp med en smäll och kastade personen bakom till golvet. Sven stirrade triumferande på mannen på golvet. Det var rätt lägenhet. Äntligen skulle han få något att dricka. Mannen på golvet låg stilla, det rann blod från huvudet. Skit samma.

Sven tog ett kliv över honom och gick in i lägenheten. Var fanns köket? Lägenheten var större än han först trott, men han kunde se köket två rum bort till vänster. Perfekt. Han snubblade dit. Yrseln började bli värre, ja ja det skulle snart bli bättre. Något att dricka, sedan skulle han vara igång igen.

Sven kom in i köket, hittade genast kylskåpet och slet upp det. Det var som att se paradiset. Sven tyckte nästan att han kunde se en liten regnbåge skimra över de tre juicepaket

som fanns i kylskåpet. Utan att tveka tog han ut ett, skruvade av korken med viss svårighet och satte sedan paketet till munnen. Apelsinjuicen brände i hans torra hals men han brydde sig inte. Det var en underbar smärta till skillnad från den torka som plågat honom innan.

I ögonvrån såg han något som rörde sig. När han vände blicken ditåt såg han mannen han knuffat omkull. Varför var han här? Just ja, det var hans lägenhet. Sven ställde ifrån sig juicepaketet och drog på sig knogjärnet. Mannen framför honom verkade fortfarande yr efter att ha slagit i huvudet. Bra. Det skulle göra det här lättare. Han tog ett kort steg framåt och skulle precis slå mannen i pannan när han hörde något bakom sig. Han vände sig förvånat om och hann precis se en höggravid kvinna svinga en stekpanna mot honom. Stekpannan träffade honom strax bakom örat. Sven såg miljontals stjärnor framför ögonen innan det blev svart. Det var ett barmhärtigt mörker, befriat från törst.

Hjalmar stapplade fram och omfamnade Josefine. Hon hade smugit sig runt genom vardagsrummet till kökets andra dörr. Den främmande mannen hade helt missat det. Josefine höll stekpannan i ett krampaktigt grepp. När Hjalmar drog henne intill sig släppte hon stekpannan som slamrande slog i golvet. Hon började gråta.

”Vad händer?” snyftade hon.

Hjalmar släppte henne, han böjde sig ner för att känna på den rakade mannens puls. Det fanns ingen. Märkligt nog hade han inga som helst skuld känslor. Skitstöveln hade brutit sig in i hans hem, stulit hans livsviktiga vätska och hotat honom och hans Josefine. Han var glad att mannen var död.

Vad skulle de göra nu? Ringa polisen? Nej, djungelns lag rådde i Stockholm. Han hade sett hur människorna betedde sig på Willys och på gatorna. Det räckte. Det var han och Josefine nu. Han var tvungen att skydda henne så gott han kunde. Så länge deras juice och konserver räckte. Han kände dystert på paketet som den rakade mannen druckit ur. Det var halvfullt. Så meningslöst. De fick dumpa kroppen någonstans utanför lägenheten när det blev natt. Hjalmar trodde inte att någon skulle bry sig. Världen var redan ett kaos. Han kunde inte förstå hur det kunde ha gått så snabbt.

Han reste sig och kramade Josefine igen. På gatan utanför kunde de höra hur en mobb drog fram. De skrek något om att lyncha statsministern för att kunna stjäla vattnet han gömt undan. Hjalmar blundade och strök Josefine över håret. De var ensamma i sin kamp för överlevnad nu.

Tisdag 18/8-2011

Bengt stirrade ut genom fönstret. Fåglarna hade tystnat. Han kunde se flera stycken som låg döda på gården. De hade druckit av vattnet och dött på några minuter. Det var lugnt och stilla ute. Solen sken och en mild bris smekte träden så att de svajade behagfullt. Han kunde se att bladen på lövträden började bli bruna, torra. Döda.

Han hade lyssnat på nyheterna, lyssnat på de otaliga teorier om varför allt sötvatten plötsligt blivit smittat. De första två tre dagarna hade det varit kaos i nyhetsvärlden. Teorierna hade haglat och den ena var mer osannolik än den andra. I början var alla övertygade om att det var historiens största terroristattacker. Som resultat hade man lynchat muslimer världen över. Människor letade efter syndabockar när helst de kunde och vid den här katastrofen var det egentligen inte konstigt att man gav sig på den man trodde var skyldig. Terrorister. Bengt var tvungen att skratta åt det. Det var omöjligt att genomföra en så stor och koordinerad attack. Det var något annat som orsakade Vattendöden.

De troende hävdade att det var Guds straff. Räkenskapens dag hade kommit och det var dags för mänskligheten att betala. På ett sätt stämde det ju. Om inte myndigheterna löste problemet skulle mänskligheten gå under. Bengt var inte religiös och det stämde helt enkelt inte. Det var ett för enkelt svar på frågan, varför dör allting? På ett sätt var det logiskt. Människan hade missbrukat jorden för länge och nu var det dags att betala. Men i så fall borde människan vara den enda som fick lida. Nu dog allt liv som var beroende av sötvattnet.

Det var också märkligt. Man hade snabbt kommit upp med en nödplan. Att destillera havsvatten för att få fram drickbart vatten. Processen är kostsam, men vad gör man i en sådan här situation? Alla pengar i världen betyder ingenting om man inte har något att dricka. För två dagar sedan hade man meddelat att processen med att rena havsvatten inte fungerade. Det var på ett sätt den slutliga spiken i kistan. Bengt hade förlikat sig med att sötvattnet inte gick att dricka, men det måste helt enkelt finnas en väg runt. Det gjorde det inte. Så fort destillationen av saltvattnet var klar tog man prover. De visade positivt på Vattendöden. Viruset verkade finnas överallt, men på något sätt var saltvattnet inte smittat. Livet i haven skulle överleva.

Man hade testat att återsalta vattnet i hopp om att det skulle ta död på viruset, men det gick inte. Man hade tillsatt mineraler, klor, antibiotika, allting man kunde komma på. När vattnet väl var smittat verkade det inte finnas någon återvändo. Nyheterna hade försökt berätta detta så gott de kunde. Reportern hade brutit ihop och sändningen avbröts.

Han hade också hört teorier om utomjordingar. UFO-grupper hade till en början triumferande gått ut med att bortföranden hänt på riktigt. De hävdade att detta var planerat av

utomjordingarna sedan länge och att människan bara var försöksdjur i ett större experiment. Andra hävdade att viruset helt enkelt var utomjordiskt. Visst, det lät på ett sätt förnuftigare än att det var Guds straff. Men det var så långsökt att det inte gick att tro på om man hade något rationellt tänkande kvar.

Bengt hade sitt eget sätt att se på saken. Han trodde helt enkelt att själva Moder Jord fått nog. Människan hade för länge missbrukat dess resurser och rivit i dess hud på jakt efter rikedomar i alla dess former. Det var helt enkelt dags att starta om. Boota om jorden så som de kände till den för att någon annan så småningom skulle få ta över. Vem det nu skulle vara? Fiskarna i haven? Kanske skulle de efter miljoner år återigen utveckla andningsorgan och röra sig upp på land. Människans tid var förbi. Som han såg det fanns det ingen annan förklaring. Hur kom det sig annars att bara det vatten som runt 05:00 i lördags varit i kontakt med Moder Jord hade smittats? Nåväl, han kunde fortsätta gissa tills han torkade ut. Tills han blev en mumie i sitt eget kök. Han skulle aldrig få veta vad som orsakade Vattendöden. Det spelade ingen roll längre.

Han suckade, allting var så bräckligt. En människa kunde överleva sju till tio dagar utan vatten. Redan andra dagen utan vatten hade saker börjat gå snett. Inbrott överallt, skadegörelse. Tidigt på måndagen, det kändes som en evighet sedan, hade han tagit bilen de tre mil det var in till Linköping. Liksom tusentals andra hade han hoppats på att kunna köpa på sig något att dricka. Juice, saft, öl. Vad som helst. Han kom inte längre än till Cupolen på Malmslättsvägen. Bilar låg omkullvräkta längs gatorna. Krossat glas var spritt över vägen likt nyfallen snö. Svart rök låg i skikt i luften eftersom någon satt eld på ett hus. Radhusen runt omkring såg bleka och härjade ut i solskenet. Det skulle bli en varm dag i Linköping.

Hans första tanke hade varit att de jävlarna som gjort detta skulle ställas inför rätta när allt ordnade sig, men sedan insåg han att det inte skulle ordna sig. Det var förvånansvärt lite människor här. Borde inte fler vara ute? Sedan förstod han att de höll sig inomhus. Förmodligen för att spara energi. Eller för att dö. Han mådde illa. Linköping hade förvandlats till en krigszon på tre dagar. Långsamt vände han bilen och åkte hemåt igen. Han hade inget att hämta här.

När han kom hem hade han druckit en stadig whisky. Han visste att han inte borde, spriten torkade ut kroppen. Skit samma. Han hade suttit hemma hela dagen och sett på nyheterna. För varje timme som gick blev läget allt mer desperat. Till slut hade han somnat i ett tillstånd av hopplöshet.

När han nu satt vid köksbordet flimrade bilder av Linköping förbi på näthinnan. Sju till tio dagar kunde man leva utan vatten. Det hade gått fyra. Vissa skulle säkert överleva två veckor

utan vätska. Överlevarna. Andra kanske hade bunkrat upp, de som hade tur. Hur länge skulle de klara sig? Tre veckor? Tre månader? Och sedan? De som inte hade ett lager skulle ge sig ut på jakt. Döda för att få något att dricka. Männkligheten var bräcklig.

Han suckade tungt. Nåväl, han skulle inte vara en del av det. Han lade händerna på bordet, de darrade en aning av förväntan. Framför honom stod en kanna vatten som han hämtat direkt från brunnen. Det fick vara bra så här. Han hämtade ett glas, vägde det i handen som för att värdera det. Sedan fyllde han halva glaset med vattnet. Det såg underbart ut. Han rörde på glaset som han brukade göra med sin whisky. Luktade på vattnet. Han tyckte att det luktade svagt sötaktigt. Förmodligen inbillade han sig bara. Han tvekade bara en sekund, sedan satte han glaset till läpparna och drack stora långsamma klunkar. Vattnet smekte hans torra mun, fuktade strupen på ett sätt han inte trodde var möjligt. Det var det godaste vatten han någonsin hade druckit. När han var klar kände han sig nöjd. Han ställde ner glaset på bordet igen. Hur lång tid hade han på sig innan Vattendöden tog honom? En timme? Han tänkte inte vänta.

Han böjde sig ner och tog fram jaktgeväret som legat vid hans fötter hela tiden. Tanken hade funnits någonstans i hans medvetande sedan han för första gången sett de döda fiskarna. En enkel väg ut. Senast igår hade han skräckslaget förskjutit den tanken, men idag välkomnade han den. Han behövde inte vara med mer. Männkligheten fick klara sig så gott den kunde utan honom.

Bengt tyckte att han plötsligt befann sig utanför sin egen kropp. Ett spöke som betraktade de stadiga händerna som förde pipan mot munnen. En osynlig dimma som hörde det svaga ljudet när hanen spändes. En fridsam vindpust som skingrades när skottet gick av.

Optimering

”I vilken kö står du egentligen?”

Jag tittade förvånat upp på mannen som tydligen pratade med mig. Jag blängde instinktivt på den äldre gubben med glasögon innan jag insåg att han faktiskt hade rätt. Jag stod mitt emellan de två köer som ledde fram till den stressade tjejen i kassan. Oset från de flottiga hamburgarna hängde tungt i luften och människorna runt omkring mig stirrade rakt fram med panikslagna och stressade ögon. McDonalds i ett nötskal.

”Jag har svårt att förstå mig på den här kön förstår du”, förklarade mannen medan han rättade till glasögonen. ”Man vet ju inte var den börjar och jag har bråttom”, tillade han medan han kastade snabba blickar omkring sig.

Jag insåg att jag fortfarande stod och fånstirrade mellan köerna och makade mig motvilligt in i den vänstra. Bredvid mig stod en tonårstjej och jag kunde tydligt se hur hon vände bort blicken från mig och från den gamle mannen. Jag kunde inte låta bli att le. Ibland är det härligt att vara svensk. Man märker det knappt förrän någon bryter de osynliga sociala reglerna som styr oss. Som vi är beroende av. Mannen hade just gjort det när han började prata. Jag visste precis hur hon kände det, jag ville ju bara ha min burgare, inte stå här och prata med en okänd gubbe.

”Jag har haft bråttom hela livet förstår du och de här köerna går för långsamt. Man borde hitta på någonting smart”, fortsatte mannen och ignorerade fullständigt mina tankar om att han skulle hålla käft.

Jag sneglade på tjejen igen som vid det här laget var blek i ansiktet. Hennes kroppsspråk var så tydligt att det var skattretande. ”*Prata inte med mig! Rör mig inte! Låt mig vara! Prata INTE med mig!*”

Då, i ett plötsligt infall bestämde jag mig för att den gamle mannen kanske inte var så dum i alla fall.

”Vad har du bråttom till då?” frågade jag och mötte hans blick.

Han gav mig en förvånad blick och jag tyckte mig se ett snabbt leende på hans läppar, men jag inbillade mig nog bara. Mannen tänkte nog inte i samma banor som jag. Han hade ju faktiskt en poäng, det tog alldeles för lång tid att få maten. Jag hade redan tänkt ut ett antal lösningar till hur jag kunde få mat snabbare, men det var för tidigt för mig. Än så länge var det bara tankar och inte handlingar. Handlingarna skulle komma först senare, då tiden började bli allt viktigare. Nåväl, jag kommer till det.

”Jag har haft bråttom hela livet ser du. Bråttom till nästa fas av livet. Dessutom har jag aldrig kunnat sluta prata”, tillade han som att försöka förklara varför han börjat prata från första början.

Jag höll på att säga något i stil med: ”Nej det är tydligt”, men gjorde som tur var inte det.

”Vad är nästa fas av ditt liv då?” frågade jag istället.

”Just nu håller jag på att uppfostra ett sladdbarn. Det är lite jobb med det ska du veta. De äldre har ju varandra men med sladden måste man vara med på ett annat sätt. De andra som har varandra lägger man ju ut på entreprenad så de sköter sig själva om du vet vad jag menar?”

Jag förstod ungefär vad han pratade om, men kom inte på något att säga. Jag ville inte trassla in mig allt för mycket i hans utläggningar.

”Jo det stämmer nog”, försökte jag och log vänligt samtidigt som jag funderade på hur han skaffat sig en fru från första början. Tjatat omkull henne förmodligen? Äsch, han hade åtminstone en kvinna. Grattis pratgubbe.

”Ja du kanske också har ett sladdbarn förresten? Då vet du precis vad jag pratar om. Det ska bli skönt att se nästa fas av livet nu, det är i slutskedet förstår du. Har du ett sladdbarn?”

Det verkade faktiskt som om gubben inte kunde sluta prata, även om han ville så gick det helt enkelt inte. Av någon anledning fann jag det skönt. Tjejens reaktion blandat med den svettiga luften i kön gjorde situationen till en upplevelse snarare än att känna sig trängd och desperat som en råtta fångad i ett hörn av en katt. Jag kunde inte låta bli att le igen.

”Nej, inget sladdbarn än, men man får väl se vart det leder.” Jag försökte låta trevlig men det lät som jag krystade fram orden.

Plötsligt öppnades kön framför mig och det var dags att beställa mat. Gubben hade börjat prata med en yngre kille bakom honom istället. Ögonblicket var förbi.

När jag gick hemåt med en burgare i ena handen och en läsk i den andra funderade jag på ett par saker som letat sig in i mitt medvetande under samtalet med mannen. Han hade också bråttom, men det var tydligt att det var av helt andra orsaker än mina. Var mina orsaker bättre eller sämre? Jag kom fram till att det inte gick att avgöra. Jag var dock övertygad om att min brådska var snabbare än hans. Mycket snabbare till och med. Dessutom funderade jag på hur man optimerade barnuppfostran. Det var ett intressant och oöverskådligt problem på fastande mage.

Vänta, jag kanske ska berätta hur det hela började. Du kan kalla mig Björklund. Jag är trettiofå år gammal och när du hittar de här papperslapparna sitter jag inte kvar här längre.

Då har du åtminstone något att göra en stund. Skönt för dig, det sparar tid. Nåja, det förkortar väntetiden i alla fall. Det är ett steg mot optimeringen här.

Jag kan inte säga exakt när det började, men jag vet vad som ledde fram till den livsstil jag lever efter idag. Den enda livsstil som fungerar. Jag förstår inte hur jag kunde leva innan jag blev upplyst. Dessutom kan jag inte gå tillbaka, jag försökte en gång men det var så ineffektivt att det skar i hela mitt väsen.

Det började i alla fall i Uppsala. Jag studerade ekonomi och studierna rullade på. Jag höll mig flytande så att säga. På min fritid ägnade jag mig åt att spela gamla TV-spel på datorn med en emulator. En av de många fördelarna med en emulator är att man kan spara när man vill, vilket i sin tur resulterade i att jag kunde ta revansch på de många spel som gäckat mig som ung. En dag råkade jag av en slump hitta en film av en viss Morimoto där han med löjlig precision plöjde igenom Super Mario Bros 3 på elva minuter, tre sekunder och nittiofem hundradelar. Snubben var omänskligt bra. Ingen spelade Mario 3 på det sättet. Efter en del efterforskningar lärde jag mig dock att det var spelat på en emulator med save states, alltså med möjligheten att spara var som helst i spelet. Man kunde också spela in när man spelade och på det ladda om sina save states och göra om när det blev fel. Resultatet blev således filmer från gamla TV-spel där spelaren lekte sig igenom svårigheterna. Morimoto blev över en kort tid en legend.

Det här sättet att göra TV-spelsfilmer kallas för ”Tool-assisted Speedruns” och går oftast ut på att klara valfritt spel så snabbt som möjligt. Det här var startskottet för mig. Perfektion finns inte längre i min värld. När någonting är perfekt finns det stor risk att en dold parameter upptäcks. Det perfekta resultatet blir plötsligt möjligt att förbättra med tre sekunder. Således finns det ingen perfektion, vem vet vilka parametrar man kan förbättra imorgon liksom? Det finns bara optimering av kända fakta. Senast jag kollade var Super Mario Bros 3 nere på en tid av tio minuter, tjugosex sekunder och fyrtyotvå hundradelar. Voilà, här har du min livsstil.

Ju mer jag spelade på det här sättet desto mer såg jag vilka saker som gick att förbättra, vad som gick att optimera. I spelen kunde man hoppa över ett hinder i sista stund för att tjäna en hundradels sekund. Eller lura spelets mekanismer för att gå genom solida väggar för att tjäna ytterligare fem sekunder. Möjligheterna var oändliga. I spelens värld. Jag började se verkligheten på samma sätt.

I början var det harmlöst. En så självklar sak som att gena över en skolgård på väg till universitetet tedde sig nu som en möjlighet. Här kunde man tjäna kanske trettio sekunder jämfört med att cykla runt skolan. Det innebar att man kunde sova trettio sekunder längre på morgnarna. Jag gillar att sova. Vad jag tjänade? Tid så klart.

I början handlade det bara om att hitta de snabbaste vägarna från punkt A till punkt B. Jag räknade till och med på vägarna efter Dijkstras billigaste-väg-princip mellan två noder i en riktad graf. Dessvärre var algoritmen inte till någon nytta för mig. Dijkstra tog nämligen ingen hänsyn till vare sig kurvtagning, vägunderlag eller väder. En något kortare väg genom ett skogsparti kunde få förödande konsekvenser när rötter och jävelskap slängde cykeln hit och dit så att man förlorade tid.

Jag kommer ihåg ett bra exempel på just det här. Det var tidigt i mars och av någon anledning läste vi en kurs på Pollacks då. Du vet där filmen Repmånad delvis är inspelad? Det ligger en bra bit från Ekonomikum där jag vanligtvis håller till. Jag bodde då i Flogsta, hus tolv på sjätte våningen. Jag brukade i lugn och ro sitta och äta frukost medan jag blickade ner på de studenter som tyckte sig behöva mer tid för att ta sig till skolan än jag. Eftersom det var tidigt på året var det kallt och efter natten låg det en tunn ishinna över vägarna. Det var ett halt helvete och jag såg flera som körde omkull i backen på väg mot Ekeby. Från där jag satt och såg ut över skådespelet kunde jag med lätthet memorera var isfläckarna var och på så sätt undvika dem själv.

Jag gav mig iväg två minuter i åtta. Då var det gott om tid att hinna till föreläsningen som började kvart över. Dessvärre var väglaget inte så bra som jag trodde och det var inte bara den lilla backen som var hal som såpa. När jag äntligen kom upp till BMC var klockan tolv minuter över åtta. I vanliga fall har jag inga problem med att komma inslätrande lite senare, men nu var det ju så att jag skulle optimera tiden. Således var jag tvungen att dra en chansning för att spara sekunder och hinna i tid.

Strax innan Pollacks lokaler finns ett öppet fält där får brukar gå och beta, men nu var det ju tidigt på året så inga stängsel fanns uppsatta. Det var uppenbart, en rak linje tvärs över fältet var mycket närmre än cykelvägen runt omkring. Eftersom jag hade bråttom styrde jag elegant ut cykeln i terrängen. Det var lite tyngre att trampa, men det gick bra, jag skulle hinna. Jag seglade fram ett femtiotal meter på fältet med segerns sötma i munnen. Från ingenstans höjde sig en avloppstrumma framför mig. Utan att jag hann reagera så kraschade framhjulet in i betongen och jag gled liksom i slow-motion av sadeln och fick pungen klämd mot stången. Jag dråsade ihop i en hög på marken och försökte förstå vad som hänt egentligen. Då kom smärtan. Om du någonsin fått ett slag på pungen så vet du vad jag pratar om. Den förlamande smärtan som sprider sig i magen. Jag kunde knappt kvida så ont gjorde det. Efteråt såg jag att jag till och med klämt kuken mot stången så att den fått sig ett stort grönaktigt blåmärke. Det tog två veckor innan det försvann.

En halvtimme senare hade jag återhämtat mig så pass mycket att jag bredbent och likblek kunde stappla in på föreläsningen. Föreläsaren gav mig en lång blick som om han undrade vad fan det var för luffare som kommit in genom dörren. Jag klandrade honom inte. Det var inte optimalt.

Jag lärde mig således den hårda vägen att den mest optimala lösningen inte handlar om rätta linjer som jag först trott. Inte alltid i alla fall. Det beror på vad man vill göra.

Nåväl, som jag sa så handlar det mycket om tid. Ju mer tid man tjänar desto mer tid har man till annat. Så genom att korta ner restiden till och från skolan så kunde jag plugga mer och klara tentorna bättre. Det var kul att se att tidsbesparingarna gav resultat. Men att plugga hela tiden är inte heller kul, så den tiden jag hade över ägnade jag åt sådant jag tycker om. Kolla på film, lyssna på musik. Sådana saker går inte att optimera, de är bra som de är. Om man nu inte kan manipulera fram sinnessillstånd, men det har jag inte lyckats med än.

Det var nu ungefär jag började titta på andra saker som kunde optimeras. Matlagning till exempel, det var en tidig sak jag försökte mig på att optimera. Men här kommer återigen tiden in som en faktor. Vissa saker går helt enkelt inte optimera. Låt mig förklara. Jag försökte alltså spara tid genom att bara äta lättlagad mat. Fiskpinnar direkt på spisplattorna och sådana saker. Nudlar och spaghetti är studentens livlinor så från början var det inget problem, men det tar ju ändå ungefär tio minuter varje gång man är hungrig. Jag försökte mig då på ett trick som jag hört talats om. När jag gav mig av hemifrån en morgon fyllde jag en termos med vatten och makaroner. Jag ställde sedan termosens på elementet och begav mig till skolan. När jag kom hem på eftermiddagen var jag givetvis hungrig och jag hade förberett mig. Det är sådant man kan göra när man har tiden på sin sida. På rummet hade jag redan ställt fram ett durkslag, en sked och en flaska ketchup. Det första jag gjorde var att hälla ut termosens innehåll i durkslaget. Jag gjorde det över toaletten för att spara någon sekund jämfört med att ta mig till handfatet. Sörjan som rann ut såg minst sagt oaptitlig ut. Halvmjuka, mjöliga makaroner spilldes ut som tarmarna på ett djur. Nåväl, vad gör man inte. Jag åt direkt från durkslaget, på med lite ketchup bara och sedan börja skyffla maten med skeden. Det här var nog första gången jag på allvar förstod konceptet med al dente. Du har säkert också kokat pasta för länge någon gång. Det är inte gott, men det går ner. Man vet vad man kan förvänta sig liksom. Pastan är mjuk så att man inte behöver tugga fast man ändå vill göra det. Mina makaroner var helt annorlunda. Att suga i sig pastasörjan som legat och jäst på elementet en hel dag var inte bra på något sätt. Om någonting smakar oheligt så var det detta. Efteråt var jag dessutom så hungrig att jag var tvungen att laga till en riktig måltid. Det var inte optimalt.

Nu hade jag alltså börjat se saker på ett helt annat sätt än tidigare. Ungefär som mannen i McDonaldskön jag berättade om tidigare. Som jag sa så var det för tidigt just då, då hade jag fortfarande inte börjat handla på allvar. Köer kan optimeras på många olika sätt beroende på vad man vill uppnå. Jag ska återkomma till detta då det är en viktig riktlinje i min livsstil, men du får vänta lite. För du har väl inte bråttom här? Ha ha.

Att stå i en kö är ett kapitel för sig. Först och främst gäller det att rikta in sig på den som står i kassan, om det är möjligt över huvud taget. Här kan det vara bra att ställa sig i den kön som har den mest stressade människan bakom spakarna. Stressen och adrenalinet pumpar redan runt i deras kroppar när de försöker vara tillmötesgående mot kunderna. Alltså kan den personen vara snabbare än en som är lugn och sävlig. Det stämmer givetvis inte alltid, då den stressade kassörskan till slut kollapsar och inte kan göra mycket mer än att underhålla en kund var tionde minut. Det är en fin balansgång att välja kö, men det kan löna sig.

Det andra är att hålla koll på är vilka som är kunder. En tjock svettig gubbe med portfölj blir oftast mer stressad än kassörskan och beställer första bästa alternativ. Fruntimmer brukar vela lite vilket saktar ner tempot. Det här är också en fin linje som är omöjlig att på förhand veta eftersom det finns så många okända parametrar att ta hänsyn till. En barnfamilj kanske tröttnar och kliver ur kön. Omöjligt att veta i förväg om man inte känner personen, och det gör man oftast inte.

Det tredje man kan göra är givetvis att tränga sig. Det kräver lite träning, men som jag sa tidigare, det är härligt att vara svensk. Bara glid in framför någon som har uppmärksamheten riktad någon annan stans och låtsas att du alltid stått där. Vips, så har du tjänat en placering och kommer således få mat snabbare. Dessutom kan man försöka skapa avledande manövrar och på så sätt tjäna ytterligare placeringar. Att diskret kasta en näve saltpåsar, som du plockar på dig när du kommer in, bredvid fötterna på folk får dem att tappa koncentrationen på själva kön.

Ett sista alternativ är att storma kassan. Hoppa över disken, plocka på sig så många hamburgare man kan utan att riskera sin rörlighet, och sedan springa för livet. Jag testade det en gång. Folk blev så häpna att de bara stod och fånstirrade. Det var mer optimalt än att stå och vänta, men i slutändan kan det komma att bli ooptimalt om någon får för sig att ta lagen i egna händer och hålla fast dig tills polisen kommer...

Nu så, jag var tvungen att se till gömstället igen. Det är så optimalt det kan bli här. Eftersom du läser det här så har du redan hittat lapparna och då vet du också att det inte finns något annat ställe. Rummet är ju inte så stort.

Jag tänkte berätta om fortsättningen på min livsstil som jag nämnde tidigare. Det man vill uppnå. All tid man tjänar genom att ta sig fram på så räta linjer som möjligt spelar ingen roll om du inte har ett mål med det. Annars leder det bara till mer väntetid om du kommer fram till ditt slutmål mycket tidigare än planerat. Det är inte heller optimalt. Det är alltså viktigt att ha ett klart mål för vad du egentligen vill få fram. Första gången detta slog mig på allvar var på krogen. Jag var ute och drack öl med några kompisar då jag bestämde mig för att ragga upp en tjej. Hur svårt kan det vara liksom? Svårigheten ligger i optimeringen av det hela. Och det var så tanken med ett tydligt mål slog rot i mig. På ett ögonblick bestämde jag mig för att ha sex den kvällen. Men vad är det optimala sättet? Jag gjorde som jag brukade göra på den tiden, på det snabbast möjliga sättet eftersom det i slutändan skulle vara det mest optimala.

Jag reste mig och gick bort till ett bord där det satt fyra tjejer. Det var de första jag såg, alltså var de det mest optimala valet. När jag kom fram tvekade jag inte, det skulle ju gå fort.

”Vill någon av damerna knulla?”

Jag kommer ihåg reaktionerna. De stirrade på mig med uppspärade ögon under flera sekunder. Sedan började de gapskratta. De låg dubbelvikta över bordet och någonstans i bakhuvudet smög sig den irriterande tanken in att det kanske inte var mitt allra bästa beslut. Skam den som ger sig. Jag ändrade om i min strategi och riktade istället in mig på ensamma tjejer. De hade åtminstone inte sina väninnors hånfulla stöd när de avvisade mig. Jag förfinade dessutom min öppningsreplik för den skull att den skulle skrämma tjejerna. Jag kryssade mig fram och tillbaka mellan baren, dansgolvet och de otaliga bord som stod utställda och frågade de som råkade komma i min väg.

”Vill du ligga med mig? Ska vi älska, du och jag? Vill du idka sexuellt umgänge med mig?”

Jag möttes av alla möjliga reaktioner. Skratt i ansiktet, cider på tröjan, dödliga blickar. Märkligt nog fick jag aldrig någon örfil. Alltid något i alla fall. Efter en knapp halvtimme hade någon uppenbarligen tröttnat för då kom en vakt och bokstavligt talat slängde ut mig. En smula besviken gick jag hem istället. Det var inte optimalt.

Jag lärde mig dock att målet kan vara det som är optimalt, och att vägen dit går att skarva lite på om du förstår vad jag menar. Det beror på, men man lär sig att optimera situationer. Som nu till exempel. Jag sitter här och skriver ner det här, det förkortar väntetiden avsevärt. Det enda jag saknar är att jag inte kan påverka mycket mer. En bit mat skulle vara bra, men den kommer väl imorgon bitti misstänker jag. Eller en klocka, den jag hade tog de. Men de hittade inte papperslapparna och pennan.

Nåväl. Efter fiaskot på krogen så fortsatte jag min livsstil. Jag optimerade mest vägsträckor, men jag blev allt skickligare på att se efter hur min omgivning betedde sig. Vem man kunde tränga sig före, vem som gick fortare än jag och således öppnade upp vägar bland folk på stan, hur man lättast håller pennan på en föreläsning för att skriva så snabbt som möjligt. Jag optimerade kort sagt allt jag kunde komma på.

Detta ledde oundvikligen fram till att jag till slut strulade till det. Jag skulle träffa en kompis på stationen i Uppsala. Därifrån skulle vi ta pendeln till Stockholm för att gå på en konsert med Radiohead. Jag hade studerat den exakta vägen från Flogsta till stationen dagen innan för att kunna optimera min ankomst till tåget. Jag visste var alla grushögar låg som skulle kunna sätta cykeln ur balans. Jag visste vilka kurvor jag skulle skära igenom för att spara sekunder. Jag räknade till och med ut den genomsnittliga väntetiden för de vägar som inte bara går att åka över. Totalt fem vägar med trafik att korsa, tjugo sekunder vid varje. Dessutom hade jag hundratrettio sekunders felmarginal, man vet ju aldrig vad som kan hända på vägen. Flogstavägen, Vänortsgatan, Krongatan, Övre Slottsgatan och slutligen Kungsgatan, de potentiellt farliga vägarna. Bilar bromsar oftast om det kommer en idiot och kastar sig ut framför dem på cykel, men helt säker kan man aldrig vara.

Allt gick bra till Kungsgatan, jag hade tre minuter till godo och allt flöt på bra. Till dess jag såg att de spärrat av vägen för ett vägbygge. Det i sig är inget problem, men klockan var över fyra och trafiken var tät. Dessutom fanns det fler frustrerade människor där och även om jag försiktigt försökte fösa dem åt sidan så var det stopp. Jag hade inte heller tid att ta mig runt något av husen till en tvärgata. Det gick helt enkelt inte att ta sig fram. Mina tjugo sekunder vid Kungsgatan flöt förbi mina ögon som rinnande vatten och de trettioåtta sekunder jag sparat in på de andra vägarna försvann de med. Felmarginalen började sakta men säkert ticka ner. Till slut slängde jag cykeln på marken, tacklade en gubbe i ryggen och sprang över motorhuvn på en bil för att komma över. Jag brydde mig inte om vad folk skrek efter mig när jag sprang mot tåget, ärligt talat hörde jag det inte heller. För första gången på länge var jag stressad. När jag kom till perrongen såg jag tåget lämna mitt synfält i kurs mot Stockholm. För ovanlighetens skull skötte SJ sitt jobb. Det händer en gång på tio ungefär, och naturligtvis var det den här gången tåget avgick i tid. Givetvis hade jag glömt mobiltelefonen hemma och när jag ilsken och förbannad gick tillbaka till min cykel så var den borta. Jag kunde ringa polaren först när jag kom hem. Han var inte glad över att ha tvingats åka själv. Det var inte optimalt på något sätt.

Efter detta försökte jag faktiskt sluta. På ett sätt insåg jag att mina försök att optimera allting gav folk runt omkring mig en anledning att titta snett på mig. Jag tappade greppet om

några av mina kamrater som tröttnade på att jag alltid skyndade fram som en blådåre. Nåja, de såg ju inte världen på samma sätt som jag gjorde. Så för att bryta detta tog jag medvetet god tid på mig till skolan eller vart jag nu skulle. En dag satt jag utanför föreläsningssalen en halvtimme innan vi började. Andra dagar cyklade jag medvetet i stora vida svängar för att undvika att optimera kurvtagningar eller rullgrus. Jag försökte verkligen ställa om mig, men det gick inte. Det sved i kroppen varje gång jag såg något som kunde göras snabbare eller bättre. Till slut gick det så långt att jag inte kunde sova eftersom jag hela tiden försökte tvinga bort tankarna om bättre sätt att plugga, snabbare vägar, effektivare sätt att äta, träna, gå i trappor, handla mat. You name it. Det gick inte längre, jag kunde inte sluta optimera.

Så till slut var jag tillbaka i mina gamla snabba rutiner vare sig jag ville eller inte. Det gick bra, jag lärde mig leva med att optimera situationer. Jag blev en mästare på det. Nya situationer såg jag som en utmaning och det var också nu jag började handla på riktigt. Om jag ville komma fram snabbt i någon kö så trängde jag mig på ett eller annat sätt. Om jag skulle från punkt A till punkt B så kunde jag se den snabbaste vägen framför mig så långt sikten tillät det. Och det var nu ungefär jag träffade Elin.

Elin, Elin. Jag kallar henne Pigg-Elin ibland vilket alltid får henne att blänga på mig på ett sätt som får mig att le. Man kanske kan säga att Elin är anledningen till att jag sitter här. Men å andra sidan förstår hon mig. Det är värt det. När jag träffade Elin fick min optimering ett helt nytt mål. För varje sekund sparad så kunde jag träffa Elin en sekund längre. Detta brunhåriga lilla energiknippe med gröna intelligenta ögon gör mig galen. Min Elin.

Elin sprang bokstavligen talat in i mitt liv en till synes vanlig dag. Jag cyklade på som vanligt på väg till stan. Jag lyssnar alltid efter bilar i kurvorna där jag sparar tid genom att skära dem så snävt det går för att komma ut med maximal fart. Det är inte alls optimalt att bli ihjälkörd så det försöker jag undvika.

Jag hörde ingen bil så jag trampade på som vanligt. Av någon anledning såg jag aldrig Elin som kom joggande mot mig. När hon uppenbarade sig framför mig blev jag så häpen att jag styrde rakt in i ett staket. Där låg jag intrasslad i cykeln som ett fån medan Elin stod och skrattade åt mig. Hon skrattade! När jag äntligen lyckades kravla mig upp kom hon på sig själv och frågade förläget hur det var med mig. Som straff för skrattandet tvingade jag med henne på en fika, och på den vägen är det. Vi är som gjorda för varandra kan man säga. Hon var mycket fascinerad över min livsstil även om hon inte lever efter den på samma sätt som jag.

Vänta, jag ska inte berätta mycket mer om Elin. Jag är rädd att hon kommer tycka illa om att någon annan läser om henne. Du förstår om du har en kvinna som hon. Du undrar säkert hur jag hamnade här? Det kan jag berätta om, inga problem.

Jag vet knappt var det började, men jag ville ge Elin allt jag kunde. Mest av allt min tid, men ibland krävs det av naturliga skäl mer. Tiden var ju inga problem eftersom jag tjänade så mycket på genvägar eller andra taktiska beslut. Men hur gör man med presenter? Det var här jag föll så att säga.

Elin skulle fylla år i början av sommaren och jag kunde för mitt liv inte komma på vad jag skulle köpa. Jag gick omkring på stan och kollade i skyltfönster, frustrerad över att jag inte kunde komma på den optimala presenten. Det är ju det jag gör, det som jag är bäst på. Men nu gick det inte. Jag gick planlöst omkring och tittade på kläder, skor eller annat som hon skulle se bra ut i. När jag hittade en klänning som fick det att vattnas i munnen på mig, då jag föreställde mig hennes kurviga kropp i den, så insåg jag att jag inte hade tillräckligt med pengar. Vad gör man? Man snattar såklart. Den gången gick det bra, ingen märkte något. Jag var ute ur affären med klänningen på sjutton sekunder. Optimalt.

Jag hade snattat förut, det var inte det som var problemet. Men då hade jag alltid sett mig om i förväg, funderat på flyktvägar, letat efter civila väktare. Du kommer ihåg att jag pratade om att målet ibland är viktigast? Bingo. Men det här var impulsivt. Och framförallt snabbt.

Det eskalerade självklart. Efter ett par månader tog jag vad jag ville ha och gick ut genom dörrarna utan att så mycket som ens fundera på konsekvenserna. Optimalt. Till dess att en klädaffär faktiskt började sakna kläder. Det var en av de dolda parametrarna jag inte tänkt på. Fråga mig inte varför. Jag trodde nog att de hade kläder så att det räckte. Ja ja, efterklok kan man vara. Du sitter ju här du med, så du tänker säkert i samma banor.

Hur som helst så missade jag en kvinnlig väktare en dag. Hon grep tag i mig och undrade vad jag höll på med. Eftersom jag på sätt och vis väntat på en sådan här situation så var jag inte helt förvånad. Man måste ju optimera flykter också. Jag knuffade till henne så att hon ramlade omkull, släppte kläderna jag höll i och började springa. Så långt var allt bra. Problemet var bara att en polispatrull befann sig utanför affären just som jag sprang ut. Då blev jag faktiskt ställd, det är inte ofta längre, men nu hände det alltså. Eftersom den kvinnliga väktaren kommit ut på gatan och poliserna hade sett mig så hade jag inte mycket val. Jag analyserade situationen som jag brukade göra efter min optimeringsmall och sedan började jag slåss. Jag fick in ett bra slag på polisen till vänster innan väktaren kastade sig runt benen på mig. Inte optimalt.

Det gick rätt fort efter det. Någon slog mig i huvudet och sedan hamnade jag här på häktet. Eftersom jag gjort ”våldsamt motstånd” skickade de in mig i den här cellen direkt. De tog klockan, men de missade pennstumpen och papperslapparna i strumporna. Varför jag har papper och penna i strumporna? För en sådan här situation såklart! Förr eller senare kan det hända och det gäller att vara optimalt förberedd.

Jag räknar med att vara ute imorgon, fängelse för snatteri och en käftsmäll lär det knappast bli. Böter förmodligen, men det går att optimera det med. Du undrar kanske hur? Låt någon annan betala, de behöver inte ens veta om det. Sedan får jag förbättra mina rutiner i affärerna. Nu känner jag till ytterligare parametrar som var dolda men som nu går att förbättra.

Det är dags för mig att tänka på antalet sovtimmar. Våra vägar skiljs här så att säga. Optimera väntetiden och du är ute på nolltid.

Speldosan

Carl kröp lyckligt ner under det tjocka täcket. Det här hade varit den bästa födelsedagen i hans liv. Han hade klarat att blåsa ut alla sju ljusen på tårtan på första försöket och han hade fått mer presenter än han hade fått på julafton. Han försökte bestämma vilken present han gillade bäst. Kanske Legosatsen som skulle bli en riddarborg. Eller laserpistolen som var exakt likadan som i den där filmen. Fast bäst gillade han nog ändå den fina speldosan. Den hade formen av en frisbee, fast mindre. Ungefär lika stor som ett askfat. På ovansidan fanns det konstiga symboler i självlysande gröna färger som Carl var djupt fascinerad över. De påminde honom om något han sett någon gång. Kanske sådana där kinesiska tecken, eller en tatuering som han visste att mamma hade på ryggen, fast hon försökte dölja den.

Han sträckte sig över sängkanten och lät fingrarna röra vid dosan som stod på nattduksbordet. Han kände tydligt skårorna där en halvcirkel korsades av en rak linje. Han rös av välbehag. Kompisarna i skolan skulle flockas runt honom när han visade upp den, och när de hörde melodin som kom ur den. Carl hade öppnat den tidigare genom att trycka lätt på toppen av den, men hade genast bestämt sig för att spara resten av melodin tills det var dags att sova. Och nu var det dags.

”God natt gubben”, hans mor släckte lampan i taket, gav honom ett varmt leende och stängde sedan dörren till hans rum. Skrivbordslampans svaga ljus var tillräckligt för att han skulle kunna se hela rummet, men tillräckligt svagt för att han skulle kunna sova med lampan tänd. Han väntade någon minut innan han med darrande fingrar tryckte igång speldosan. Blixtnabbt lade han sig tillrätta i sängen och väntade på den underbara musiken.

Ett svagt klickande hördes när en liten lucka gled åt sidan och mekaniken i speldosan började snurra. Carl funderade på hur det kunde fungera och han såg framför sig hundratals små kugghjul som snurrade runt där inne. När han blev stor skulle han bli ingenjör, då skulle han veta med säkerhet hur det fungerade.

Han blundade och log när de första tonerna trängde fram. Det påminde honom mest om någon sorts trummor, men inte så hårda avbrutna toner som trummor brukade framkalla. Detta var som om någon spelat trumma på en harpa. Hårda men ändå mjuka toner, det var den bästa förklaringen han kunde tänka på.

Han märkte att han började somna in och han kände sig helt lugn där han låg, men då ändrade melodin form. Luften tycktes spraka och han hörde någon sorts flöjt i bakgrunden. Trots att han blundade visste han på något sätt vad som hände. Det var som om någon

berättade för honom vad som skedde. Små spindelvävstunna trådar av rök höjde sig ur speldosan. De dansade en kort stund i luften innan de spred sig i rummet. När de nådde Carl lindade de sig runt honom som ett extra täcke. Han kunde för ett ögonblick känna att röken var varm och klibbig. Han tänkte ropa på mamma och berätta att något var konstigt, men han avbröts av någon och stängde genast sin halvöppna mun. Det var definitivt någon som pratade. Carl tyckte det var märkligt eftersom han ju skulle sova nu. Man pratar inte med människor som sover.

”Vi behöver dig.”

Rösten lät avlägsen, som om den kom genom ett långt rör, men konstigt nog kändes den bekant. Carl försökte formulera en fråga till rösten, men hans tankar kändes tunga och klibbiga.

”Vi är inte många kvar.”

Han försökte protestera men fick inte fram ett ljud. Plötsligt kändes den varma, klibbiga röken som omgav honom hotfull. Om han bara kunde komma ihåg vad det var han skulle säga.

”Kungadömet behöver nytt blod. Framtiden hänger på sådana som du.”

Röken slingrade sig plötsligt allt fortare runt honom, som levande ormar, till tonerna av det rytmiska dunkandet från trumman inne i speldosan. Carl blev yr och kallsvettig. Han visste instinktivt att något var fel, men han kunde inte göra något åt det.

”Möt oss i skogen. Vi kommer visa dig ditt nya hem. Kom till oss.”

Musiken tystnade plötsligt och röken stannade upp som om någon tryckt på en stoppknapp. Carl svalde, det var något han borde göra. Ropa på någon? Men vem? Smärtan förblindade honom när röken plötsligt brände sig in i den lilla kroppen. Ett ljudlöst skrik spred sig över hans läppar, men det var för sent.

Carls mamma satt i soffan med en kopp te i händerna. Hon log åt minnet av sin sons min när han fått sina presenter. Han hade varit särskilt förtjust i den där konstiga speldosan. När hon köpt den i leksaksaffären hade det inte funnits någon prislapp på den. Expediten var lika förvånad som hon var men de kom överens om ett pris som båda tyckte var bra. Expediten hade inget minne av att de beställt speldosan. Det var nästan som om någon glömt den i affären. Eller att någon hade ställt den där för att den skulle säljas. Men det spelade ingen roll, den var billig och fin, och den hade gjort lille Carl stormförtjust.

Hon avbröts i sina tankar av en skarp duns från Carls rum. Förvånat rynkade hon pannan. Han borde ju sova nu. Försiktigt satte hon ner tekoppen på bordet och tassade bort till hans

rum. Där lade hon örat till dörren och lyssnade. Ett svagt prasslande ljud fick henne att rysa till. Hon kunde inte placera var inifrån rummet det kom från där hon stod. Det enda hon visste var att något kändes fel, fruktansvärt fel.

Plötsligt hörde hon hur glasrutan i rummet krossades. Förfärat slet hon upp dörren och sprang in, redo att försvara sitt barn. Hon frös till halvvägs genom dörren. Rummet liknade inte lille Carls rum längre. Allting låg omkullkastat och utspritt över golvet. Sängen var vält på högkant längs ena väggen. Madrassen var sprucken och sönderriven som om ett vilt djur i raseri attackerat den.

Men det som fick hennes hjärta att stanna upp var varelsen vid fönstret. Den hade ryggen vänd mot henne och det såg ut som om den precis var i färd med att hoppa ut genom fönstret. Varelsen var ungefär stor som Carl men ryggen var mycket bredare och krökt som av ålder. Händerna var grova och valkiga och de väldiga naglarna liknade nästan klor. Huden var tjock och läderartad. Vid rygglutet såg hon också en svans vispa fram och tillbaka.

”Carl?” hennes röst var inte mer än en viskning.

Varelsen vände sig långsamt om mot henne. Långt tjockt svart hår hängde ner över det platta grovhuggna ansiktet. Varelsen hade en stor rund näsa ovanför de tjocka läpparna och dess stora svarta ögon mötte hennes. Varelsen spärrade upp läpparna och visade tänderna. De såg ut som groteska betar.

Carls mamma förde omedvetet upp händerna till munnen. Trollet väste åt henne innan det vände sig om och hoppade ut genom fönstret. Hon kunde höra hur det tog mark och hur det prasslade om löven när det försvann ut i natten. Hon sjönk ner på knä med ansiktet i händerna.

Varelsen i fönstret hade fortfarande haft delar av Carls pyjamas runt kroppen, men det fanns ingenting mänskligt eller igenkännande kvar i de svarta ögonen. Hon snyftade hjälplöst när det gick upp för henne att han var borta. Trollen hade tagit hennes barn.

Vad är din hemlighet?

Madrid, Spanien: 2013-04-21

”En pistol. Jag behöver en pistol”, mannen talade långsamt och han bröt kraftigt.

Anxon Velasquez drog ett djupt bloss från cigaretten och andades långsamt ut röken över det runda bordet.

Han sträckte sig efter cigarettpaketet och slog fram en cigarett från den lilla öppningen i ena hörnet. Han gav den sedan till mannen som satt mitt emot honom och denne tog emot den med en märkbar skakning på handen. Anxon betraktade mannen som ville köpa en pistol.

Han var lång och muskulös med ljusbrunt rufsigt hår. I det kantiga ansiktet syntes en veckas skäggstubb och han var skitig och luktade illa. De klara blå ögonen flackade nervöst omkring och han ryckte till vid vartenda ljud som hördes.

Det rädde ingen tvekan om att han var från Norden. Anxon gissade att det var Sverige då mannen hade en mycket säregen brytning när han försökte formulera sig på spanska.

Anxon tog ytterligare ett djupt halsbloss på cigaretten och fimpade den sedan i en askkopp som stod mellan dem. Det var inte så märkligt att folk kom till honom och bad om tjänster. Han var trots allt en respekterad man i de kretsar han jobbade i.

Det hade tagit honom åtskilliga år att bygga upp ett rykte i Madrids undre värld och vägen hade varit både brokig och smärtsam. Han hade förlorat två fingrar på vänsterhanden i en strid med kniv i början på sin karriär, men sedan hade han långsamt arbetat sig uppåt. I början genom att utföra rån eller genom att långa droger. Han fick sina order från en man som hette Pablo. En dag hade han lyckats imponera på Pablo genom att skjuta sig fri från ett bankrån som gått snett. Han talade aldrig om att det mest varit tur att han ens träffat poliserna som omringat dem. Skotten hade bara bränt av från hans automatgevär och slagit ut tre fyra poliser på en gång. Efter det kunde de fly och detta hade alltså imponerat på Pablo så till den grad att han nu fick styra sin egen verksamhet i den här delen av staden. Således var det inte märkligt att småtjuvar bad honom om tjänster som han sedan kunde kräva in när han ville.

Det märkliga var att mannen mitt emot honom över huvud taget var här och bad honom om en pistol.

De befann sig i en liten pub som hette El Clavo och det var där den svenske mannen till slut hade hittat honom. Han hade hört rykten om någon idiot som frågat sig runt och

funderade på om det var någon privatdeckare som börjat snoka. Men när han nu studerade den nervöse mannen blev han bara förbryllad.

”Du vill alltså ha en pistol?”

Svensken nickade nervöst.

”Varför tror du att jag har en pistol? Jag har en pub här som du kan se”, Anxon svepte med armen över den lilla rökiga lokalen. Han litade inte på svensken. Ärligt talat litade inte Anxon på många människor. Speciellt inte svensken. Det kunde lika gärna vara en polis av något slag som var här för att infiltrera hans verksamhet. Hur dumt det än verkade. Svensken med sin bleka hy var malplacerad här så fort han kom över den spanska gränsen, men man visste ju aldrig. Det var omöjligt att muta alla polismän, så det här kanske var en av de ärliga?

”Jag... Jag frågade folk och de sa att jag skulle gå hit.” Svensken slickade sig nervöst om läpparna och slog sedan ner blicken i bordet.

”Vad skulle du göra med en pistol då?”

”Försvara mig”, mumlade han.

Anxon lutade sig bakåt och suckade. Han undrade om svensken var efterbliven, men av någon anledning var han också nyfiken på honom. Situationen var så bisarr att han åtminstone skulle ge svensken en chans att förklara sig. Men han borde skynda sig på innan Anxon tappade tålamodet.

”Jaha, för att försvara dig. Tror du att jag är dum?”

Svensken höjde förvånat blicken som nu var stadig.

”Nej, jag vill bara köpa en pistol för att försvara mig”, sa han lugnt.

”Då är det bäst att du förklarar dig, innan jag låter kasta ut dig. För det första har jag inga pistoler till salu.” Detta var en ren lögn men Anxon visste att sätta sin egen säkerhet främst. Om det skulle visa sig vara en snut eller en deckare så skulle han inte avslöja sig så enkelt.

”För det andra vill jag veta exakt varför jag, om jag nu hade några vapen, vilket jag nu alltså inte har, skulle sälja en pistol till dig.”

Svensken betraktade Anxons plufsiga ansikte med de insjunkna ögonen och det svarta håret som klibbade i pannan på honom.

Han harklade sig innan han började.

”Låt mig börja från början. Jag jobbar, eller jobbade rättare sagt, som konsult i Sverige. Skriver mjukvaruprogram åt olika företag. En dag för fem år sedan ringde en gammal kompis upp och frågade om jag kunde göra honom en tjänst. Eftersom jag är programmerare ville han att jag skulle skriva ett litet program som kunde fjärrstyra webbkameror. Jag ville naturligtvis

veta vad han skulle ha det till, till en början mest av nyfikenhet, men han var så undvikande att jag började tro att han höll på med något skumt. Han jobbar som journalist förstår du. Först sa jag nej, jag ville inte vara inblandad i något skumt, men han tjatade och tjatade så till slut gick jag motvilligt med på det. Jag skulle få femtusen kronor för programmet och det var riktigt bra betalt för det lilla jobbet.”

Han pausade och granskade Anxon som inte rörde en min. Svensken svalde nervöst i ett försök att fukta strupen innan han fortsatte.

”Så jag skrev alltså ihop hans program på min lediga tid och det gick verkligen bra. Det tog inte mer än en vecka ungefär att få det som han ville. Och det var som jag trodde. Det var ett spionprogram. Det visade sig att han ville spionera på kända personer som hade en webbkamera hemma. Han gissade att han förr eller senare skulle komma på något snaskigt som media kunde sätta tänderna i. Det spelade inte så stor roll om det var en skådespelare som i hemlighet var homosexuell eller om en politiker pratade skit om invandrare hemma hos sig. Bara det var snaskigt.

Till en början tyckte jag det var en jäkligt dålig idé, men det där med politikerna lät ju faktiskt inte så dumt. Jag är inte överförtjust i deras skitsnack.” Svensken snörpte lite på munnen, men i övrigt förändrades inte hans uppsyn.

Anxon knackade fram ytterligare varsin cigarett och bjöd svensken på en. De tände dem och svensken frågade om han kunde få beställa en öl eftersom han uppenbarligen var torr i munnen. Anxon gissade att det var nervositeten så han vinkade åt servitrisen i baren att ge dem varsin öl och hon nickade till svar.

”Så en kväll, det var kanske en vecka efter att programmet blivit klart så ville min kompis, journalisten, testa det. Han kom hem till mig på kvällen och jag bjöd honom på whisky. Han var uppspelt som ett barn på julafton och pladdrade hela tiden om att han hade världens grej på gång. Till slut lyckades han lugna ner sig så pass mycket så att vi kunde sätta igång. Jag satte igång min dator utan att tänka på vad som skulle kunna hända, hans entusiasm smittade av sig. Om jag hade vetat hade jag kastat ut honom med huvudet före och sagt åt honom att jag aldrig någonsin ville se honom igen. Men det gjorde jag inte och nu sitter jag här.”

Anxon ville inte medge det, men nu var han nyfiken. Han ville faktiskt veta varför svensken satt här framför honom, nervös och darrande och drog den här historien.

”Fortsätt”, sa han lugnt, men det fanns en antydning till spänning i hans röst nu.

Servitrisen kom med deras öl och svensken svepte halva glaset i ett drag. Han torkade sig om munnen med handen och tog ett djupt bloss på cigaretten.

”Han hade lyckats installera programmet hemma hos en kommunpolitiker och denne hade faktiskt en webbkamera som alltid gick igång så fort politikern satte på datorn. Han var förmodligen inte ens medveten om att han hade en webbkamera, du vet hur tekniken är idag, det går för fort för att man ska kunna hinna med att lära sig allt.

Hur som helst så hade min vän journalisten kommit på att den här politikern köpte droger för att klara av sin vardag. Så när vi körde igång programmet såg vi allt som webbkameran spelade in. Den visade ett litet arbetsrum hemma hos politikern och han hade precis besök av en stor jäkla kille med skinnjacka. De småpratade lite innan de bytte varor. Politikern fick en liten påse och den stora killen fick pengar. Vi såg aldrig vad det egentligen var i påsen men det spelade ingen roll. Min vän journalisten var eld och lågor nu eftersom han hade bevis för att den här politikern sysslade med skumraskaffärer. Jag var också uppspelt nu för det här var verkligen riktiga grejor som hände rakt framför ögonen på oss. Att avslöja en politiker fick det att vattnas i munnen på oss båda och vi höll snabbt upp varsin whisky som vi skålade med, glada över att han lyckats övertala mig att skriva det där jävla programmet. Vi satt där och drack och pratade skit säkert en timme när jag av en slump råkade kasta en blick på datorn igen. Webbkameran var fortfarande igång hemma hos politikern och rummet där datorn stod var tomt. Politikern hade inte varit där sedan de hade genomfört sin affär. Eller rättare sagt, rummet borde ha varit tomt. Istället fick vi se en märklig person som stod still mitt i rummet. Det såg ut som han lyssnade efter något. Han var lång och smal och just då kunde vi inte se ansiktet på honom eftersom webbkameran filmade för långt ner. Men sedan hände något, det såg ut som personen i rummet hörde något, från datorn. Och det var då det började. Mannen böjde sig ner och tittade rakt in i webbkameran och den bilden brände sig fast på mina ögon för alltid.”

Svensken tystnade plötsligt och såg med ens mycket blek ut. Han svalde igen och drack sedan upp resten av ölen och ställde slamrande ner glaset på bordet.

Anxon höjde nyfiket på ögonbrynen. ”Fortsätt”, sa han bara.

Det tog svensken nästan en minut att samla sig och han drog handen genom sitt flottiga hår flera gånger innan han slutligen lyckades ta sig samman.

”Vi såg aldrig riktigt hur han såg ut. Det är sant. Det enda vi såg var hans ögon. Det var de ondaste ögon jag någonsin sett. De lyste av ondska och för en kort sekund såg det ut som han tittade på mig och min kompis genom webbkameran. Jag vet att det inte är tekniskt möjligt men jag är fortfarande osäker på om han såg oss eller inte. Men det var inte allt. Hans ögon var rödstrimmiga, som om det var dagen efter världens brakfest. Men de två strimmorna var parallella och gick vågrätt genom båda ögonen på honom. Jag tror den jäveln skurit sig själv i

ögonen. Och vem är sjuk nog att göra något sådant? Det var så obehagligt att vi slog igen laptopen utan att ens ägna politikern en tanke. Det var först senare som vi kom på att vi inte ens sparat filmen vi hade.

Den kvällen gjorde vi inte mer. Ingen av oss ville erkänna det men vi var båda rädda för den där mannen med de röda ögonen. Så jag åkte hem och gick och lade mig och när jag lämnade min kompis lägenhet så såg jag honom aldrig mer sedan.”

”Vad hände med honom?”

”Jag kommer till det. Ärligt talat vet jag inte vad som hände. Jag gick tillbaka till mitt vanliga arbete igen, men något var annorlunda. Dagarna flöt på, men något kändes konstigt. Jag började känna mig bevakad. När jag cyklade till och från jobbet så kändes det som någon studerade mig och det gjorde mig kallsvettig. I periferin tyckte jag mig se någon stå och trycka vid hörnen. Jag såg aldrig någon förstås, men jag visste att det var någon där. Jag började ta omvägar till och från jobbet men det hjälpte inte. Det kändes fortfarande som någon iakttog mig och det var jävligt obehagligt. Det pågick två veckor tror jag och jag började bli mer och mer påverkad av det hela. Jag försökte avfärda det som paranoia, men det hjälpte inte heller och det började märkas på mitt jobb. Jag blev inkallad till chefen för ett långt samtal. Om att jag inte presterade det jag skulle och om jag inte skärpte mig jävligt fort skulle jag få sparken. Det var såklart inget roligt samtal, men vad gör man när det känns som att ens liv blir granskat under ett mikroskop? Det blev hur som helst helg, men jag var mest rädd. Jag har inte varit rädd för något sedan jag var en liten unge, och då var det för vatten. Jag var rädd för det som kunde finnas i sjöar, i havet. Sådant jag inte kunde se, men det gick naturligtvis över när jag blev vuxen och jag förstod att det var en irrationell känsla. Det enda som finns i vatten är fiskar och sådant.”

Svensken stannade upp och trummade nervöst med fingertopparna mot bordskanten innan han fortsatte.

”Hur som helst så var jag rädd nu. Jag låste in mig så fort jag kom hem på fredagen och satte mig framför TV:n med en stor whisky.

När jag börjat bli lullig försökte jag få tag i journalisten för att höra om han också börjat känna sig iakttagen. Men jag fick aldrig något svar. Jag försökte nå honom både hemma och på hans mobil. Jag gav upp efter en halvtimme. Det fanns ingen som svarade.

Det var då jag hörde något utanför dörren. Ett skrapande klickande ljud. Någon försökte låsa upp min jävla dörr. Till en början var jag lugn, jag har tre lås på dörren. Hade tre lås på dörren”, rättade han sig.

”Jag smög fram till dörren och tittade ut genom kikhålet och det var då jag såg vad jag i hemlighet hade fruktat de senaste två veckorna. Jag såg de rödstrimmiga ögonen igen. De stirrade tillbaka på mig. Jag trodde hjärtat skulle stanna i bröstet. Nu ångrar jag att det inte gjorde det.”

”Vad gjorde du?” Anxon var ordentligt nyfiken nu, mer än han ville erkänna.

”Jag fick panik, visste inte vad jag skulle ta mig till. Men jag lyckades sansa mig så pass att jag kunde ringa polisen. Sa att någon försökte bryta sig in hemma hos mig. De kom efter en halvtimme.

Under tiden hade jag gjort vad jag kunnat. Jag drog fram soffan framför ytterdörren för att hindra att han med ögonen skulle ta sig in om han fick upp dörren. Det var förstås ett dåligt försvar men jag gjorde vad jag kunde. Sedan beväpnade jag mig med en bandyklubba och satte mig att vänta på polisen innanför dörren.

När de väl kom, det var två poliser, undersökte de snabbt min dörr och min lägenhet och sedan började de ställa frågor om mig och mitt jobb. Jag försökte förklara så gott jag kunde vad jag gjorde men de tog inte ens anteckningar, de bara nickade vänligt och utväxlade roade skeptiska blickar mellan sig.

När de var nöjda sa de att de inte kunde se något tecken på att någon alls hade varit i trapphuset den senaste timmen. Det fanns inga spår på dörren heller. Jag tittade efter själv när de visade mig och det var sant, det fanns inga spår på dörren. Det var då jag blev rädd på riktigt. Jag visste ju att det hade stått någon där utanför och försökt ta sig in. Polisen ville inte tro mig och avfärdade mig, förmodligen som ett fyllo. Sedan åkte de och lämnade mig ensam. Jag sov inte den natten, istället ställde jag fram soffan framför dörren igen och sedan satte jag mig innanför den med bandyklubban redo. Du kan tänka dig själv hur det måste ha sett ut. Och en bandyklubba är inte ett särskilt bra vapen.”

Svensken pausade och drog fingrarna genom håret.

Anxon bjöd honom på ytterligare en cigarett som han knackade fram ur öppningen på paketet. Sedan tog han en själv och tände den vant där den satt på sned i mungipan på honom. Svensken tände sin och drog med viss ansträngning ett djupt bloss. Han hostade inte men Anxon konstaterade att han inte var en van rökare.

”Fortsätt”, krävde han och svensken nickade kort.

”Dagen efter var jag helt slut. Likblek och skakig, som en gammal gubbe. Dagarna efter så märkte förstås mina kollegor att jag betedde mig konstigt och givetvis lade min chef märke till det också. Han kallade in mig på sitt kontor och jag fick min första ordentliga varning. Om jag inte skärpte mig skulle jag få sparken. Han rekommenderade mig också att gå till läkaren

för att testa mig för droger. Jävla skitgubbe. Jag kunde hur som helst inte berätta sanningen för honom. Jag visste ju hur poliserna hade sett på mig. Chefen skulle bara tro att jag blivit galen.

Jag var tvungen att fatta ett beslut, ett beslut som skulle förändra mitt liv för alltid verkar det som. När beslutet väl var taget hade jag ett par timmar till på jobbet att planera hur det skulle gå till. Jag kom på en väldigt enkel plan, men som skulle fungera, visade det sig. När jag cyklade hemåt stannade jag till vid en bankautomat och tog ut pengar, mycket pengar. Och sedan köpte jag de saker jag tyckte att jag behövde. När jag kom hem barrikaderade jag mig innanför ytterdörren igen med soffan som skydd. Jag satt där och funderade på om mannen med de rödstrimmiga ögonen skulle försöka bryta sig in igen, men jag väntade aldrig så länge att jag kunde ta reda på det. Istället klättrade jag ut genom fönstret i sovrummet med mina saker som jag tyckte att jag behövde ta med mig. Sedan den natten har jag varit på flykt från den här mannen. Jag har bott på hotell, jag har sovit under bar himmel i skogen, jag har sovit under soptunnor som en hemlös och jag har varit rädd hela tiden. Det är fem år sedan...”

Han drog ett sista bloss på cigaretten innan han fimpade den i askkoppen på bordet.

”Det är därför jag behöver en pistol, för att försvara mig mot den här jäveln som förföljer mig. Han leker med mig och jag vet inte varför. Förmodligen för att vi fick syn på honom genom webbkameran. Men jag kan inte för mitt liv förstå hur han hittade mig. Eller varför han förföljer mig. Jag har sett honom ett par gånger till sedan jag flydde, men än så länge har han inte rört mig. En gång såg jag honom rakt över en gata, men han försvann då sikten skymdes av bilar. Det var i Polen. En annan gång vaknade jag på ett skabbigt vandrarhem i Tyskland där jag tagit in för natten och jag kan svära på att han var i rummet. Jag hann aldrig se honom men jag vet att han var där. När jag senare letade igenom rummet märkte jag att hälften av mina kläder saknades. Han leker med mig...”

Anxon stirrade fascinerat på mannen när han avslutat sin berättelse. Antingen var han komplett galen eller så var han faktiskt på flykt. Av någon anledning trodde han inte att svensken var galen. Han var rädd, det syntes, men inte irrationell på något sätt. Det hade tagit tid för honom att berätta, men det var mer för att han inte behärskade språket så bra. Men då han inte kunde hitta rätt ord kom han istället på andra ord och kunde på så sätt fortsätta berätta. Det fanns intelligens i de blå ögonen och han kunde inte skymta någon galenskap där inne.

Det bekräftade naturligtvis ingenting, men det gav svensken en viss tyngd åt det han sa.

Dessutom hade han hört talats om märkliga händelser i andra länder. Inget han fäst större vikt vid då det inte angick honom, men det var alltid bra att hålla sig uppdaterad och han hade gott om kontakter.

”Kan du berätta något mer om den här mannen?” Han var fortfarande inte helt övertygad och skulle helst vilja ha något mer att gå på innan han sålde en pistol till svensken.

”Jag tror han kallas ’Verktyget’. Jag hörde namnet när jag gömde mig i Kristiania i Danmark. Jag hade aldrig tagit droger innan det här hände, men under min flykt verkade det som en bra idé. Så jag gömde mig där en vecka. Där träffade jag en sliten karl med rastafälator. Det stank urin om honom och han saknade alla framtänder, men han erbjöd mig i alla fall husrum och hasch. Det var tredje kvällen jag var där och vi hade rökt på ganska ordentligt när jag berättade om mannen med de röda ögonen. Kaj, som han hette, lutade sig mot mig med sin kväljande odör omkring sig och viskade att han hört talas om en sådan man. Att han var en prisjägare som aldrig åkt fast. Att han var ett med skuggorna och därför var det få som visste att han ens existerade. Om min situation inte sett ut som den gjorde skulle jag aldrig trott på mannen. Jag skulle ha avfärdat det som svammel från en knarkare. Men för mig var mannen med de röda ögonen högst verklig, så jag trodde honom. Det var Kaj som berättade att mannen med de röda ögonen kallades för ’Verktyget’. Jag frågade varför, det var ju inget direkt vanligt namn, men han svarade bara undvikande. Antingen visste han inte eller också ville han inte berätta. Men jag lyckades få ur honom att han kanske kallades ’Verktyget’ för att han använde vanliga verktyg när han dödade folk. Eller för att han var anställd av någon. Att han var någons verktyg. Jag vet faktiskt inte. Dagen efter ville min rumskamrat inte prata om det. Han sa att han måste yrat i sitt rus. Han dog på kvällen av en överdos amfetamin.

Jag stannade ytterligare ett par dagar för att nyktra till och sedan begav jag mig av igen. Då hade jag börjat känna mig bevakad igen och jag var rädd, mycket räddare än jag varit tidigare.”

Anxon såg på svensken med en genomträngande blick. Han visste inte om han talade sanning eller inte, men det spelade hur som helst ingen roll. Han hade faktiskt hört talats om Verktyget. Från en av hans langares leverantörer som hört det av ytterligare någon. Det var en lång kedja av människor där ord lätt kunde förvanskas och bli något de inte var från början. Men han visste också att det var dumt att helt avfärda sådana rykten. Ibland hade de faktiskt ett korn av sanning i sig. Han ville hur som helst bli av med svensken. Han hade inte längre tid att sitta här och lyssna på hans berättelse. Om svensken dessutom var på flykt från något skulle kanske polisen vara intresserad av honom. Således ville Anxon inte att svensken skulle

vara kvar här om han var en sådan som drog till sig oönskad uppmärksamhet. Det går inte att muta alla och kanske var de ärliga poliserna intresserade.

”Du får köpa en pistol”, sa han skarpt. ”Men kom ihåg att du inte fått den av mig. Du känner inte mig och har aldrig sett mig, är det förstått?” Svensken nickade, han hade en glimt i blicken som Anxon tolkade som lättnad.

”Om du använder pistolen och åker fast eller om polisen så mycket som ens anar att du köpt den av mig kommer jag se till att du dör en mycket obehaglig död. Tro inte att ett fängelse hjälper dig från det, jag känner folk överallt som kan tortera dig tillräckligt länge för att du skulle önska att du aldrig blivit född. Förstår vi varandra?”

Svensken svalde men nickade igen som tecken på att han förstod vad han gav sig in i. Anxon vinkade till sig en man som stod i baren och pratade med servitören. Han viskade några korta ord till honom och denne försvann iväg bakom ett draperi i ena änden av rummet. Mannen kom tillbaka och lade upp en liten revolver på bordet tillsammans med en ask patroner.

Den här kostar dig femhundra euro. Kan du betala nu är den din, annars blir det ingen affär och du kan glömma bort att komma tillbaka hit igen. Erbjudandet gäller bara nu. Anxon lutade sig tillbaka i stolen och granskade svensken som strök bort svett ur pannan med ena handen. Med den andra grävde han i fickorna efter pengar och till slut fick han fram en hög sedlar som var skrynkliga av svett. Han lade dem framför sig och sköt dem över bordet.

"Jag tror det är ungefär femhundra euro", sa han sammanbitet.

Anxon var förvånad. Svensken var verkligen fast besluten att köpa pistolen för att kunna skydda sig själv. Det kanske verkligen var så att han var jagad av mannen med de rödstrimmiga ögonen. Anxon ville nog inte veta när han tänkte efter, han hade sina egna bestyr att se till. Han visste inte heller om mannen talade sanning eller om han var galen och led av vanföreställningar. Anxon tyckte inte att det spelade någon roll. Om idioten ville slösa bort sina pengar och förmodligen sitt liv på en revolver så var det upp till honom. Men så var det ryktet han hade hört från sina kanaler. Visserligen var det på långa omvägar han hört det, men det var märkligt att svensken också pratade om en skräckinjagande person med rödstrimmiga ögon. Nåväl, det var inte hans bekymmer och han tittade hungrigt på pengarna som låg på bordet, väntande på en ny ägare.

Han tog långsamt upp den svettiga högen med sedlar och räknade snabbt igenom dem. Det var närmare sexhundra euro och han kastade en snabb blick på svensken som stint stirrade på honom. Anxon nickade bara till svar och först då tog svensken upp revolvern och fingrade

nervöst på den. Han stoppade snabbt och med viss möda ner den i byxfickan och sedan stoppade han asken med patroner i den andra fickan.

Anxon var road över att han inte ens testade att den fungerade. Han skulle lika gärna ha kunnat sälja en attrapp till svensken. Men han var en hederlig man, nåväl, så hederlig man blir i de kretsar han verkade i. Revolvern var äkta och nu ägde svensken den.

Svensken reste sig upp och såg villrådig ut. Anxon trodde nästan han skulle svimma där han stod, lång och blek med blicken flackande och tänderna hårt hopbitna. Efter ett par långa sekunder samlade han sig till slut.

"Tack", sa han enkelt, åtföljt av en snabb nick. Sedan vände han sig om och gick för alltid ut ur Anxons liv.

När svensken kom ut på den smala gatan utanför puben El Clavo där han köpt sin pistol, vände han ansiktet mot solen och drog en suck av lättnad. Det var varmt och utanför skyndade människor fram. En skrynklig liten gumma kastade en misstänksam blick på honom innan hon linkade vidare. Det hade gått bra. Bättre än han hade väntat sig och han var glad att det var över. Han kände pistolens tyngd mot benet genom det tunna tyget i fickan och han undrade vad han skulle ta sig till nu. Han måste resa vidare. Det var fortfarande en lång väg kvar innan hans mål var uppfyllt. Men nu hade han tagit ytterligare ett stort steg på vägen. Han kastade en blick på det billiga armbandsuret han hade och noterade noggrant vilken tid det var. Han gjorde också en mental anteckning av datumet och att El Clavo låg på västra sidan av gatan. Med en sista blick på den rostiga skylten som visade en spik på snedden bredvid namnet på puben började han promenera ner för den smala gatan. Om någon såg honom trodde de kanske att han grimaserade åt värmen, men det var ett svagt leende som spelade på hans läppar.

Uppsala, Sverige: 2008-09-12

Fem år tidigare hade Stefan suttit och kollat på TV. Han jobbade som konsult åt ett företag i Uppsala och han var inte helt nöjd med livet. Han hade, tyckte han själv, löjligt hög lön jämfört med jobbet han faktiskt gjorde. Men å andra sidan var han duktig på att programmera så han kanske faktiskt förtjänade den. Slentrianen var hur som helst ett faktum och att han var singel hjälpte inte heller. Vissa helger lyckades han ragga upp någon söt tjej på krogen men det blev aldrig mer än så. Ingen tycktes vilja spendera mer än en natt i hans sällskap.

Således levde han ensam i en liten tvåa strax utanför centrum och livet gick sin gilla gång. Han tränade ganska ofta, men alltid ensam. Kvällarna brukade han tillbringa framför TV:n

tills han antingen somnade i soffan eller tills tristessen tog över så han helt enkelt gick och lade sig. I brist på annat.

Stämningen på jobbet kunde också ha varit bättre. Det var inte så att han vantrivdes, men det var alltid samma gamla skämt som gick runt. Eller prat om vädret. Eller vad som hade hänt i gårdagens fotbollsmatch. Han hatade fotboll.

Han suckade och tog en näve popcorn som han hållt upp i en skål, sedan slängde han upp benen på soffbordet och började zappa mellan kanalerna på TV:n.

Han tänkte egentligen inte börja kolla på något särskilt, men efter ett tag orkade han helt enkelt inte byta kanal en gång till. Han lät handen falla ner på soffan och bli liggande där. Kanalen han fått in visade en serie han inte sett tidigare. Den hette Dexter och handlade om en seriemördare som rensade upp där rättssystemet havererade. Han tyckte faktiskt det var en riktigt bra serie och för första gången på länge njöt han av att bara sitta hemma i sin ensamhet och kolla på TV.

När serien var slut en dryg halvtimme senare hade han fått mersmak, men till sin besvikelse insåg han att han skulle behöva vänta en vecka till på nästa avsnitt. Nåväl, då hade han åtminstone något att se fram emot. Den känslan var så ovan att han nästan log, men bara nästan.

Han ställde den tomma popcornskålen på bordet och gick för att borsta tänderna. Klockan hade blivit halv tolv och det var hög tid att gå och lägga sig.

Han betraktade sig själv i badrumsspeglarna och funderade på om han skulle orka raka sig eller om han skulle skita i det.

Det var i det ögonblicket han fick idén som för alltid skulle förändra hans liv.

Dexter hade ju en fruktansvärd hemlighet. Det var ingen i hans omgivning som misstänkte att han var en seriemördare och Dexter hade blivit en mästare på att dölja det. Vad hade vanliga människor egentligen för mörka hemligheter? Eller vilka hemligheter som helst för den delen, de behövde ju inte vara lika mörka som Dexters. Vad hade han själv för hemlighet?

Han blev så uppslukad av tanken att han helt glömde bort att raka sig. När han väl gått och lagt sig låg han och stirrade upp i taket, oförmögen att kunna somna. Han borde ha en hemlighet, frågan var bara vad det skulle kunna vara för något.

Han visste inte när han somnade men det var strax efter två på natten. När klockradion ringde halv sju på morgonen kände han sig mer död än levande. Kroppen var tung och han fick kämpa sig ur sängen. Han kände sig groggy och det tog en stund att koordinera kroppen så att den gjorde som han ville.

Han åt frukost och gjorde sig i ordning. När han satt på cykeln på väg till jobbet kom han plötsligt ihåg sin tanke från natten. Vad har folk för hemligheter? Och han själv borde verkligen ha en hemlighet. Frågan var bara vad. Han var så upptagen med att fundera att han knappt märkte hur han kom till den grå tegelbyggnaden som utgjorde hans jobb. Han märkte knappt heller att han gick de tre trapporna upp till kontoret och automatiskt satte sig vid sin dator för att börja jobba.

Det första som slog honom och som uppehöll hans hjärna hela förmiddagen var att han själv skulle kunna bli som Dexter. En sorts dold superhjälte som städade upp bland alla avskum som fanns i världen.

Men hur skulle han kunna få reda på vilka som var avskum, lika bra som Dexter gjorde det? Dexter jobbade ju trots allt hos polisen och kunde på så sätt få tag i de bevis han ansåg sig behöva för att kunna skipa rättvisa i samhället där lagen misslyckades. Dexter kunde dessutom göra egna DNA-analyser och slå i register för att kolla upp folk han misstänkte.

Det var helt klart ett problem. Stefan hade ingen aning om i vilken ände han skulle börja för att göra något liknande. Ett alternativ var att omskola sig till polisskolan och börja där. Om han jobbade på bra kunde han säkert avancera till någon chefsposition på ett par år och då börja göra sina egna undersökningar.

Problemet var bara att det inte heller var helt anonymt. Om en polis slog i registren för många gånger registrerades det och frågor skulle börja ställas. Idén var inte så dum, men alltför komplicerad för att kunna genomföras snabbt.

Han kanske kunde hacka sig in i polisens databaser och på så sätt slå i deras register efter lämpliga offer? Problemet då var att han inte var tillnärmelsevis en så duktig hacker som skulle krävas för det jobbet. Det gick nog att lära sig, men det skulle utan tvekan medföra stora risker. Dessutom lämnade man alltid spår efter sig på Internet och det var ju en hemlighet han ville ha. Om han blev påkommen skulle det vara bortkastat.

Nästa tanke han fick var media. De skrev alltid om alla avskum som våldtagit och mördat flickor i tonåren och sedan blev de inlåsta ett par månader för att sedan släppas ut igen. Det var för jävligt och han var tvungen att kolla ut genom fönstret en stund för att inte bli arg. Han skulle faktiskt inte ha något emot att mörda en sådan person. Men så var det ju problemet med att vara helt säker. Han funderade en stund på det och kom fram till att han inte ville döda någon oskyldig. Nej, att mörda någon var inte vad han ville. Vad kunde han då ha för hemlighet?

Han stirrade på skärmen framför sig med tom blick, utan att se raderna med kod han borde arbeta med, medan han funderade.

Han skulle kunna skaffa sig en älskarinna. Det skulle vara en intressant hemlighet. Att försöka hålla en affär hemlig så länge som möjligt var en spännande tanke och han fick gåshud på armarna när han började fundera på möjligheterna runt omkring. Fast det fanns ju såklart vissa problem där med. Om han hade en älskarinna så visste ju en person om det. Han insåg att det skulle vara svårt att ha en älskarinna utan att den personen själv visste om det och han ville ju ha en hemlighet värd sin status.

Om älskarinnan dessutom sa något till någon annan person skulle allt vara förstört. Om han förförde en enstöring då? Det måste finnas kvinnor som inte ville ha med människor att göra likaväl som det fanns män. Men det var oundvikligt att hon inte skulle kunna hålla det hemligt ändå. Även om hon inte sa något så skulle någon förmodligen märka att hon hade förändrats ändå. Människors kroppsspråk är väldigt talande ibland, det visste han av egen erfarenhet. Men det största problemet med att skaffa en älskarinna var ju att han då först måste ha en flickvän. Det hade han inte. Skit.

Frustrerad blickade han ut genom fönstret och insåg att det var dags att äta lunch. Han stirrade förvånat på koden han arbetade med och insåg att han inte producerat en enda rad sedan han började jobba den morgonen. Han hade varit helt uppslukad av sina tankar. Han slog följe med sina kollegor på väg till matsalen men han hörde inte ett ord av vad de sa. Istället försökte han komma på någon annan hemlighet han kunde ha. Han skyfflade mekaniskt in mat i munnen tills han blev mätt, sedan satt han och stirrade tomt framför sig igen. Hans kollegor undrade skämtsamt om han var bakfull och han insåg att han kanske borde försöka bete sig som han brukade. Åtminstone under lunchen. Så han skrattade åt deras skämt och försökte följa med i deras konversationer. Men hans tankar var frånvarande.

När de gick tillbaka till kontoret kom han på en annan sak som skulle vara värt att hålla hemligt. Han skulle kunna bli homosexuell. Det skulle inte vara någon som misstänkte något sådant om honom. Det skulle vara en bra hemlighet. Förutom att det var samma problem som med att ha en älskarinna, om han blev homosexuell skulle det finnas åtminstone en person till i världen som visste om det. Jävla skit. Frustrerat sparkade han till en sten på marken, den studsade iväg över asfalten mellan de grå kontorsbyggnaderna. Att komma på en bra hemlighet var svårare än han trodde.

Väl vid sin dator igen kunde han inte koncentrera sig på jobbet alls. Han kom på sig själv med att fundera på vad han skulle säga till chefen när denne upptäckte att han inte producerat någon kod alls under dagen. Han försökte snabbt komma på några troliga undanflykter till varför han inte jobbade som han skulle.

Hunden har dött, Frugan är gravid, Jag har fått musarm.

Det lät så falskt att han var tvungen att dra på munnen åt sig själv.

Men då slog det honom, det kanske var själva kärnan i att hans idé om en hemlighet värd att hålla hemlig. Han satte sig kapprakt upp i kontorsstolen medan han funderade igenom vad det skulle innebära.

Om han hela tiden ljög för sin omgivning och ingen visste hans motiv till det så skulle han faktiskt ha en hemlighet. Problemet då var att folk förr eller senare skulle märka det och var det då fortfarande en hemlighet? Förmodligen inte, kom han fram till. Dessutom skulle han då själv vara mytoman och han stod inte ut med den typen av idioter. Han insåg att det föll under samma kategori som att mörda någon. Han var ju ingen mördare. Åtminstone inte om han kunde komma på en bättre hemlighet, och det måste finnas en bättre. Han ville inte vara en mytoman heller. Besviket sjönk han ner i stolen igen.

Han såg att ett par konsulter började droppa av för dagen och han insåg att hela arbetsdagen hade försvunnit medan han varit förlorad i sina funderingar. Han stirrade skeptiskt på skärmen och kunde konstatera att markören blinkade på precis samma ställe där den varit när han satte igång datorn på morgonen. Han suckade bedrövat. Stefan visste att han måste skärpa sig. Att sitta och dagdrömma hela dagarna fungerade inte om han ville behålla jobbet, och det ville han faktiskt. Men det var svårt att tänka på något annat. Av någon anledning var det här med en hemlighet viktigt för honom. Han visste inte riktigt varför men han visste att han måste komma på en hemlighet. En bra hemlighet.

Han funderade på det en stund medan han packade ihop sina grejor och slog av datorn. På vägen hem kom han fram till att han inte ville ha en trivial hemlighet. Att gå och småljugas för alla han kände kändes så... banalt. Det fyllde inget syfte. Förutom att han kanske skulle bli utan vänner, men det var inte det han ville uppnå. Han kom på att han inte visste riktigt vad han ville uppnå. Men det var viktigt för honom, så mycket visste han.

När han kom hem åt han lite gammal spaghetti som han värmdes i mikron, sedan sjönk han ner i soffan framför TV:n och där satt han med tom blick tills han somnade. Hela tiden funderade han på vad hans hemlighet kunde vara. Han kom inte på något nytt.

Nästa dag var han fast besluten att koppla bort sina tankar och försöka reparera lite av den skada han vållat sig själv igår eftersom han inte jobbat ett dugg. Han var på jobbet en timme tidigare än vanligt och han kastade sig ner på kontorsstolen så att han studsade upp en bit och nästan ramlade ner på golvet. Han slog igång datorn och petade ivrigt på tangentbordet i hopp om att det skulle gå snabbare.

När han väl fått igång datorn och alla program var det tomt i huvudet. Markören blinkade på precis samma ställe där han lämnat den sist och all motivation han samlat på sig under morgonen försvann. Han kunde bara tänka på vad han skulle ha för hemlighet.

Svärande gick han och hämtade en kopp kaffe innan han på nytt försökte fokusera på sitt jobb. Det gick inte. Han gav upp för stunden och försökte istället tänka på hemligheter i nya banor. Det fick inte vara för trivialt, så mycket visste han redan. Vad skulle han då kunna komma på?

Mord ville han inte begå, eller åtminstone inte ens överväga förrän han uttömt alla andra alternativ som fanns. Och det måste finnas oändligt. Tyvärr kunde han inte komma på oändligt många.

Vad han däremot kom på var ganska omfattande. Han kanske skulle råna en bank? Han hade ingen aning om hur ett bankrån skulle gå till, men om han skulle lyckas var han tvungen att göra det själv. Om han hade en medhjälpare, eller flera för den delen, skulle ju de personerna också veta om vad han visste. Det ville han inte. Hans hemlighet skulle vara hans och ingen annans.

Och var skulle han förresten få tag i medhjälpare? Hans konsultkollegor kanske? Han flinade till vid tanken på ett gäng konsulter med rånarluvor, rusande in på en bank och istället för vapen svinga datormöss som lasso över huvudet och med vilt stirrande blickar. Om han skulle lyckas med ett bankrån skulle han behöva noggrann planering och planläggning under lång tid. Han visste inget om hur det skulle gå till, men ju mer han tänkte på det desto jobbigare blev det.

Förutom minutiös planering skulle han behöva en stor portion tur för att inte åka fast. Om han blev tagen av polisen var hans hemlighet förlorad i ett fåfängt försök att råna en bank. Det var inte en jättedålig idé för hans syfte, men han misstänkte att den i slutändan skulle vara alltför opålitlig och slumpmässig för att han skulle kunna vara säker på att lyckas. Skit också.

Hans kollegor började droppa in, de gick alla med släpiga trötta steg och hade mörka ringar under ögonen. Han undrade hur han själv såg ut. Han kom på att han fortfarande inte rakat sig och han kliade sig förstrött i skäggstubben. Men det spelade ingen roll.

Han gick och hämtade ytterligare en kopp kaffe, nu fast besluten att lägga alla absurda tankar om hemligheter åt sidan och börja jobba. Än så länge var det inte så farligt att ligga efter lite med kodningen, men han hade en deadline om två dagar och för att hinna med den var han tvungen att lägga på ett kol. Kanske ett par kol till och med, eftersom han inte gjort ett dugg igår. Han sköt nu än mer bestämt sina idéer åt sidan och fokuserade på funktionen han skulle skriva. Han sjönk ner i stolen igen och stirrade på markören som envist blinkade på

skärmen. Tänk om man skulle skriva in en hemlighet i koden? Han insåg att det sista av hans självdisciplin försvann ur hans kropp samtidigt som han tänkte tanken.

Han suckade tungt, det skulle bli en jobbig dag om han var tvungen att strida mot sig själv för att kunna prestera något alls.

Efter att ha svept kaffet så snabbt att han brände sig i gommen skrev han i alla fall ursinnigt ner flera rader med kod. Det dundrade i tangentbordet när han höll på, men efter en timme var han i alla fall ganska nöjd. Det blev inte så bra men han hade i alla fall producerat något som liknade funktionalitet till applikationen.

Han hade fått en annan idé när han programmerade. Han kom att tänka på de olösta matematiska problem som fanns. Det var i grunden ganska enkla problem, men som saknade lösning. Han letade på Internet och hittade snabbt vad han sökte. En hel rad med olösta matematiska problem. Han fastnade snabbt för Goldbachs hypotes; att alla jämna tal större än fyra kunde skrivas som summan av två primtal. Ingen hade hittills kunnat visa om den var sann eller falsk. Han tyckte det lät hur enkelt som helst.

Om han kunde lösa det problemet och sedan berätta för folk att han löst det, men vägra berätta lösningen, då var han nära den status han ville ha på sin hemlighet.

Ivrigt började han läsa på och göra små anteckningar på ett papper vid sidan om tangentbordet. Snart insåg han dock varför ingen hittills kunnat bevisa Goldbachs påstående. Ju mer han läste desto mer besviken blev han och när det var dags för lunch var han trött och förbannad. Det var inte alls så simpelt som han först trott.

Han kanske skulle kunna lösa problemet, eller rättare sagt, om han lade ner hela sitt liv på det kanske han skulle komma en bit på vägen. Han fick helt enkelt inse sina begränsningar. Det här var inte hans område alls. Att råna en bank skulle vara så mycket enklare.

Han hade i alla fall lyckats få klart för sig vad det var för slags hemlighet han ville ha. En som folk skulle prata om utan att veta alla detaljer.

Dagarna började gå utan att han märkte det. Han var helt försjunken i sina tankar att komma på en bra hemlighet. Hans kollegor märkte att han blev allt mer distanserad och att han inte gjorde så mycket som han borde göra. Vissa dagar tvingade han sig att programmera lite och då smattrade tangentbordet, men bara under korta stunder. Sedan satt han försjunken i funderingar igen.

Han insåg att han blivit besatt av idén att komma på en bra hemlighet. Han visste också att han behövde hemligheten nu. Det var frustrerande och tröttande att inte kunna tänka på något annat. Han behövde den för att få idén ur systemet så han kunde börja leva igen. Han

sov knappt och han hade börjat äta allt mindre. Så försjunken i sina tankar var han. Och det hade gått mycket snabbare än han trodde att bli så fast i tankesättet. Så förtärd av idén som han hade blivit. Och alla idéer han hittills hade fått hade åtminstone något problem som gjorde dem omöjliga för hans syfte. Problem, problem. Skit, fan, helvete.

Han hade dessutom blivit inkallad till chefen för ett samtal och han visste att han nu definitivt var tvungen att skärpa sig för att kunna behålla jobbet. Han hade kommit på en massa idéer till hemligheter men förkastat nästan allihop. Han funderade på olika tvångsbeteenden han kunde göra hemma i hemlighet. Alltid laga mat naken, alltid äta mat med vänster hand trots att han var högerhänt, borra hål i väggarna och fylla dem med tuggummi. Det var idiotiska saker det visste han, men han började bli desperat. Han hade inte vetat att man kunde bli såhär besatt av en sådan idé. Eller att just han skulle bli en grubblande fanatiker. Tyvärr var alla idéer han kom på antingen idiotiska eller alltför banala för hans smak. Efter ett tag var han så desperat att han allvarligt övervägde det där med ett bankrån.

Det var Peter som gav honom idén han själv inte var förmögen att komma på. Det hade gått närmare två veckor sedan han stått framför spegeln och fått sin idé om att ha en hemlighet. På fredagsförmiddagen gick han som vanligt frånvarande för att ta en kopp kaffe. Väl vid kaffeautomaten kom Peter ifatt honom. Peter tittade sig hastigt omkring innan han tog mod till sig att säga det han skulle. De var ensamma i fikarummet.

"Hördu, är allt bra?" frågade han med en bekymrad rynka i pannan.

Stefan tittade förvånat på den korta mannen med flint och glasögon, som om han precis vuxit fram ur golvet.

"Va? Nej då, allt är bra", sa han osäkert.

"Du verkar inte må bra, du har varit helt frånvarande i två veckor nu. Har det hänt något?"

"Ehh..."

"Ja ja, du behöver inte berätta nu med en gång, men jag och grabbarna undrar hur det är med dig och om vi kan hjälpa till med något?"

Han pekade med tummen över axeln mot kontorslandskapet i en menande gest.

"Du kan väl berätta när du känner för det", föreslog Peter. "När du är klar med vad det nu är du håller på med. Om någon har dött eller om du vill prata ut eller ta en öl eller om du har någon religiös upplevelse eller vad fan som helst. Jag läste förresten om någon stolle i Danmark som trodde han var Jesus förra veckan, såg du det?" Peter verkade lite besvärad över att vara den som skulle prata med Stefan om det här, så han försökte på ett smidigt sätt byta ämne till något helt annat. Till något roligt som skulle släta över den obehagliga situationen. Men Stefan stelnade istället till.

"Vad sa du?"

"Vad då? Jo, du kan väl berätta när du..."

"Nej, det där om Jesus, vad sa du om det?"

Peter tittade förvånat på honom och harklade sig.

"Jo alltså, förra veckan var det en stolle i Danmark som trodde han var Jesus. Han gick tydligen runt naken på gatorna, gapande och skrikande."

Stefan stirrade på Peter med uppspärrade ögon och öppen mun som om han var en okänd varelse från rymden. Där hade han det. Nu visste han vad hans hemlighet skulle vara. Tankarna rusade runt i huvudet på honom när insikten körde igenom honom som ett godståg. Det var ju genialt. Han kunde inte tro att självaste Jesus skulle gett honom idén han så intensivt letat efter. Han som inte gått i kyrkan sedan den dag han konfirmerades. Han hade till och med lämnat svenska kyrkan för flera år sedan eftersom han var fundamentalt emot kyrkan och allt den stod för. Jesus. Den ultimata lögnen.

Han log plötsligt så stort att han fick ont i käkarna och han var så glad att han var tvungen att lägga band på sig för att inte hoppa upp och pussa karlen på flinten och polera den skinande blank.

"Du är ett geni", utbrast han lyckligt.

Peter blev nästan mållös av reaktionen, men han lyckas ändå sträcka lite på sig.

"För all del."

De slog följe tillbaka till kontoret och de småpratade och skämtade på vägen. Båda två var glada och nöjda över det korta, men uppenbarligen, effektiva samtalet de haft vid kaffeautomaten.

Stefan dråsade ner på kontorsstolen igen och han stirrade återigen på markören som blinkade på skärmen. Men den här gången var det ett glatt blinkande. Åtminstone tyckte han det.

Nu gällde det att planera. Han tittade på klockan. Det var fredag förmiddag och drygt fem timmar kvar att jobba. Han satte igång att programmera, han trodde att det var en bra start på planen som började ta form i huvudet på honom. Det smattrade återigen i tangentbordet.

Plötsligt lekte livet igen, han var så glad att han knappt kunde sitta still. Nu gällde det bara att planera. Planera ordentligt. När han gick hem fem timmar senare var han återigen uppslukad av sina tankar.

När Stefan kom till jobbet igen på måndagen var han återigen förändrad. Hans kollegor märkte det med en viss besvikelse.

Han var tystlåten och höll sig för sig själv. Det värsta var att han såg rädd ut. Peter funderade på om han behövde ta ett snack med honom igen. Pressa honom hårdare den här gången.

Stefan var på jobbet även på tisdagen och nu såg han trött och tärd ut. Men det värsta var att han nu såg rädd ut på allvar. Blicken flackade hit och dit när de försökte prata med honom och han mumlade bara undvikande svar. Stefan gick hem tidigt den dagen och det var sista gången de någonsin såg honom.

Östergötland, Sverige: 2018-05-26

På den östgötska landsbygden där granskogarna växer täta och där skägglaven växer i stora sjok på de gamla träden hade Stefan köpt en gammal förfallen stuga billigt. En ek nära huset hade ett par år tidigare gett upp sin kamp mot en storm och vält över huset. Huset som en gång i tiden hade varit rödmålat var nu brunt och såg bedrövligt ut med ett stort hål i taket på ena kortsidan. Verandan var murken och det växte mossa i de stora sprickor som löpte i stockarna. Det saknades glas i ett par av fönstren på framsidan. Gräsmattan runt huset såg ut som en vildvuxen åker och små plantor av träd hade börjat slå rot där skogsgränsen gick. Naturen hade börjat ta tillbaka området.

Huset hade inte stått övergivet så länge, en fem, tio år på sin höjd, men naturen var skoningslös när den kämpade om den plats som fanns. Det fanns vatten och el i huset efter att Stefan betalat abonnemang och det hade gått faktiskt gått fort att få igång. Ibland fungerade systemet trots allt. Trots att det behövdes mycket jobb för att få allt i ordning var Stefan en nöjd man. Huset låg så pass avskilt att han här kände sig relativt säker. För att komma hit var man tvungen att åka flera kilometer på små skogsvägar och de flesta hade börjat växa igen. Här skulle han få vara ensam så länge som han behövde det. Och det var inte så långt kvar nu.

På dagarna reparerade han huset eller försökte fixa i ordning trädgården. När det började mörkna gick han in och tände den enda lampan han hade i köket där hans gamla skrivmaskin stod och det var där han skrev ner sin berättelse. Han gjorde en kopp kaffe och satte sig på trästolen som protesterade med ett knarrande. Bredvid skrivmaskinen låg en skinnpärm som han skulle använda till sin bok när han var klar. På golvet under bordet stod en liten kista som han också skulle använda när han var klar. Han började med att ögna igenom det han hittills skrivit.

Mitt namn är Stefan Svensson och här följer den sanna historien om min hemlighet.

En dag för drygt tio år sedan blev jag besatt av idén att komma på en hemlighet. En hemlighet värd sin status som hemlighet. Vad jag inte visste var hur svårt det är att komma på en sådan hemlighet. Till slut kom jag på det, tack vare min kollega Peter som genom sin omsorg satte mig på rätt spår. Vad för hemlighet är då värd att hålla hemlig? Som kommer fortsätta förbrylla och fascinera människor genom åren? Genom århundradena. Det är ganska simpelt när man väl vet om det. Legendan om en person som ingen vet vem det är, men som finns i periferin i folks medvetanden. Den personen kommer genom rykten och historier att finnas kvar bland oss, som en skräckfigur, omöjlig att döda. Jag kommer nu med exakta tidpunkter och platser visa att det var jag som skapade mannen med de rödstrimmiga ögonen, Verkyget, och att det var jag som reste runt och planterade denna man i personers medvetanden.

Jag har träffat tusentals människor, men de som jag tror tjänar mina motiv bäst är kriminella, främst för att jag tror detta ska ge mer slagkraft åt legendan om Verkyget. Om ryktena fortsätter cirkulera kommer de förr eller senare hamna i någon polisrapport och om det händer så är mitt mål sedan länge uppnått.

Kanske händer det, eller kanske inte. Men jag har själv hört rykten om Verkyget som jag inte själv startat och det betyder två saker. Min plan fungerade samt att jag med gott samvete kan skriva den här berättelsen, så som den verkligen hände.

Han grymtade till när han hittade ett stavfel lite längre ner på sidan, det innebar att han var tvungen att skriva om hela sidan eftersom han bara hade en gammaldags skrivmaskin. Han ville inte använda en dator för det här. Han orkade inte skriva om det just nu. Istället tog han upp ett annat ark ur den prydliga högen bredvid skrivmaskinen.

Det första farliga jag gjorde för att sprida ryktet om Verkyget var att besöka en MC-klubb i Halland. Den 16/11 2008 klockan 21:12. I mitt tidigare liv som konsult skulle jag aldrig sätta min fot på ett sådant ställe, men ni har ingen aning om vad man kan göra när ens liv hänger på det. Och då menar jag inte att jag höll på att förlora livet. Jag menar på det sätt när man blir helt uppslukad av något. När ens liv inte betyder något om man inte kan förverkliga sina drömmar. När ditt liv är dina drömmar, allt du kan tänka på.

Nåväl, klockan 21:12 stod jag i skogsbrynet norr om deras klubbhus. Ett litet skjul med träpanel och plåttak. Det låg i en liten glänta och det fanns en liten grusparkering på

framsidan av skjulet. En liten grusväg slingrade sig in i skogen mot landsvägen någon dryg kilometer därifrån.

Knuttarna verkade nöjda med sitt tillhåll och eftersom det låg en bit utanför samhället så fick de vara ifred där. Det började skymma när jag var klar att sätta min plan i verket. Jag hade sminkat mig så det såg ut som jag var blodig och sönderslagen. För att få det att verka äkta hade jag till och med skurit mig själv i ena handen. Inte djupt utan bara så det skulle se trovärdigt ut. Trovärdighet har varit mitt viktigaste redskap under den här resan.

Det var fyra storvuxna MC-knuttar där den kvällen, så jag visste att jag bara hade en chans på mig att lyckas. Det var en liten MC-klubb efter vad jag förstått. Lonely Wolfs hette de. De var inte precis den typ av människor jag skulle umgått med i vanliga fall.

Jag stapplade jämrande ut ur skogen mot deras lilla skjul. De var alla inomhus så jämrandet var mer ett förspel, kanske mest för mig själv för att verkligen intala mig allvaret i det jag tänkte göra. För att ingjuta mod i mig själv.

Om någon såg mig genom ett fönster så måste det dock se trovärdigt ut. Jag rusade fram till dörren och slet upp den och stirrade skräckslaget på de förvånade männen där inne. De satt vid ett litet runt bord och spelade kort. Det var inte särskilt svårt att se rädd ut vid det här tillfället. Situationen var absurd, även om jag visste precis vad som pågick. Det gjorde dock inte männen i skjulet.

"Vad i helvete...", utbrast den av dem som satt närmast dörren.

Jag avbröt dem snabbt.

"Hjälp mig! Han kommer." Jag kastade en snabb blick mot skogen igen som om jag såg något, sedan sprang jag flämtande åt motsatt håll. Jag hoppades att någon av männen skulle följa efter mig och två av dem gjorde faktiskt det. Jag antar att de ville veta vad som var på gång. Vad de än sysslade med där i skjulet så ville de säkert inte ha besök, särskilt inte av en blodig och skräckslagen galning.

Nu var spelet igång och det fanns ingen återvändo. Jag var glad att det bara var två som följde efter mig. Om alla skulle rusat ut och börjat jaga mig hade det blivit problematiskt. Men två var hanterbart.

Jag kom snabbt in i den glesa skogen och sprang i en rak linje bort från skjulet. De två männen som förföljde mig skrek åt mig att stanna men jag ignorerade dem. Jag sprang för mitt liv samtidigt som jag slet upp en trasa ur fickan. Jag lyckades med hjärtat i halsgropen torka av mig sminket och blodet jag hade i ansiktet medan jag duckade för grenar och hoppade över sly och småstenar. Om min plan skulle lyckas var jag tvungen att få bort det de kunde känna igen efter den snabba blick vi utbytt borta vid skjulet.

Jag kastade en blick över axeln och konstaterade att jag inte kunde se dem längre. De var uppenbarligen inte vana vid att springa i skogen, men så mycket hade jag redan räknat med.

På vänster sida dök en stor sten upp och jag kastade mig ner bakom den, där resten av min utrustning låg. Jag hade planerat noggrant under dagen och smugit runt i skogen för att leta efter strategiska ställen att lämna min utrustning på.

Jag kunde höra hur det knakade i skogen när de båda männen närmade sig. Jag hade inte mycket tid på mig men jag var ganska säker på att det mesta av sminket var borta nu. Hjärtat bultade när jag tog ett djupt andetag och försiktigt satte på mig de linser jag behövde. Sedan drog jag av mig den ljusa tröjan jag haft på mig och bytte den snabbt mot en svart. Till sist satte jag även på mig en rånarluva som jag också kommit över, sedan väntade jag.

Det dröjde inte länge innan en av männen brakade igenom skogen en bit till höger om mig. Jag väntade tills han var förbi mig och sedan smög jag mig efter honom. Mannen hade en skinnjacka på sig med ett tryck på ryggen föreställande en ensam varg som såg ut att smyga i natten. Han märkte inte att jag var precis bakom honom innan det var för sent.

Det gick lätt att trycka trasan med bedövningsmedel mot hans ansikte. Han grymtade till av förvåning och försökte sedan kämpa sig loss innan han blev medvetlös.

Jag kastade snabbt upp repet jag hade haft med mig runt en trädgren och sedan hissade jag med viss svårighet upp honom med fötterna först i trädet. Där fick han hänga en halvmeter ovanför marken. Han skulle inte ha några problem att ta sig loss när han väl vaknade. Nu återstod den andra mannen.

Jag lyssnade efter ljud och det tog inte lång tid förrän jag hörde honom svära en bit från stenen där jag gömt mina saker. Det hade börjat bli mörkt nu och det var skumt i skogen. Det passade mig perfekt.

Jag smög mig ljudlöst mot ljudet av honom och kunde snart se honom. Han stirrade nervöst ut i dunklet och lyssnade efter ljud han också. Jag såg att han hade en kniv i handen och han såg ut att kunna hantera den. Trots det var jag beslutsam att lyckas. Det hade gått bra såhär långt och jag var övertygad om att jag skulle lyckas.

Jag smög mig fram mellan träden vid de tillfällen då han tittade åt något annat håll och till slut var jag bara två meter bakom honom. Jag smög mig lite närmare och gjorde mig beredd innan jag började prata.

”Var är han?” frågade jag på engelska eftersom jag ville skapa ett rykte den här kvällen. Om mannen med de rödstrimmiga ögonen skulle leva vidare var det bäst om människorna som korsade min väg visste så lite som möjligt om honom. Men ändå visste att han fanns där ute någonstans.

Mannen med kniven, en kraftig karl med ölmage och ett stort rött skägg snodde runt mot mig och var beredd att sticka kniven i vem det nu var som hade pratat. Men jag var beredd. Jag sparkade honom på sidan av knäet och han dråsade omkull på marken. Kniven tappade han och det är jag faktiskt tacksam över. Jag böjde mig över honom och stirrade honom i ögonen innan jag tryckte trasan med bedövningsmedel mot ansiktet på honom.

Det sista han såg innan han tuppade av var ett par rödstrimmiga ögon. Jag hissade upp honom i ett träd som stod bredvid på samma sätt som jag hissat upp den första mannen. Sedan var det dags att ge sig av. Det gällde att inte slösa ett ögonblick mer än nödvändigt. Dels kunde de båda männen vakna och börja föra ett jäkla liv. Eller så kunde deras kamrater från skjulet komma och leta efter dem.

Jag sprang tillbaka till stenen och bytte snabbt om igen. Sedan sprang jag rakt genom skogen, samma väg som jag sprungit när männen började förfölja mig. Till slut kom jag ut till en landsväg där jag hade min bil parkerad en bit bort.

Jag tittade på klockan igen, 21:41.

Det hade gått mycket bra och adrenalinets pumpade fortfarande runt i blodet på mig. Jag kände mig mer levande än jag någonsin gjort och jag var tvungen att påminna mig om att jag måste bort härifrån, istället för att stå på en öde landsväg och flina som en lycklig fåne.

Stefan slutade läsa och lade ner pappersarket bredvid sig. Han log åt minnet av de båda männen han hade lyckats överraska och övermanna där i skogen. Han insåg plötsligt hur mycket han hade förändrats under de tio år som gått sedan han blivit besatt av idén att komma på en hemlighet värdig sin status.

Han stirrade ut genom fönstret en kort stund innan han blickade ner på listan över platser han varit på. Det fanns fyrahundrafemtio tre punkter på listan över platser han besökt och personer han berättat om mannen med de rödstrimmiga ögonen för. När han var klar med sin bekännelse i form av boken, skulle han gräva ner den djupt inne i skogen. Om någon någonsin skulle hitta den skulle det ta flera decennier, kanske flera sekler innan hans hemlighet blev känd. Den kanske aldrig skulle bli känd. Han hade mycket kvar att skriva, men han log brett när skrivmaskinen återigen började smattra under hans fingrar.

Kyla i paradiset

På väg 34 mellan Linköping och Rimforsa susar en svart bil fram. Förvånade ansikten tittar på mannen som kör under de få sekunder då deras blickar möts. Mannens mun är vidöppen som om han skrek för sitt liv. De mötande bilisterna funderar en kort stund på varför han skriker innan de susar iväg ur hans liv i motsatt riktning. De har snart glömt honom där de är på väg till sina hem, jobb eller sommarstugor. Vad de inte vet är att mannen har en hemlighet som han inte vill dela med sig av. En kunskap som kräver insikt och som han tror de flesta som susar förbi honom saknar.

Det var en sommarkväll i juli som han kom till insikt. Luften var klar och lite kylig efter regnet som vräkt ner under flera dagar. Men nu tittade äntligen solen fram bakom de uppsprickande molnen. Han hade precis cyklat hem från jobbet och stod nu utanför ytterdörren till villan. Han drog sig för att gå in till sin väntande sambo och son. Han kände ett behov av att få vara ensam en stund. Ett stråk av irritation drog över hans ansikte innan han i ett plötsligt infall bestämde sig. Han brukade inte göra så här men den här dagen var inte hans dag. Allting hade gått fel sedan han satte foten på kontoret. Först spillde han kaffe över skjortan, sedan drack han i ett anfall av raseri för fort så han brände sig i munnen. Turerna fortsatte hela dagen. Borttappat passerkort, bråk med kollegorna, en presentation som gått dåligt. Kort sagt skit rakt igenom. Nu orkade han inte genast ta tag i allting som behövde göras hemma.

Han klev snabbt in genom dörren, ropade något till sambon, slet åt sig bilnycklarna från nyckelskåpet innanför dörren, satte sig i bilen och åkte iväg med en rivstart. Till en början körde han utan mål och mest för att bli kvitt den molande känslan av besvikelse som rann igenom honom som en störtflod. Han passerade garnisonen där han omedvetet svängde av mot Lambohov. Väl där tänkte han vända men fortsatte istället till Kåparpsrondellen. Rätt som det var befann han sig på väg 34 med kurs mot Rimforsa. Han brukade sällan åka den här vägen eftersom han aldrig hade ärenden häråt, men ikväll var det annorlunda. Han åkte inte för att uträtta ärenden. Han åkte för att få energi, för att bli kvitt känslan av kyla i kroppen efter en eländig dag. Han var medveten om att alla kunde ha dåliga dagar, frågan var bara hur andra människor hanterade dem. När kylan sipprar igenom paradiset fasader i folks liv så måste man ha ett sätt att ta sig vidare, ett sätt att starta om och förändra sig så att man klarar nästa dag. Så han satte sig i bilen för att få de dåliga känslorna att försvinna i farten.

Han var helt ensam på vägen när han accelererade och satte fart. Det var en befriande känsla att se den fria vägen kilometervis framför och bakom sig. Ibland mötte han en ensam bil, men ingen var på väg åt samma håll som han. Hans besvikelse över den usla dagen blev mindre ju längre han åkte, men inte tillräckligt fort. Till slut svängde det om och han blev istället irriterad på att ingenting var enkelt. Han kunde inte ens utplåna sitt dåliga humör på ett lätt sätt. Han gjorde sig redo att vända bilen när han påbörjade färden ner i en dalgång.

Tallskogen höjde sig majestätiskt till vänster om honom och den nedstigande solen färgade topparna i en mjuk gul färg. Till höger om vägen låg ett öppet fält där han tydligt kunde se daggen glittra i det höga gräset. På andra sidan dalgången, precis där vägen återigen svängde uppåt, stod en dimridå upp från marken. Den var helt slät, som ett vitt skyнке som hängts framför träden. Dimman sträckte sig högt över trädtopparna, nästan ända upp till himlen där molnen tog vid och förlängde den släta väggen så att den såg oändlig ut. Solen strilade ner på hela synen vilket fick dimman att skifta från purpur till blodröd till gyllengul. Synen tog andan ur honom när han susade ner i sänkan. För ett kort ögonblick blev han helt tom i huvudet. Alla bekymmer var glömda när han stirrade långt framför sig på färgspelet.

Skrattet kom bubblande ofrivilligt och otvunget någonstans långt inne i hans kropp. Han gapskrattade rakt ut utan att kunna förklara det. Men just nu var han ensam i världen, han behövde inte förklara för någon. Skrattet övergick långsamt i ett tjut som mest påminde om en siren och det var då det hände. Han började skrika. Han skrek rakt ut samtidigt som han pressade ner gaspedalen i botten. Bilen vrålade när farten ökade, men lyckades ändå inte överrösta hans skrik när han trycktes bakåt i sätet av accelerationen. Insikten kom till honom någon gång under de första sekunderna, men han kunde inte sluta. Han skrek tills han inte hade någon luft i lungorna längre. Bilen dånade fram på den tomma vägen flera kilometer innan han slutade med ett leende på läpparna.

Det var svaret han omedvetet sökt efter, ett sätt att få ur sig den dåliga energin. Att bara få skrika rakt ut var befriande på ett sätt som han inte kunnat föreställa sig. Men det var tvunget att ske här i bilen, det visste han. Även om man begav sig upp på kalfjället kunde man vara säker på att någon enstöring skulle höra idioten som vrålade med sina lungors fulla kraft. På vägen kan ingen höra dig skrika. När bilen pressar motorljudet framför sig och utplånar allt ljud är man helt ensam. Fri.

När han kom hem en timme senare var han en ny människa, med en hemlighet. Med ett recept för att fördriva kylan. Han kramade om sin sambo som gav honom en frågande blick över hans märkliga leende. Han svarade henne bara kryptiskt: ”Nu kommer värmen igen.”

Att vandra med Döden

Telefonen ringde med sin envisa gälla signal. Han sneglade på klockan. Strax efter 12:00. Vem ringer så här dags? En försäljare kanske? Han suckade djupt medan han gick in i sovrummet där telefonen stod.

”Hallå”, svarade han entonigt, på gränsen till fientligt.

”Hej. Det är jag. Hur är det?”

Hans mor. Hon lät ängslig och nedstämd. Dessutom brukade hon aldrig ringa så här mitt på dagen. Han kände hur nackhåren reste sig när en ilning fortplantade sig genom kroppen. Han visste instinktivt vad det var för ärende hon hade. Hans mor suckade i andra änden av luren.

”Ja, nu är det så här att mormor har gått bort. Hon mådde bra ett par dagar men sedan svängde det om och igår gick hon bort.”

”Jaha. Vad trist”, sa han efter ett par sekunders tystnad. Vad ska man säga? Inningen blev starkare i kroppen medan tysta sekunder tickade förbi. Han önskade plötsligt att samtalet skulle ta slut så han kunde bearbeta känslan som växte inom honom.

”Det är begravning om två veckor. Kommer du då?”

”Ja, jag kommer.”

”Om du har något annat inbokat då så måste ju det gå före såklart, men jag skulle uppskatta om du kom.”

”Jo men jag kommer.”

”Det är bra. Ja det är som det är. Hon var ju trots allt hundraåttio år gammal.”

”Ja. Men tråkigt ändå.”

Mer tystnad, en suck på andra sidan luren. Han höll andan. Den märkliga känslan växte sig allt starkare inom honom.

”Vi får hålla kontakten under dagarna som kommer nu så får vi se... Sköt om dig.”

”Det ska jag. Hej då.”

När de lagt på satt han på sängkanten och stirrade rakt framför sig en stund. Känslan som hade bubblat upp under samtalet ville inte släppa greppet om honom. Han kunde inte sätta fingret på vad han kände riktigt. Det enda han visste med säkerhet, var vad han saknade: sorg.

Visst skulle han sakna mormor. Hon hade funnits där hela hans liv, långt in i vuxen ålder. När han som liten följde med sin mamma på besök hos mormor ropade hon inifrån lägenheten när det ringde på hennes dörr: ”Vem är det?”

Han log vid minnet. Det var alltid samma sak. Den gamla krutgumman kom linkande från köket och plirade genom de tjocka glasögonen på sällskapet som anlant. ”Vem är det som kommer på besök? Jag ser inte och jag hör inte.”

När hon kom fram till besökarna spände hon ögonen i dem och utbrast alltid: ”Jaså är det ni? Kom in, kom in.”

De gick och satte sig i köket där en stor farfarsklocka hängde och tickade olycksbådande på väggen. Mormor bjöd på kaffe, bulle och sockerdricka medan de pratade om ditt eller datt. Mitt i samtalet kunde mormor luta sig fram mot fönstret och stirra ut över fältet som låg utanför radhuset.

”Är det en skata där borta? Och invandrarna under mig odlar visst potatis och rädisor. De satte dill igår till och med.”

Han tittade också ut genom fönstret i hopp om att få se skatan, men den satt ett femtiotal meter längre bort vid skogskanten och han hade svårigheter att ens se att det var en levande varelse där. Än mindre kunde han urskilja de olika växterna i det lilla trädgårdslandet tre våningar längre ner. Ja, han skulle definitivt sakna mormor. Men någon sorg? Den fanns inte där. Han gjorde ett tafatt försök att komma i kontakt med den uteblivna sorgen.

”Hallå? Är det någon där inne?” sa han till bröstkorgen eftersom det var där sorgen troligtvis gömde sig. Det var som att knacka på en tom plåtburk. Ekot av tomheten rullade upp längs innerväggarna på burken och studsade ut i det fria utan att lämna minsta spår efter sig. Han suckade, reste sig och gick ut i hallen där han tog på sig skorna. En promenad var vad som behövdes för att samla tankarna.

När han klev utanför dörren till trapphuset blev han för ett ögonblick bländad av den skarpa solen. Det var en skön varm dag i slutet av augusti. En lätt bris blåste genom gatorna och bara enstaka små molntussar svävade omkring på himlen. Han gick till en början utan mål. Det var skönt att bara få röra på benen och känna vinden fläkta i ansiktet. Till slut hamnade han borta vid det större skogspartiet där elljusspåret fanns. Han andades tungt från den snabba promenaden då han klev in i den svalkande skuggan från träden. Han började gå längs med femkilometersspåret i brist på andra vägar att följa.

När han gått en dryg kilometer började tankarna äntligen samla sig i hans huvud. Mormor är borta. Saknar sorg, eller ingen sorg alls rättare sagt. Och så den där känslan som han fått när han pratat i telefonen. Egentligen visste han exakt vad det var. Problemet var att han inte visste hur han skulle handskas med det, hur han skulle spela sin roll när nyheten levererades. Han hade förmodligen gjort vad som förväntades av honom. Låtit lite ledsen och överraskad

på rösten. Men själv kände han bara obehag eftersom han inte visste hur man skulle bete sig. Livets handbok hade inga instruktioner för den här situationen.

Elljusspåret slingrade sig genom skogen och solens strålar strilade ner genom lövverket på marken framför honom. Då och då mötte han en joggare eller en tant som var ute med hunden, men annars var det lugnt och skönt här. En bra plats att fundera på hur det egentligen låg till. I grund och botten var han inte det minsta förvånad över att hans mormor nu hade gått bort. Hon hade i hans ögon varit uråldrig så länge han kunde minnas. När han var tio år var hon åttiosex. Nu var han tjugosex och mormor hade gått bort två dagar innan sin etthundretårsdag. Han hade under alla de år som gått varit medveten om att hon kunde dö vilken dag som helst. Men det skedde aldrig. Det var sannerligen en krutgumma som hette duga.

Han suckade igen medan han klev över en nedfallen gren som låg mitt över spåret. Han hade vuxit upp med tanken att mormor när som helst kunde gå bort. Att sörja i förtid kallade psykologerna det. Själv fick han mer intrycket av att han hade vandrat med Döden som sällskap för länge. Han hade vant sig vid tanken på Döden och det var inte det minsta förvånande att denne nu slagit till igen. Enda bekymret var att dagen slutligen hade kommit och att han inte visste hur han skulle göra med allting. Eller rättare sagt, hur de andra i familjen och slakten förväntade sig att han skulle bete sig. Nåväl, det gällde bara att hålla fasaden uppe när det var dags för begravning. Han hade två veckor på sig att förbereda sitt framträdande.

Lite överraskande kände han sig lugn över att få tänka igenom det hela ordentligt. Han kände ingen sorg. Det var kanske inte vad som förväntades av honom, men varför skulle han bry sig om det? Han var okej med det, så då fick andra också vara det. Att vandra med Döden kanske hade sina fördelar ändå. Tanken fick honom att le, men så stelnade leendet till mitt i ett steg och han var nära att snubbla omkull. Om han kunde vänja sig vid Dödens sällskap, då kanske han kunde vänja sig vid andra obehagliga känslor och situationer i förtid också. Tanken rusade runt framför ögonen på honom. Den svällde och utvecklades i takt med att han bleknade. Vad mer kunde man förbereda sig på i livet? Vilka scenarier kunde man utveckla till värsta tänkbara i förtid? För det var ju lite av vad döden handlade om. När någon väl gått bort så var det så det var. Det var naturligt, självklart och enkelt. Fast samtidigt skrämmande och slutgiltigt.

Så vad blev nästa steg? Att vandra med att få sparken från jobbet? Att sällskapa i förtid med skilsmässan? Att ta en öl med dålig barnuppfostran och snacka lite skit en kväll? Han kände att han blev svettig igen, trots att han stod still mitt i elljusspåret där trädens skugga

gjorde luften kylig. Döden hade ju hela tiden funnits någonstans i hans bakhuvud. Så länge att de hade blivit goda vänner. Det kanske bara var han som tänkte i de här banorna? Om det var på det sättet så skulle han kunna lösa det han kände som vilket annat problem som helst. Men det hjälpte ju inte heller direkt. I så fall var han ensam med att tänka ut olika varianter av avsked på förhand, för att i slutändan stå där, tom som en konservburk utan att känna någonting egentligen.

Att vandra med cancer... Fan också. Han sparkade till en kvist som låg bredvid honom så att den for in i skogen. Hans goda humör hade försvunnit samtidigt som han insett att han förberedde sig på dåliga nyheter långt innan de inträffade. Förmodligen hade han gjort det omedvetet hela livet. Han vände sig surmulet om och gick hemåt.

Två veckor senare befann han sig utanför den gamla stenkyrkan från 1760-talet iklädd sin kavaj från gymnasiet. Den var fortfarande en storlek för stor trots att det gått många år sedan han burit den senast. Nu kändes den obekvämt och sladdrig. Men det var inget att göra åt.

Det var kyligt i luften och trots att himlen var gråspräcklig av förbipasserande moln så var det ändå en fin och behaglig höstdag. Löven på de stora ekarna vid kyrkogården hade börjat färgas i en gul-röd ton men ännu inte börjat falla ner på marken.

Utanför kyrkan myllrade släkten omkring. Han kände igen de flesta av dem till utseendet, men han kunde bara namnen på en handfull. Han hade alltid varit en av de yngsta i släkten då hans egen mor var mormors yngsta barn samtidigt som han själv var det yngsta barnet i sin familj. Därför visste han knappt vad alla hette och därför kändes det inte heller så besvärande att vara där. Han var bara ytterligare ett ansikte som spelade sin roll som sörjande. Han nickade vänligt mot en morbror och skakade hand med en kusin samtidigt som han försökte ställa in sitt ansiktsuttryck på begravningen. Han kände fortfarande ingen sorg vilket störde honom, men å andra sidan var stämningen inte heller så tryckt som han hade förväntat sig. Släkten pratade och skrattade där de stod utspridda i små grupper. Han kanske hade haft fel förväntningar på begravningen? Alternativt hade släktingarna också vandrat med Döden och väntat på den här dagen liksom han själv?

Han hann inte fundera mer över det förrän det var dags att gå in i kyrkan. Väl inne slog han sig ner bredvid sin familj. Han hade inte varit i en kyrka på flera år, men bänkarna var precis lika obekväma som han mindes dem. Längst fram vid altaret stod den vita kistan som innehöll hans mormor. Han gjorde ytterligare ett försök att känna sorgen som borde vara där. Men där fanns ingenting. Möjligtvis lite ont i ryggen för att han var tvungen att sitta

framåtlutad, men det var allt. Han suckade och lät tankarna vandra medan de andra släktingarna fyllde bänkarna. Ceremonin skulle snart sätta igång.

När den kvinnliga prästen väl gjort entré så kändes det mer och mer som en vanlig gudstjänst. Han blev irriterad. Det fanns en anledning till att han inte varit i kyrkan under de år som gått. När prästen för tredje gången tackade Gud för livet och tiden och allt möjligt skräp kände han sig olustig och arg. Det var ju en begravning trots allt, inte en gudstjänst. Men så slog det honom plötsligt att det kanske var såhär mormor hade velat ha det. När han tänkte efter visste han inte mycket om den gamla tanten som hade funnits där så länge han levat. Det lilla han visste var mest från de historier han hört från henne när hon hade varit på besök i hans föräldrahem några få gånger om året. Han visste bara lite om hur hon haft det på gården där hon levt större delen av sitt liv. Och att hon varit vid liv när Titanic sjönk, när TV:n introducerades och när både första och andra världskriget rasade. Ingen dålig resumé alls.

Om det var så här mormor ville ha sin begravning så var det så det skulle vara. Han hade ingen anledning att sitta och vara arg på prästen nu eftersom han fick anta att det var såhär hon hade velat ha det.

Ceremonin var relativt kort. Efter en halvtimme var det över och kistan skulle bäras ut för att jordfästas. Han reste på sig och fogade in sig i ledet av människor på väg ut ur kyrkan. Gruset knastrade under deras fötter när de långsamt gick efter de som bar kistan till graven. Väl framme samlades släkten runt graven familjevis. Kyrkvärden höll ett kort tal och sedan gick en familj i taget fram för att blicka ner i graven.

När det blev hans egen tur kände han sig mest olustig. Livets handbok hade inga instruktioner för den här situationen heller. Några släktingar bockade eller neg mot kistan nere i graven. Så när han nu stod och blickade ner mot den blomsterklädda vita kistan nickade han lite med huvudet och mumlade något ohörbart. Monkey see, monkey do. Sedan gick han och ställde sig med sin familj igen. Och fortfarande ingen sorg. Skit. Visst var han lite påverkad av den allmänna sinnesstämningen, men han kände ingenting eget. Han var fortfarande en tom plåtburk.

När alla sagt farväl till kistan vandrade skaran sedan in till församlingshemmet där det serverades smörgås och kaffe. Han sjönk ner på en stol vid ett av de två långborden som stod framställda. Framför honom låg en skinkfralla på ett fat och olika läskflaskor stod utställda på bordet. Han insåg med ens att han var hungrig.

Bredvid honom satt även hans två äldre syskon och snart anslöt sig ett par kusiner. De började genast uppdatera varandra om vad som hänt sedan förra släkträffen. Samtalet blev

intressant först när en av kusinerna berättade att han rest till Afrika. Kusinen hade blivit så tagen av resan att han funderade på att åka dit igen.

”Om jag åker till Afrika igen kommer jag nog aldrig mer tillbaka”, sa han medan han lugnt drack sitt kaffe.

Han lyssnade intresserat på när kusinen berättade om hur det var att jaga i Afrika. Jakt var tydligen ett av hans stora intressen och det lät både spännande och fascinerande att vara på savannen i jakt på villebråd. Något i berättelsen störde honom dock. Det fanns en ytterst svag underton av bitterhet i kusinens ord. När han tänkte efter kom han ihåg något som hans mor sagt för länge sedan. Tydligen fanns det någon form av osämja bland hans morbröder angående mormors gård. Så fort han kom ihåg det insåg han att det kanske var fler än han själv som försökte hålla fasader uppe under begravningen. Egentligen visste han inte vad det rörde sig om, men det var något om vem som skulle ärva gården och marken. Eller om det var problem med vem som tog hand om allting. Det spelade ingen roll i hans värld och ärligt talat var han glad att han inte visste mer än han gjorde. Han log ett glädjelogiskt konstaterande leende för sig själv åt tanken. Det var inte ett problem han ville bli indragen i så han var inte det minsta bedrövad av att inte veta mer. Möjligtvis lite nyfiken, men det var allt.

Plötsligt avbröts samtalet och hans tankar av ett skarpt ljud när någon slog en sked mot sin kaffekopp. Det var en av hans morbröder som reste sig upp för att hålla tal.

”Vi är ju här idag för att mor har gått bort”, började han med sin djupa stämma.

”Det var ju väldigt nära hennes födelsedag, hennes hundratreårsdag. Mor hade några bra dagar på slutet när hon var klar i huvudet och relativt pigg. När jag pratade med henne då sa hon att när hon fyllde år så skulle hon bjuda oss på en skinksmörgås och en kopp kaffe. Och här är vi nu idag och äter skinksmörgås och dricker kaffe. Jag är säker på att mor skulle ha varit glad om hon kunde ha varit med oss idag. Jag tror också att hon var nöjd med sitt liv och att hon kände sig omtyckt. Hon var ju väldigt barnkär mor och hon blev alltid glad när någon kom och besökte henne och tog med barnen så att hon fick ha dem i knäet en stund. Och barn har det alltid funnits gott om. Vi var åtta syskon som underhöll henne genom åren och sedan är det ju alla barnbarn. Ja, jag är säker på att mor skulle ha varit nöjd om hon varit med oss idag.”

Han harklade sig medan han letade efter rätt ord. ”Vila i frid mamma”, sa han till slut innan han satte sig igen.

Det var i det ögonblicket det gick upp för honom vad det var han letade efter. Han hade vandrat med Döden som sällskap hela sitt liv, men det var inte Döden han tänkte på nu. Det var inte heller sorgen över mormors bortgång. Det var förståelse och insikt. Mormor hade

varit navet i släkten. Hon var anledningen till att de alla träffades någon gång om året för att fira hennes födelsedag eller för att bara samla släkten för en dag. Nu var det förmodligen slut med det. Samtidigt kände han stor respekt för sin gamla mormor. Hon hade närmare femtio medlemmar ur sin egen familj samlade här idag. Och det var inte ens alla. Han visste inte exakt hur stor släkten var, men visst fanns det fler där ute som av en eller annan anledning inte kunde komma på begravningen. Kanske hundra personer totalt som härstammade från den gamla kvinnan som nu gjort sitt här i livet.

Det var det han kände. Vördnad och respekt. Något annat av mormors barn slog i sin kaffekopp för att äska tystnad, men han hörde det knappt. Han lyssnade bara med ett halvt öra när ytterligare en av hans morbröder, som var runt sjuttio år, höll ett kort tal om sin mamma. Istället funderade han på hur det var att leva under det tidiga 1900-talet. Hur mormor hade klarat att uppfostra åtta barn och hur släkten hade expanderat till vad den var idag. Plötsligt kände han sig glad för mormors skull. Han kunde naturligtvis inte veta om mormor varit helt nöjd med livet, men eftersom hon skapat så många människor måste det ju, i värsta tänkbara fall, finnas åtminstone några i släkten som hade bra liv. Han själv kände sig nöjd med livet till exempel, vilket om man tänkte i snirkliga banor genom generationerna, innebar att mormor gjort ett bra jobb.

Med ens var han lugn. Det kanske inte gjorde så mycket att han hade vandrat med Döden under så många år. Nu hade han i alla fall fått grepp om sina tankar vilket kändes skönt. Han kunde minnas mormor med glädje istället för att känna den dystra sorgen. Eller den dystra avsaknaden av sorg, rättade han sig. Han lutade sig tillbaka i stolen och smuttade på sitt kaffe medan han betraktade människorna runt omkring sig. Ytterligare någon reste sig upp och pratade om sina minnen om mormors liv. Han lät orden sjunka in utan att fundera så mycket mer. På det hela taget misstänkte han att fler i släkten upplevde ungefär samma sak som han själv. Några skulle sörja den gamla kvinnan medan andra skulle sakna henne.

Talarna avlöste varandra utan något särskilt mönster den kommande halvtimmen. Några fällde rört en tår under tiden medan andra bara satt och lyssnade. Tillställningen avbröts på ett naturligt sätt när ingen ny talare reste sig upp för att prata ytterligare. Det som skulle sägas hade sagts och alla verkade nöjda. Strax därpå ansåg någon högljutt att det var dags för släktfoto så samtliga blev utfösta på gårdsplanen utanför församlingshemmet.

Himlen hade klarnat upp något när släkten föste ihop sig för fotograferingen och den gråa dagern fick en nyans av blekgult där solstrålarna trängde igenom molntäcket.

”Kom igen! Fös ihop er. Alla ska vara med”, sa en kvinna med ansträngd munterhet när någon diskret försökte smita ifrån klumpen av människor.

Sedan togs några kort och foreringen löstes upp lika fort som den bildats. De var klara här och det var dags att åka hemåt igen. Slakten började genast packa ihop sina saker. De myllrade omkring på gårdsplanen innan de hittade sina tillhörigheter och sina bilar.

Han tittade på en stund innan han vände sig om mot kyrkogården. Han gick på de pryddigt krattade grusgångarna bort mot mormors grav. När han kom dit var graven redan igenlagd. Vaktmästaren, eller vem det nu var som grävde gravar och fyllde igen dem, hade gjort ett mycket snyggt jobb. Det gick knappt att se skarven där gräsets lagts tillrätta över graven. Graven låg alldeles vid utkanten av kyrkogården. Härifrån hade man utsikt över den stora sjön Åsunden som låg nedanför. Mormors gård låg på andra sidan sjön så här ifrån skulle hon kanske kunna segla hem om det var så det var när Döden slutade vara ett sällskap och istället tog hem dem som gjort sitt.

Ett slags ro sänkte sig över honom där han stod och tittade på gravstenen. Mormor hade sannerligen varit navet i slakten och han skulle komma ihåg henne så länge han levde. Att han inte kände annat än en viss saknad bekymrade honom inte något mer. Det var som det var.

Han svepte en sista gång med blicken över viken innan han vände ansiktet mot gravstenen.

”Hej då mormor.”

Sedan vände han sig om och gick. Döden var inte längre vid hans sida.

Efterord

Hej. Kul att ni kom ända hit! Jag hoppas att ni gillar novellerna, eller åtminstone någon av dem. Det är några grejer som jag vill säga om novellerna, och några som behöver sägas. Jag börjar med det som behöver sägas. Jag har gjort efterforskningar till de saker jag har försökt beskriva, men jag har även tagit mig vissa friheter vad gäller några av beskrivningarna. Så, då var det avklarat. Nu till det jag vill säga om mina noveller.

De noveller som finns med i den här samlingen har jag skrivit mellan år 2008 och 2010. Novellerna ”Fröet” samt ”Speldosan” var från början tävlingsbidrag till en novelltävling som Fantasyklubben anordnade. Jag kom etta med novellen ”Fröet” år 2008 och trea med novellen ”Speldosan” år 2009. ”Kyla i paradiset” är också skriven för en novelltävling, men där blev jag inte publicerad. Resten av alstren är opublicerade, vilket jag tycker är mycket spännande och roligt trots allt. Nu får ju ni chansen att läsa dem också!

En sak som är rolig med noveller är att man kan manifesteras en idé till en kort liten historia. Jag är också lite fascinerad över hur idéer och tankar uppstår. Det kan vara allt från en ensam tanke till ett ord som tar form. Idén till ”Vad är din hemlighet?” fick jag på ungefär samma sätt som huvudpersonen får. En annan idé uppstod då jag spelat det fantastiskt bra spelet Portal. Kort därefter såg jag en bild på en blomma och det resulterade i ”Pollen”. I ”Kod 29” kombineras också olika saker ihop, dels texten till Seabounds låt Contact, dels en variant av ett felmeddelande som kan uppstå i mjukvarudjungeln. I det ögonblicket då inspirationen slår till och man vet att en historia måste skrivas, då finns det inte mycket roligare saker i livet. En tanke som fastnat hos mig är det som Hjalmar Söderberg skriver i Doktor Glas: ”Jag skriver sällan ner en tanke första gången den kommer till mig. Jag väntar och ser, om den kommer igen.” Ibland är det precis så, att man måste vänta. Ibland är det precis tvärtom, att novellen måste skrivas ner med en gång. Jag ska inte orda så mycket mer om var mina idéer kommer ifrån, tills vidare får det vara en av mina egna små hemligheter.

Jag vill också tacka följande personer:

Min bror Johan Olsson, min Therese Karlsson, Mattias Röör, Daniel Gille och Joakim Munkhammar som har läst och kommit med förslag. Utan dem skulle mitt arbete inte vara

som det ser ut nu. Min mor Catarina Olsson som gav sig ut i skogen och tog bilden som ni ser på framsidan. Min far Anders Olsson som berättade för mig om indianen. Min syster Helena Olsson som påminner mig om hur världen ser ut. Sven Ahlgren på vattenverket i Uppsala som besvarade mina frågor om vattenförsörjning. Anders Engström och Books on Demand, bättre service är svårt att finna. Och till er som läste. Tack!

Då var det slut för den här gången. Jag hoppas vi hörs igen!

Hans Olsson